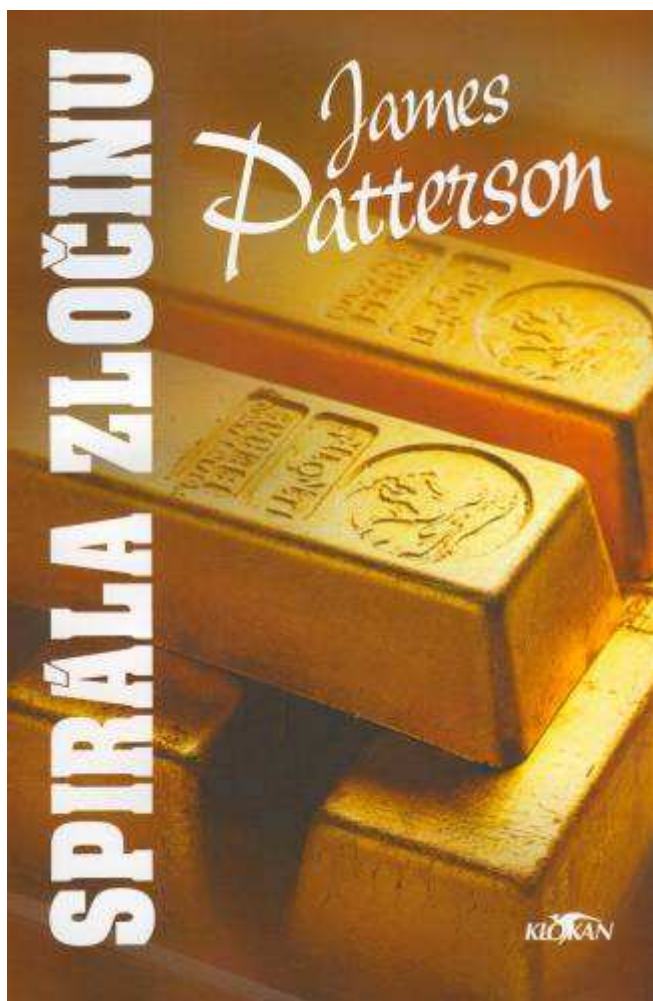

Patterson James

SPIRÁLA ZLOČINU

Obsah

Detektiv Alex Cross pronásleduje nejnebezpečnějšího vraha, kterému kdy musel čelit a který si říká Génium. Bezohlední lupiči s Géniem v čele děsí celý Washington. V sérii bankovních loupeží se nezastaví před ničím. Pokud nejsou jejich instrukce splněny do puntíku, zabíjejí nejen zaměstnance bank, ale také Členy jejich rodin. Alexovi je jasné, že v případě Génia rozhodně nejde o obyčejného zločince - jeho chorobná potřeba být za všech okolností pánem situace a touha po dokonalosti vysoce převyšují všechno, s čím se Alex prozatím ve svém oboru setkal. Stranou musí jít Alexovy momentální osobní problémy. Génium totiž plánuje ještě jeden zločin: velký, poslední, nepřekonatelný, přímo dokonalý...

Prolog

PENÍZE I ŽIVOT

Kapitola 1

BRIANNE PARKEROVÁ nevypadala jako vražedkyně nebo bankovní lupička - její buclatý dětský obličej oklamal každého. Toho rána však věděla, že je připravená zabít, bude-li muset. Za deset minut deset už to bude vědět přesně.

Čtyřadvacetiletá žena měla na sobě khaki kalhoty, modrou větrovku se znakem Marylandské univerzity a zašlé bílé tenisky Adidas. Nikdo z lidí spěchajících do práce jí nevěnoval pozornost, když kráčela od svého otlučeného bílého golfu k houštině jehličnatých keřů, kde se ukryla.

K pobočce Citibank v Silver Spring v Marylandu dorazila chvíli před osmou. Ústav měl otevřít za devadesát vteřin. Ze svých rozhovorů s Géníem věděla, že banka sídlí v samostatné budově. Obklopovaly ji velké supermarkety jako Target, PETsMART, Home Depot, Circuit City.

Přesně v osm hodin vklouzla Brianne ze svého úkrytu v keřích pod obrovským billboardem, vtíravě nabízejícím veřejnosti snídani u McDonald's. Ve směru, ze kterého přicházela, ji nemohla vidět pokladní, která právě otvírala skleněné dveře a na okamžik vyšla ven.

Několik kroků od pokladní si navlékla gumovou masku prezidenta Clintona, jednu z nejpopulárnějších masek v zemi a nejspíš i nejobtížněji vystopovatelnou. Oslovila úřednici jménem v okamžiku, kdy jí přitiskla ústí hlavně pistole mezi lopatky.

„*Dovnitř*, paní Jeanne Galettová. Pak se otočíte a zase ty dveře zamknete. Půjdem za vaší šéfovou, paní Buccieriovou.“

Svou krátkou řeč ve vchodu do banky měla napsanou slovo od slova včetně pauz. Géníus říkal, že je nezbytné, aby při bankovní loupeži postupovala skoro automaticky podle určitého schématu.

„Nechci vás zabít, Jeanne. Ale udělám to, pokud nebudete přesně plnit mé příkazy. Teď budete mluvit vy. Rozuměla jste tomu, co jsem vám řekla?"

Jeanne Galettová přikývla tak důrazně, že jí z nosu málem spadly brýle s drátěnými obroučkami. „Ano, rozuměla. Neubližujte mi, prosím," vydechla. Táhlo jí na třicet a byla celkem pohledná, ale modrý polyesterový kostým a lodičky na nízkém podpatku ji dělaly starší.

„Do kanceláře ředitelky. Hned, paní Jeanne. Jestli odtud nevypadnu do osmi minut, *zemřete*. Myslím to vážně. Jestli odtud nevypadnu do osmi minut, vy a paní Buccieriová budete mrtvé. Nemyslete si, že to neudělám, protože jsem žena. Odprásknu vás obě jako prašivé psy."

Kapitola 2

VYCHUTNÁVALA SI AURU MOCI, která ji obklopovala a respekt, kterého se jí v bance dostávalo. Když Brianne kráčela halou za roztřesenou pokladní, myslela na vzácné vteřiny, které už uplynuly. Génius vypracoval detailní časový rozpis loupeže. Musela opakovat pořád dokola, že všechno závisí na jeho přesném dodržení.

Záleží na minutách, Brianne.

Záleží na vteřinách, Brianne.

Záleží dokonce na tom, že jsme na dnešek vybrali právě Citibank, Brianne.

Loupež musela být provedena přesně a dokonale. *Chápala to, chápala.* Génius ji podle svých slov naplánoval „na 99,999 procenta”.

Špičkou levé nohy postrčila Brianne pokladní směrem ke kanceláři ředitelky. Zevnitř se ozývalo tiché bzučení počítače. Pak uviděla Betsy Buccieriovou, jak sedí za svým velkým šefovským stolem.

„Otvíráte sejf každé ráno v osm pět, tak ho teď otevřete pro mě,” křikla na manažerku, která na ni vyděšeně třeštila oči. „*Otevřete ho! Hned!*”

„Nemůžu trezor otevřít,” protestovala paní Buccieriová. „Trezor otevírá signál, vyslaný počítačem z ústředí na Manhattanu. Stane se to pokaždé v jinou dobu.”

Bankovní lupička ukázala na své levé ucho. Naznačila paní Betsy Buccieriové, aby poslouchala. Ale co? „*Pět, čtyři, tři, dva -*” odpočítávala Brianne. Pak se natáhla po telefonu na stole vedoucí. Zazvonil. Dokonalé načasování.

„To je pro vás,” pronesla Brianne hlasem tlumeným maskou prezidenta Clintona. „Poslouchajte pozorně.”

Podala sluchátko paní Buccieriové. Věděla přesně, co žena uslyší a kdo volá.

Hlas, který vyděsil ředitelku víc než kterýkoliv jiný, nepatřil Géniovi, jehož výhrůžky by vyšly naplano, ale někomu mnohem lepšímu.

„Betsy, tady je Steve. U nás doma je nějaký chlap. Míří na mě pistolí. Říká, že jestli ta ženská u tebe v kanceláři neodejde z banky s penězi přesně v osm deset, zabije Tommyho, Annu a mě."

„Je osm čtyři."

Sluchátko náhle oněmělo. Hlas jejího manžela utichl.

„Steve? Steve!" Betsy Buccieriové vytryskly z očí slzy a stékaly jí po tvářích. Zírala na ženu v masce, jako by nemohla uvěřit tomu, co se děje. „Neubližujte jim. Prosím. Hned sejf otevřu. Nikomu neubližujte."

Brianne zopakovala slova, která už žena slyšela. „Přesně v osm deset. Ani o vteřinu později. A žádné pitomé triky. Žádné tiché alarmy ani balíčky s barvou."

„Pojďte se mnou. Žádné alarmy," slíbila Betsy Buccieriová. Nedokázala ani jasně myslet. *Steve, Tommy, Anna*. Tahle jména jí zvonila v hlavě.

Bylo osm pět, když došly ke dveřím do bankovního trezoru značky Mosler.

„Otevřete ty dveře, Betsy. Čas běží. Mámíte čas své rodiny. Steve, Anna a malý Tommy by mohli zemřít."

Otevřít sejf, naleštěnou ocelovou věc s písty jak u lokomotivy, netrvalo Betsy Buccieriové ani dvě minuty. Skoro všechny police pokrývaly balíčky bankovek -tolik peněz Brianne v životě neviděla. Začala jimi plnit dvě velké plátěné tašky. Paní Buccieriová a Jeanne Galettová ji mlčky pozorovaly. Vychutnávala si strach a respekt v jejich tvářích.

Během plnění tašek odpočítávala Brianne čas přesně podle instrukcí. „*Osm nula sedm... osm nula osm...*" Konečně byla uvnitř trezoru hotová.

„Obě vás zamкну vevnitř. Neříkejte ani slovo, nebo vás zastřelím a zamкну tam vaše mrtvoly."

Zvedla obě naditá zavazadla.

„Neubližujte mému dítěti a manželovi," prosila Betsy Buccieriová. „Udělaly jsme, co jste-"

Brianne jí zabouchla těžké ocelové dveře před obličejem. Strhla si masku ze zpoceného obličeje.

Měla *zpoždění*. Prošla halou, rukama v gumových rukavicích odemkla hlavní dveře a vyšla ven. Nejraději by se rozběhla jako o život k autu, ale kráčela klidně, jako by si vychutnávala příjemné jarní ráno. Měla sto chutí tasit pistoli a vystřílet díru do toho McHovna, které na ni zíralo z billboardu.

Když došla ke svému golfu, pohlédla na hodinky: padesát dvě vteřiny po osmi deseti. Opozдила se - ale tak to mělo být. Usmála se.

Nezavolala Errolovi do domu Buccierových, kde byl držen Steve, Tommy a jeho chůva Anna. Neřekla jim, že má peníze a sedí v bezpečí v autě.

Génus jí přikázal, aby to nedělala.

Rukojmí měli zemřít.

První část

LOUPEŽNÉ VRAŽDY

Kapitola 3

ZNÁM JEDNO STARÉ PŘÍSLOVÍ, kterému jsem se za svá léta u policie naučil věřit: *Nepřestávej věřit na krokodýly, když je hladina klidná.*

Hladina byla toho dne rozhodně klidná jako zrcadlo. Má mladá a nezkrotná dcera Jannie měla na klíně kočku Rosii, držela ji za přední tlapky a tančily spolu. Byl to jeden z obrazů a okamžiků, na které nikdy nezapomenu. Do našeho domu na Páté ulici se začínali sjíždět přátelé, příbuzní a sousedi na oslavu křtin. Byl jsem už celý žhavý začít slavit.

Nana připravila pro tu mimořádnou příležitost úplnou hostinu. Byly tam marinované garnáty s koriandrem, pečené slávky, čerstvá šunka, nakládané cibulky a ovocný salát. Vzduch naplňovala vůně kuřat na česneku, vepřových žebírek a čtyř druhů domácího chleba. Sám jsem se na hostině podílel svou specialitou, tvarohovým koláčem s čerstvými malinami.

Na domovních dveřích byl nalepený Nanin oblíbený citát: „V každém černochovi je úžasná dávka magie a nezkrotnosti, kterou nikdo nedokáže potlačit. Ale *každý se o to snaží.*“ - Toni Morrisonová." Usmál jsem se při pomýšlení na magii a nezkrotnost ukrytou v mé více než osmdesátileté babičce.

Bylo to báječné. Jannie, Damon, malý Alex a já jsme vítali hosty na přední verandě. Alex se v mém náručí tvářil velice společensky. Pro každého měl šťastný úsměv, dokonce i pro mého parťáka Sampsona, kterého se děti bojí, protože vypadá jako mamut.

„Ten kluk si rozhodně potrpí na mejdany," poznamenal Sampson a vesele se zašklebil. Alex úsměv toho dva metry pět vysokého a sto devět kilo těžkého černého obra opětoval.

Sampson natáhl ruce a vzal si ode mě miminko. Alex v jeho náručí skoro zmizel. Pak se hromotluk rozesmál a začal na něj bláznivě žvatlat.

Z kuchyně vyšla Christine a připojila se k nám. Až dosud žila s Alexem juniorem odděleně. Doufali jsme, že se přistěhujeme k nám a budeme jedna velká rodina. Chtěl jsem Christine za ženu, ne jen za přítelkyni. Přál jsem si kloučka ráno probouzet a večer uspávat.

„Trochu se projdu s tím drobečkem mezi lidmi. Hanebně ho zneužiju na balení ženských," řekl Sampson a odkráčel s Alexem v náručí.

„Myslíš, že se někdy ožení?" zeptala se Christine.

„Malý Alex? Jasně, že ano."

„Ne, tvůj parták John Sampson. Ožení se někdy a usadí?" Zjevně jí nijak neznepokojovalo, že my jsme se ještě nevzali.

„Myslím, že to jednoho dne přijde. John nevyrůstal v dobrém rodinném prostředí. Otec od nich odešel, když mu byl rok - a brzy po tom zemřel na předávkování. Jeho matka byla závislá na drogách. Sampsona vlastně vychovala moje teta Tia za pomoci Nany."

Díval jsem se, jak se Sampson proplétá davem s Alexem v náručí. Zastavil se u pohledné De Shawn Hawkinsové, Christinity kolegyně. „On na to miminko *opravdu* balí ženské," pronesla Christine užasle. „Dej si pozor, De Shawn," zavolala na svou kamarádku.

„Přesně jak říkal," zasmál jsem se.

Oslava vypukla kolem druhé hodiny odpoledne a v půl desáté byla stále v plném proudu. Právě jsem dozpíval se Sampsonem duet, píseň Joea Texe „Skinny Legs and All". Odměnou nám byl nadšený potlesk a smích. Sampson začal zpívat „You're the First, the Last, My Everything".

V tu chvíli se objevil Kyle Craig z FBI. Musel jsem všechny poslat domů - večírek skončil.

Kapitola 4

KYLE NESL PESTROBAREVNĚ zabalený dárek pro miminko, ozdobený mašlí. A měl balónky! Jeho dárky mě však neošálily. Kyle je dobrý přítel a dobrý policista, ale nevyhledává společnost a oslavám se vyhýbá jako moru.

„Dneska večer ne, Alexi," řekla Christine a náhle se tvářila velmi polekaně a možná i rozzlobeně. „Nezaplétej se do dalšího ohavného případu. Prosím, Alexi, nedělej to. Alespoň ne, když slavíme křtiny."

Věděl jsem, jak to myslí, a vzal si její varování k srdci. Má dobrá nálada vzala rázem za své.

Zatracený Kyle Craig.

„Ne, ne a ne," řekl jsem, když jsem přistoupil ke Kylovi. Ukazováčkem jsem mu nakreslil před obličejem kříž. „Odstup."

„Taky tě moc rád vidím," rozzářil se Kyle. Pak mě objal. „Několikanásobná vražda," pošeptal mi.

„Promiň, ale zastav se zítra nebo pozítří. Dneska nejsem ve službě."

„To já vím, ale je to moc ošklivý případ, Alexi." Kyle se na mě přilepil jako klíště a vysvětloval mi, že je ve Washingtonu jen na jednu noc a zoufale potřebuje mou pomoc. Cítil se pod velkým tlakem. Znovu jsem odmítl, ale on neposlouchal a oba jsme věděli, že součástí mé práce je pomáhat FBI s velkými případy v D. C. Kromě toho jsem byl Kylovi zavázaný. Před několika lety mi dovolit spolupracovat na případu vražd a únosů v Severní Karolíně, kde byla jednou ze zmizelých má neteř, studentka Dukeovy univerzity.

Kyle znal Sampsona a několik mých přátel detektivů. S každým si promluvil, jako by se zastavil jen na kus řeči. Lidé mívají Kyla rádi. Já také, ale toho večera bych ho raději neviděl. Řekl, že se musí podívat na malého Alexe a pak se dáme do práce.

Kapitola 5

ŠEL JSEM ZA KYLEM. Postavili jsme se nad chlapce, který teď spal obklopený plyšovými medvídky a balónky v kolébce v Nanině pokoji. V náručí svíral svého oblíbeného medvídka, kterému jsme dali jméno Brumla.

„Chudák chlapec. Taková to byla pěkná oslava," zašeptal Kyle, když pohlédl na Alexe. „Podobá se spíš tobě než Christine. Jak jste vůbec vy dva na tom?"

„Všechno se začíná vracet k normálu," odpověděl jsem, i když to bohužel nebyla pravda. Christine byla pryč skoro rok a od té doby, co se vrátila, už nic nebylo jako dřív. Naše dřívější důvěrnosti mi scházely víc, než bych dokázal vyjádřit. Ničilo mě to. Nedokázal jsem o tom ale s nikým mluvit, ani se Sampsonem nebo Nanou.

„Prosím, Kyle. Aspoň dneska večer mě nech na pokoji."

„Kdyby to tak mohlo počkat, Alexi. Ale nemůže. Musím se hned vrátit do Quantika. Kde si můžeme promluvit?"

Potrásal jsem hlavou a cítil, jak se v mém nitru probouzí vztek. Odvedl jsem ho na krytou zadní verandu, kde stojí mé staré pianino, které pořád ještě hraje stejně dobře jako já. Posadil jsem se na rozvrzanou stoličku a vyťukal pár tónů Gershwinovy „Let's Call the Whole Thing Off".

Kyle se jen smutně usmál. „Je mi to líto."

„Mně ještě víc. Pokračuj."

„Slyšel jsi o té loupeži v pobočce Citibank v Silver Spring? A o těch mrtvých v domě ředitelky?" zeptal se. „Jejím manželovi, chůvě a tříletém synkovi?"

„Jak bych o tom mohl *neslyšet*, Kyle?" řekl jsem a odvrátil zrak. Když jsem o těch brutálních, nesmyslných vraždách četl, svíral se mi žaludek. Byly jich plné noviny a televize. Dokonce i washingtonským policistům vyrazily dech.

„Zatím přesně nechápu, o co tam šlo. Co se v tom domě proboha stalo? Lupič přece peníze dostal, ne? Proč tedy museli pobít rukojmí, když peníze měli? Přišel jsi, abys mi to řekl, vid'?"

Kyle přikývl. „Dostali se z banky se zpožděním. Jasně příkazy zněly, že jejich člověk musí vyjít ven s penězi přesně v osm deset.

Alexi, ten člověk se opozdil o *necelou minutu!* O necelou minutu! A kvůli tomu zabili třiatřicetiletého otce, tříletého chlapce a jeho chůvu. Té chůvě bylo dvacet pět a byla těhotná. *Popravili* je. Dokážeš si představit, jak to tam vypadalo, Alexi?"

Ztěžka jsem polkl a po zádech mi přeběhl mráz. Dokázal jsem si to představit, ano. Jak mohl někdo zabít ty lidi takhle bezdůvodně?

Rozhodně jsem však neměl náladu na policejní práci, zvláště na takhle ošklivý případ. „A kvůli tomu ses tady dnes večer zastavil? Na krtiny mého syna?"

„Ale, k čertu." Kyle se náhle usmál a přešel na lehčí tón. „Musel jsem přece přijít pozdravit nového Crosse, ne? Bohužel tenhle případ opravdu hoří. Existuje možnost, že ta skupina je z Washingtonu. A i kdyby ne, nemůžeme vyloučit, že je někdo místní zná, Alexi. Musíme ty vrahy najít - *než to udělají znovu*. Nevypadá to na jednorázovou akci. Ten tvůj chlapec je ale mazlíček."

„Jo, a ty jsi taky mazlíček," zamračil jsem se na Kyla. „Kam se na tebe hrabe."

„Tříletý chlapec, jeho otec a chůva," zopakoval Kyle ještě jednou na odchodu. Už stál mezi dveřmi, když se ke mně obrátil a dodal: „Ty jsi na to ten pravý. Vyvraždili celou rodinu, Alexi."

Jakmile Kyle odešel, vypravil jsem se poohlédnout po Christine. Nenašel jsem ji. Vzala Alexe a odešla bez rozloučení, bez jediného slova.

Kapitola 6

GÉNIUS NEOCHOTNĚ zaparkoval na ulici a zamířil k opuštěnému komplexu budov kousek od řeky Anacostia. Úplněk vrhal chladné, tvrdé bílé světlo na půl tuctu zchátralých řadových domů s vytlučenými okny. Zapochyboval, jestli na to má vůbec žaludek. „Do údolí mrtvých," zašeptal.

Aby toho nebylo málo, zjistil, že úkryt Parkerových je v domě stojícím nejdál od ulice. Usídlili se ve druhém patře. Své hnízdečko si zařídili starými flekatými matracemi a rezatými zahradními židlemi. Po podlaze se válely mastné obaly od KFC a McDonald's.

Když vstoupil do místnosti, pozvedl do výše několik krabic s pizzou a hnědou papírovou tašku. „Vino a pizza! Uděláme si mejdan!"

Brianne a Errol měli očividně hlad a okamžitě se do pizzy zakousli. Stěží ho pozdravili, což vzal jako projev neúcty. Génius rychle rozlil červené víno do plastických kelímků, které přinesl s sebou, podal každému jeden a svůj pozvedl k přípitku.

„Na dokonalé zločiny," řekl.

„Jo, jasně. Na dokonalý zločiny," ušklíbl se Errol Parker a hltavě se napil. „Jestli tím myslíte to, co se stalo v Silver Springs. Tři vraždy, ke kterejm nemuselo dojít."

„Přesně to myslím," přikývl Génius. „Naprosto dokonalé. Však uvidíte."

Jedli a pili mlčky. Parkerovi vypadali rozladěně a chovali se skoro drze. Brianne po něm vrhala kradmé pohledy. Errol Parker si zničehonic promnul krk a několikrát zakašlal. Pak hlasitě zalapal po dechu. „*Chrrr! Chrrr!*" Hrdlo a hrud' měl v jednom plameni. Pokusil se vstát, ale okamžitě se svalil.

„Co se děje? Co ti je, Errole? *Errole?*" zeptala se vyděšeně Brianne.

Pak se popadla za krk i ona. Pálení bylo nesnesitelné. Vyskočila z matrace. Upustila kelímek s vínem a chytila se za hrdlo oběma rukama.

„Co se to sakra děje?" zaječela na Génia. „Co jste nám to udělal?"

„Vy to ještě nevíte?" zeptal se tím nejchladnějším, nejlhostejnějším hlasem, jaký kdy slyšela.

V pokoji nastal chaos. Errol se začal svíjet v křečích na podlaze. Brianne si rozkousala jazyk do krve. Oba si zoufale svírali hrdla. Dusili se, lapali po dechu. Obličeje jim začínaly modrat.

Génius stál opodál a pozoroval je. Ochrnutí způsobené jedem, který požili, bylo mimořádně bolestivé. Postupoval od obličejových svalů přes hrdlo. Parkerovi už zjevně nemohli polykat. Nakonec zasáhl dýchací soustavu. Dostatečně vysoká dávka anectinu vedla k srdeční zástavě.

Oběma trvalo asi patnáct minut, než zemřeli, stejně krutě jako ti v Silver Springs v Marylandu. Zůstali nehybně ležet na podlaze. Byl si docela jistý, že jsou mrtví,

ale pro jistotu zkontroloval, zda ucítí náznak života. Jejich rysy byly pokřivené a těla zkroucená. Vypadali, jako by spadli z velké výšky.

„Na dokonalé zločiny," pronesl Géníus nad jejich groteskně rozvalenými těly.

Kapitola 7

ZKUSIL JSEM CHRISTINE hned ráno zavolat, ale měla zapnutý záznamník a nezvedala to. Tohle mi ještě nikdy neudělala. Bolelo to. Nemohl jsem na to přestat myslet, když jsem se sprchoval a oblékal. Nakonec jsem se vypravil do práce. Cítil jsem uražený a také trochu naštvaný.

Před devátou jsme se Sampsonem vyrazili do ulic. Čím víc jsem si toho přečetl o té bankovní loupeži v Silver Spring, tím větší starosti mi dělala posloupnost událostí. Nedávalo to smysl. Byli zavražděni tři nevinní lidé -*proč?* Bankovní lupiči už peníze měli. Co to mohlo být za odporné, kruté šílence? Proč zabili toho otce, dítě a chůvu?

Byl to dlouhý a deprimující den. Domů jsem se dostal až po deváté večer a hned jsem vytočil číslo Christine. Stále to nezvedala nebo možná nebyla doma.

V zápisníku jsem měl načmáraných několik jmen informátorů v ulicích. Více než dva tucty těch nejnadějnějších jsme už se Sampsonem vyslechli. Na zítřek, pozítří a popozítří jich ještě spousta zbývala. Případ už mě pohltil. Proč zabili ty tři lidi v domě ředitelky? Proč zničili nevinnou rodinu?

„Pořád kolem něčeho chodíme jako kočka okolo horký kaše," řekl Sampson, když jsme seděli v mém starém autě. Právě jsme si promluvili s malým grázlíkem Normanem Martinezem. O loupeži v Marylandu věděl, ale neměl tušení, kdo ji provedl. Z rádia nám zpíval skvělý Marvin Gaye. Myslel jsem na Christine. Už nechtěla,

abych se takhle potloukal po ulicích. Myslela to vážně. Nebyl jsem si jistý, jestli bych se mohl vzdát své práce detektiva. Měl jsem ji rád.

„Stejný pocit jsem měl i s Normanem. Možná jsme ho měli sbalit. Něčeho se bál," řekl jsem.

„Ukaž mi v Southeast někoho, kdo se něčeho nebojí," pokrčil rameny Sampson. „Tak kdo dál? Kdo se s námi bude bavit?"

„A co tamhleten umouněnec?" řekl jsem a ukázal na roh, ke kterému jsme se blížili. „Ví o všem, co se tady šustne."

„Všimnul si nás," vyhrkl Sampson. „Kruci, zdrhá!"

Kapitola 8

STRHL JSEM VOLANT prudce doleva. Porsche zamířilo smykem k autobusové zastávce a pak vyskočilo s hlasitým žuchnutím na obrubník. Sampson a já jsme se rozběhli za Cedrikem Montgomerym.

„Stůj! Policie!“ zavolal jsem na něj.

Zabočili jsme za tím grázlíkem do úzké uličky. Montgomery byl zdroj informací, ale nebyl práškač. Byl prostě dobře informovaný. Bylo mu něco přes dvacet; mně a Sampsonovi o chloupek přes čtyřicet. *Pracovali jsme venku a byli jsme stále rychlí* - nebo jsme si to aspoň mysleli.

Montgomery byl ale zatraceně dobrý běžec. Začínal se nám vzdalovat.

„Je to jenom sprintér, Zlatíčko,“ zafuněl Sampson. Držel se mnou krok. „Na dlouhou trať ho trhneme.“

„Policie!“ zařval jsem znovu. „Proč utíkáš, Montgomery?“

Po krku a zádech mi začal stékat pot. Oči mě pálily. *Pořád jsem se do toho ale uměl opřít. Nebo ne?*

„Dostanem ho,“ procedil jsem mezi zuby. Zrychlil jsem. Byla to výzva pro Sampsona, hra, kterou jsme spolu hráli už léta.

Opravdu jsme začali Montgomeryho dohánět. Ohlédl se - a nemohl uvěřit, že mu už funíme na záda. Řítily se za ním dvě supící lokomotivy a v dohledu nebyla žádná výhybka.

„Dej plnej plyn, Zlatíčko!“ zavelel Sampson. „Skočíme na něj.“

Dal jsem do toho všechno. Stále jsme běželi bok po boku. Byl to náš soukromý závod a Montgomery byl cílovou páskou.

Narazili jsme do něj současně. Šel k zemi jako podřátý. Lekl jsem se, že už nevstane. Montgomery se však několikrát překulil a zůstal ležet na zádech. Sténal a vytřeštěně na nás zíral.

„Do prdele!“ vypravil ze sebe. To bylo všechno. Sampson a já jsme to vzali jako poklonu a nasadili mu pouta.

Následující dvě hodiny jsme pak Montgomeryho vyslýchali na stanici na Třetí ulici. Připustil, že o loupeži a vraždách v Silver Spring něco zaslechl, a chtěl tu informaci vyměnit za to, že přehlédneme šest balíčků s marihuanou, které jsme u něj našli.

Kapitola 9

NEBYL JSEM SI JISTÝ, jestli mohu Cedrikovi Montgomerymu věřit, ale poskytl mi solidní stopu, kterou jsem se musel zabývat. Jedno odhadl správně - jeho tip mi přidělal starosti. Podle něj byl totiž do loupeže zapletený nevlastní bratr mé zesnulé ženy Marie. Slyšel, že Errol Parker mohl mít v bankovní loupeži v Silver Spring prsty.

Celý následující den jsme se snažili se Sampsonem Errola najít, ale nebyl doma ani v žádném ze svých oblíbených pajzlu v Southeastu. Nepodařilo se nám najít ani Errolovu ženu Brianne. Parkerovi už dobře týden nikdo neviděl.

Kolem půl šesté jsem se zastavil ve škole Sojourner Truthové, abych zjistil, jestli není Christine v práci. Celý den jsem na ni musel myslet. Nebrala mi telefon a neodpovídala na vzkazy.

S Christine Johnsonovou jsem se seznámil před dvěma lety a málem jsme se tehdy vzali. Pak došlo k tragédii, ze které jsem se nikdy nepřestal vinit - unesl ji psychopat zodpovědný za několik vražd v Southeastu. Skoro rok ji držel jako rukojmí. *Christine byla unesena proto, že se se mnou stýkala.* Už jsem nedoufal, že je ještě naživu. Když se ji podařilo najít, čekalo na mě další představení. Měla miminko, našeho synka Alexe. Zajetí ji však změnilo, zanechalo na ní jizvy, se kterými se nedokázala vyrovnat. Ze všech sil jsem se jí snažil pomoci. Už dávno jsme se k sobě nechovali jako milenci. Odstrkovala mě od sebe dál a dál. A Kyle Craig to teď ještě zhoršil.

Když Christine pracovala ve škole, o dítě se obvykle starala Nana. Pak odjížděla Christine s malým Alexem do svého bytu v Mitchellvillu. Tak si to přála.

Vstoupil jsem do školy bočním vchodem u tělocvičny a uslyšel povědomé dunění basketbalového míče o palubku a křik dětí. Christine jsem našel v její kanceláři skloněnou nad počítačem. Byla ředitelkou školy Sojourner Truthové, kam chodili Jannie s Damonem.

„Alexi?“ řekla, když mě spatřila ve dveřích. Přečetl jsem si nápis na dveřích: *Chvalte hlasitě, vyčítejte tiše.* Dokáže se tak Christine zachovat ke mně? „Už jsem pro dnešek skoro hotová. Dej mi jenom

pár minut." Alespoň se nezdála být rozzlobená kvůli tomu večeru, kdy se objevil Kyle; nepožádala mě, abych odešel.

„Přišel jsem tě vyprovodit ze školy domů. Jestli chceš, ponesu ti knížky," usmál jsem se na ni. „Nevadí?"

„Ani ne," odpověděla, ale můj úsměv neopětovala.

Kapitola 10

KDYŽ BYLA CHRISTINE připravena k odchodu, zamkli jsme spolu školu a zamířili Školní ulicí k Páté. Abych dostál svému slovu, nesl jsem jí tašku, naplněnou dobrým tuctem knih. Pokusil jsem se o malý vtíp. „Nezmínila ses, že ponesu i tvé kulečnickové koule.“

„Říkala jsem ti, že jsou ty knihy těžké. Hodně přemýšlím, však víš. Vlastně jsem ráda, že ses dneska večer zastavil,“ řekla.

„Nemohl jsem si pomoci,“ přiznal jsem zahanbeně. Chtělo se mi Christine obejmout nebo ji alespoň vzít za ruku, ale přemohl jsem pokušení. Bylo to zvláštní a nepříjemné být jí tak nablízku a zároveň daleko.

„Chci si s tebou o něčem promluvit, Alexi,“ řekla nakonec. Pohlédla mi do očí. Z jejího výrazu jsem poznal, že to, co uslyším, nebude dobrá zpráva.

„Doufala jsem, že mi ten nový případ, na kterém jsi začal pracovat, nebude dělat starosti, Alexi. Ale vadí mi.“

Šlím z něj. Bojím se o tebe. Mám strach o naše dítě i o sebe. Po tom, co se stalo na Bermudách, si nemohu pomoci. Co jsem se vrátila do Washingtonu, nespím.“

Christinina slova mi trhala srdce. Cítil jsem se strašně za to, co se jí stalo. Tolik ji to změnilo. Netušil jsem, jak bych jí mohl pomoci. Snažil jsem se celé měsíce, ale nic nepomáhalo. Děsila mě představa, že neztratím jen ji, ale i malého Alexe.

„Nemohu dostat z hlavy ty sny, které se mi v poslední době zdávají. Je v nich tolik násilí, Alexi. A jsou tak skutečné. Tuhle v noci jsi zase pronásledoval Shafera a on tě zabil. Stál a chladnokrevně do tebe pátil jednu kulku za druhou. Pak šel a zabil malého Alexe a mě. Vzbudila jsem se vlastním křikem.“

Konečně jsem se odvážil vzít ji za ruku. „Geoffrey Shafer je mrtvý, Christine,“ řekl jsem.

„*To nevíš jistě,*“ namítla Christine a svou ruku vymanila z mé. Už se zase zlobila.

Mlčky jsme kráčeli po nábřeží řeky Anacostia. Po chvíli mi začala vyprávět některé své další sny. Vycítil jsem, že si nepřeje, abych se

je snažil interpretovat. Jen jsem poslouchal. V těch snech byli mrzačení a zabíjení lidé, které milovala.

Na rohu Páté ulice blízko našeho domu se Christine zastavila. „Musím ti povědět ještě něco, Alexi. Chodím k psychiatrovi, doktoru Belairovi, v Mitchellvillu. Pomáhá mi to.“

Christine mi upřeně hleděla do očí. „Už tě nechci vidět, Alexi. Přemýšlela jsem o tom celé týdny. Mluvila jsem o tom s doktorem Belairem. Nemůžeš změnit mé rozhodnutí a ocenila bych, kdyby ses o to ani nesnažil.“

Vzala si ode mě tašku a odešla. Nedovolila mi pronést jediné slovo, ale nejspíš bych ze sebe stejně nic nevypravil. Její oči mluvily jasně. Už mě nemilovala. Bylo to o to horší, že já ji měl stále rád a samozřejmě miloval našeho chlapečka.

Kapitola 11

NEMĚL JSEM VLASTNĚ na vybranou, tak jsem se vrhl po hlavě do vyšetřování té bankovní loupeže a několikanásobné vraždy. Noviny a televize byly stále plné senzačních reportáží o zavražděném otci, dítěti a chůvě. Odevšad se dívala fotografie tříletého Tommyho Buccieriho. *Chtěl vrah vzbudit náš vztek?* napadlo mě.

Sampson a já jsme strávili většinu dne hledáním Errola a Brianne Parkerových. Čím déle jsem se spolu s FBI Parkerovými zabýval, tím se zdálo pravděpodobnější, že měli prsty v přepadeních malých bank v Marylandu a Virgínii, ke kterým docházelo v posledních několika letech. Akce v Silver Spring se od nich však lišila. Jestli ji provedli oni, muselo je něco přimět změnit způsob práce; stali se z nich brutální, chladnokrevní zabijáci. Proč?

Sampson a já jsme se kolem poledne zastavili na oběd v občerstvení Boston Market. Nebylo to místo právě podle našeho gusta, ale bylo po ruce a obr Sampson potřeboval něco zakousnout. Já bych mohl klidně pokračovat bez jídla.

„Myslíš, že Parkerovi chystaj další fušku?“ zeptal se, když jsme se zakousli do karbanátků s kukuřicí a bramborovou kaší.

„Jestli mají na svědomí tu banku v Marylandu, tak se nejspíš někde schovávají. Vědí, že po nich jdeme. Errol občas zabloudil do Jižní Karolíny. Je to rybář. Kyle už do těch míst poslal agenty.“

„Znal ses s Errolem dobře?“ chtěl vědět Sampson.

„Hlavně z rodinných sešlostí, ale na těch se moc nevyskytoval. Jednou jsem s ním jel na ryby. Radoval se jako malé dítě, i když jsme chytili jenom pár okounů a mřenek. Maria měla Errola vždycky ráda.“

Sampson zvedl zrak od karbanátků a dvojité porce bramborové kaše. „Myslíš na Marii často?“

Zavrtěl jsem se na židli. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi chce tohle téma rozebírat právě teď. „Spousta věcí mi ji připomíná. Hlavně neděle. Někdy jsme spali až do poledne a místo snídaně si dali rovnou oběd. Nebo jsme chodili krmit kachny na rybník v Garfieldově parku. Je moc smutné a nespravedlivé, že musela zemřít

tak mladá, Johne. Bolí mě to o to víc, že se mi její vraždu nikdy nepodařilo vyřešit."

Sampson mě nepřestal pronásledovat otázkami. Někdy to tak dělá.

„Vycházíte spolu s Christine dobře?"

„Ne," přiznal jsem konečně. Nechtělo se mi však ven s celou pravdou. „Nemůže se vzpamatovat z toho, co jí udělal George Shaffer. Nejsem si ani jistý, jestli je opravdu mrtvý. Už jsi skončil?"

Sampson se ušklíbl. „S jídlem nebo křížovým výsledkem?"

„Jdeme. Najdeme Errola a Brianne Parkerovy. Vyřešíme tu bankovní loupež. A na zbytek dne si vezmeme volno."

Kapitola 12

KOLEM SEDMÉ JSME SE se Sampsonem shodli na pauze na večeri. Bylo nám jasné, že se nám pracovní doba protáhne možná až přes půlnoc. Byl to ten druh případu. Zajel jsem se najíst domů s Nanou a dětmi.

Jedl jsem a chválil Naně jídlo, ale ve skutečnosti jsem ani nevnímal, co jím. Své problémy s Christine jsem si nechal pro sebe. Zvlášť chytré to ode mě nebylo.

Byl jsem domluvený se Sampsonem, že se kolem desáté vypravíme prověřit pár nočních ptáčků, které snadněji najdeme po setmění. Ve tři čtvrtě na deset jsme se už projížděli v mém autě po Southeastu.

Sampson si všiml našeho známého drogového dealera a práskače. Darryl Snow se potloukal se svými kámoši před barem, který pořád měnil jméno a teď se mu říkalo Žumpa.

Se Sampsonem jsme vyskočili z porsche a vyrazili po Snowovi. Neměl kam utéct. Jako vždycky se Darryl oblékl na prodávání drog jako na módní přehlídku: vzal si rudé silonové kraťasy přes modré silonové kalhoty, tričko značky Polo, větrovku Tommy Hilfiger, sluneční brýle Oakley.

„Nazdar, Sněhuláku," zabručel na něj Sampson. „Aby ses nám neroztál před očima."

Dokonce i dealerovi kamarádi se rozesmáli. Darryl vážil při svých sto osmdesáti číslech sotva šedesát kilo, a to i v šatech s našitými značkami výrobce.

„Pojď se s námi projít, dáme řeč, Darryle," vyzval jsem ho. „Tohle nechci probírat před obecnstvem."

Vzpurň se zavrtil hlavou, ale nakonec šel poslušně s námi. „Nemám vám co říct, Crossi."

„Errol a Brianne Parkerovi," pronesl jsem, jakmile jsme byli z doslechu jeho kumpánů.

Darryl se na mě zamračil, až se mu celé čelo změnilo v malou valchu. „Nejste vy ten, co si vzal jeho ségru? Tak co se mě ptáte? Proč votravujete pokaždý mě?"

„Errol už s rodinou moc času netráví. Má plné ruce práce s přepadáním bank. Kde je, Darryle? Zrovna teď ti se Sampsonem nic nedlužíme. Mohl by ses dostat do maléru.“

„To risknu,“ utrousil Darryl a odvrátil zrak.

Vypálil jsem rukou a popadl ho pod krkem za větrovku. „Přestaň s těmi pitomostmi, Darryle.“

Snow popotáhl a potichu zaklel. „Zaslech sem, že Brianne přebývá v barákách na Pivní třídě. Ale nevím, jestli tam ještě je. Víc nevím.“

Sampson se mezitím potichu postavil za Snowa. „*Baf!*“ houkl na něj a Darrylovy nohy ve značkových teniskách se rázem ocitly notný kus nad zemí.

„Snaží se Darryl?“ zeptal se mě. „Vypadá, jako by měl nervy v kýblu.“

„*Snažíš se?*“ zeptal jsem se Snowa.

Žalostně zakňučel. „Řek sem vám přece, kde by mohla bejt Brianne, né? Tak proč to tam nevomrknete? Nechte

mě na pokoji. Vy dva ste strašidelný jak *Záhada Blair Witch*.“

„Mnohem strašidelnější,“ opáčil Sampson. „*Záhada Blair Witch* je jenom film, Darryle. My jsme opravdoví.“

Kapitola 13

„TÝHLE HNUSNÝ NOČNÍ VÝLETY nenávidím," postěžoval si Sampson, když jsme se pěšky blížili k sídlišti na První třídě. Před námi se tyčily temné obrysy opuštěných domů, obydlí feťáků a bezdomovců v hlavním městě Ameriky.

„Mrtvý vstávaj z hrobů," zamumlal Sampson. Nebyl daleko od pravdy; postavy před domy opravdu vypadaly jako zombie.

„Errol Parker? Brianne Parkerová?" ptal jsem se potichu, když jsme procházeli kolem vychrtlých mužů s prázdnými, neoholenými obličejí. Nikdo neodpověděl. Většina z nich se na mě a Sampsona ani nepodívala. Věděli, že jsme od policie.

„Errol? Brianne Parkerová?" opakoval jsem, ale stále žádná odpověď.

„Dík za pomoc. Bůh vás miluje," napodobil Sampson drmolení žebráků.

Začali jsme procházet dům po domu, patro po patru, od suterénu po střechu. Poslední budova vypadala opuštěně. Důvod byl zřejmý - byla ze všech nejzchátralejší.

„Až po vás, milosti," zavrčel Sampson. Pozdní hodina mu na náladě nepřidávala.

Měl jsem baterku, vyrazil jsem tedy první. Stejně jako v ostatních domech jsme začali sklepem. Páchlo to tam plísní a v podlaze byly díry. Všude visely zaprášené pavučiny.

Došel jsem k dřevěným dveřím a nohou je otevřel. Všude jsem slyšel škrábání a kvičení poděšených hlodavců. Opsal jsem baterkou kruh. Zableskly se krysí oči.

„Errol? Brianne?" zavolal na ně Sampson. Odpovědí nám bylo pištění.

Pokračovali jsme v prohlídce patro za patrem. Vlhká budova nesnesitelně zapáchala močí a výkaly.

„Už jsem viděl lepší hotely," poznamenal jsem a Sampson se konečně zasmál.

Rozrazil jsem další dveře a podle nasládlého zápachu okamžitě poznal, že jsme našli mrtvá těla. Světlo baterky dopadlo na Errola a Brianne. Už moc lidsky nevypadali. V domě bylo teplo a rozklad

postupoval rychle. Odhadl jsem, že musí být mrtví nejméně den, možná déle.

Nejprve jsem si posvítil na Errola a pak na jeho ženu. Povzdechl jsem si a pocítil, jak se mi zvedá žaludek. Vzpomněl jsem si na Marii a na to, jak měla Errola ráda. Když byl Damon malý, říkal mu strejda Errol.

Brianniny rohovky byly matné, jako by měla šedý zákal. Ústa měla otevřená dokořán. Errol vypadal podobně. Vybavila se mi rodina vyvražděná v Silver Spring. Jací vrazi měli tohle na svědomí? Proč zabili Parkerovi?

Brianne byla polonahá a její oblečení jsem nikde v místnosti neviděl. Džínsy měla stažené, takže byly vidět její červené kalhotky a stehna.

Přemýšlel jsem, co to má znamenat. Odnesl její šaty vrah? Byl v místnosti někdo jiný poté, co byli zavražděni? Pohrál si s Brianne po její smrti? Byl to vrah?

Sampson se tvářil zmateně. „To nevypadá na předávkování," řekl. „Ty dva dost trpěli."

„Johne," pronesl jsem nakonec potichu, „řekl bych, že byli otráveni. Možná *měli* trpět."

Zavolal jsem Kyilu Craigovi a řekl mu o Parkerových. Vyřešili jsme část loupeže v Silver Spring? Dopadli jsme alespoň jednoho vraha?

Kapitola 14

NAKVAP PROVEDENÁ PITVA potvrdila mé podezření, že oba Parkerovi byli otráveni. Polknutí velké dávky anectinu způsobilo silné svalové kontrakce a vedlo k zástavě srdce. Jed byl přimíchán do láhve vína. Brianne Parkerová byla po smrti znásilněna. Horší už to být nemohlo.

Sampson a já jsme strávili několik hodin výslechy bezdomovců a fetišáků, kteří přebývali v opuštěných budovách na První třídě. Nikdo z nich nepřiznal, že by Errola nebo Brianne znal; nikdo nespatriil žádné neobvyklé návštěvníky v domě, kde se skrývali.

Konečně jsem se vypravil domů, abych se pár hodin prospal, ale jen jsem se neklidně převaloval v posteli. Kolem páté jsem vstal a sešel dolů. Nešla mi z hlavy Christine a malý Alex.

Otevřel jsem lednici, vzal si z ní láhev Stewartova kořenového piva a vyšel z kuchyně.

Zapnul jsem televizi a hned ji zase vypnul. Sedl jsem si k piánu na verandě a hrál „Crazy for You“ a pak něco od Debussyho. Zahrál jsem „Moonglow“, což mi připomnělo nejkrásnější okamžiky s Christine. Snažil jsem se vymyslet, jak bychom mohli náš vztah oživit. Od chvíle, kdy se vrátila do Washingtonu, jsem se jí snažil být neustále nablízku, ale vytrvale mě odmítala. Oči mi zaplavily slzy. *Je pryč. Musíš se s tím vyrovnat.* Nebyl jsem si však jistý, že to dokážu.

Pak zapraskaly parkety. „Slyšela jsem tě hrát ‚Clair de Lune‘ Šlo ti to moc hezky.“ Nana stála mezi dveřmi s podnosem v rukou. Na něm stály dva kouřící šálky kávy.

Jeden z nich postavila přede mě. Pak se posadila do rozvrzaného houpacího křesla poblíž piána a napila se.

„To je instantní?“ popíchl jsem ji.

„Jestli najdeš v mé kuchyni instantní kafe, tak ti tenhle barák dám.“

„Tenhle barák už mi patří,“ připomněl jsem jí.

„Když říkáš? Vítáš východ slunce, Alexi?“

„Na slunce je ještě brzo. Nemůžu spát. Měl jsem ošklivou noc a ta přinesla ošklivé sny. A ráno zatím taky za moc nestojí.“ Usrkl jsem si skvělé kávy ochucené cikorkou. „Ale to kafe se ti povedlo.“

Nana dál upíjela ze svého hrnku. „No jo. Řekni mi něco, co nevím.”

„Pamatuješ na Mariina nevlastního bratra Errola? Sampson a já jsme našli včera večer jeho tělo na sídlišti na První třídě,” prozradil jsem jí.

Nana se trochu zakuckala a pak smutně zavrtěla hlavou. „To je ale ostuda, Alexi. Je to přece dobrá rodina, milí lidé.”

„Dneska ráno jim to musím jít říct. Možná proto jsem vstal tak časně.”

„A co ještě?” nenechala se Nana odbýt. Nic jí neuniklo, což bylo svým způsobem uklidňující. „Svěř se mi, Alexi. Svěř se své babičce.”

„Jde o Christine,” pronesl jsem konečně. „Myslím, že to mezi námi skončilo. Už mě nechce vidět. Přesně tak to řekla. Nevím, co teď bude s malým Alexem. Snažil jsem se, Nano. Udělal jsem, co bylo v mých silách. Přísahám.”

Postavila hrnek a položila mi hubenou paži kolem ramen. Stále je ještě plná síly. Pevně mě sevřela. „Takže jsi dělal, co jsi mohl, že? Nemáš si co vyčítat.”

„Nedostala se z toho, co se stalo na Bermudách,” zašeptal jsem. „Nechce být s detektivem z oddělení vražd. Nedokáže se s tím vyrovnat. Nechce být se mnou.”

Nana odpověděla také šeptem: „Nakládáš si toho na ramena příliš. Viníš se z věcí, ze kterých by ses vinit neměl. Mohl by ses pod tou tíhou zhroutit. Poslouchej teď svou babičku.”

„Poslouchám tě. Jako vždycky.”

„Neposloucháš.”

„Poslouchám.”

„*Neposloucháš*, znám tě jako vlastní boty,” odsekla.

Nana musí mít vždycky poslední slovo. Je nejlepší psycholog v domě, nebo to aspoň v jednom kuse tvrdí.

Kapitola 15

DRUHÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ vybuchla jako bomba časně ráno ve městě Falls Church ve Virginii, asi patnáct kilometrů od Washingtonu.

Dobře udržovaný dům ředitele banky v koloniálním slohu stál v klidné čtvrti, kde se lidé podobali jeden druhému jako vejce vejci. V krásné zahradě plné rozkvetlých keřů bylo vidět důkazy lásky k dětem: hračky, kola, houpačky, barevný dětský domek. Ptáci posedávali na veselé korouhvičce - čarodějnici na koštěti - na střeše garáže. Toho rána bylo skoro slyšet, jak se čarodějnice pochechtává.

Génus vysvětlil svému novému týmu *co najdou a jak mají postupovat*. Každý krok byl pečlivě naplánovaný a nazkoušený.

Nová skupina byla lepší než Parkerovi. Musel obětovat polovinu lupu ze Citibank, aby upoutal jejich pozornost, ale stálo to za to. Mezi sebou si říkali pan Červený, pan Bílý, pan Modrý a paní Zelená. Měli dlouhé vlasy a vypadali jako heavymetalová skupina, ale šlo o velice výkonný tým na vysoké úrovni.

Pan Modrý čekal před pobočkou banky First Union ve Falls Church, až otevře. Doprovázela ho paní Zelená. Oba měli v podpažních pouzdrech pod větrovkami poloautomatické pistole.

Pan Červený a pan Bílý jeli do ředitelova domu. Katie Bartlettová uslyšela domovní zvonek a myslela si, že je to slečna k dětem. Když otevřela dveře, zbledla a podlomila se jí kolena při pohledu na ozbrojeného, maskovaného muže se sluchátky na uších a mikrofonem před ústy. Za ním stál druhý ozbrojený muž.

„Zpátky dovnitř! Rychle!“ křikl Červený hlasitě zpoza masky. Hlavě pistole držel několik centimetrů od jejího obličejce.

Červený a Bílý zahnali matku a tři malé děti do obývacího pokoje v přízemí. V televizi běžela pohádka. Z francouzského okna byl výhled na malé, klidné jezírko, ale nikdo je nemohl vidět pokud by se právě po něm neplavil ve člunu.

„Teď si natočíme domácí video,“ vysvětlil pan červený paní Bartlettové a dětem. Mluvil s nimi věcně, skoro přátelsky.

„Nemusíte nikomu ubližovat,“ ujistila ho paní Bartlettová. „Budeme s vámi spolupracovat. Odložte, prosím, zbraně.“

„Věříme vám, Katie. Ale musíme ukázat vašemu manželovi, že to myslíme vážně a že jsme opravdu u vás doma s vámi a dětmi.“

„Jsou jim dva, tři a čtyři roky," řekla matka. Rozplakala se, ale pak se přinutila přestat. „Jsou to ještě děťátka. Moje děťátka.“

Pan Červený zasunul pistoli do pouzdra. „Fajn, fajn. Nechci těm dětem ublížit. Opravdu nechci.“

Zatím šla práce pěkně od ruky. Katie se zdála být rozumná a děti dobře vychované. Milá rodinka, tihle Bartlettovi. Přesně, jak Génus říkal.

„Chci, abyste zalepila dětem ústa touhle páskou," oznámil pan Červený paní Bartlettové. Podal jí silnou roli izolační pásky.

„Nebudou dělat žádný hluk. *Slibuji*," řekla. „Jsou to hodné děti.“

Panu Červenému jí bylo líto. Byla to hezká, příjemná žena. Vybavil se mu mladý pár a dítě ve filmu *Život je krásný*. Pan Červený se obrátil přímo k dětem. „Tohle je lepicí páska a my si s ní zahrajeme takovou hru. Bude to legrace," řekl.

Dvě z dětí se na něj jen upřeně dívaly, ale to tříleté se usmálo. „Picí páska?"

„Přesně tak. Picí páska. A maminka vám ji teď nalepí na pusinky. Pak natočíme video pro tatínka, aby viděl, jak legračně vypadáte.“

„A pak co?" zeptal se čtyřletý Dennis, kterého hra také zaujala. „Uděláme kuk na tátu.“

Pan Červený se zasmál. Dokonce i pan Bílý se pokusil o úsměv. Ty děti byly roztomilé. Doufal, že je nebude muset za pár minut zabít.

Kapitola 16

NĚKDO BUDE ZA PÁR minut zabít. Bylo 8.12. Loupež ve Falls Church byla v plném proudu a nic ji nemohlo zastavit.

Paní Zelená mířila pistolí směrem ke dvěma vyděšeným pokladním. Oběma bylo něco přes pětadvacet.

Pan Modrý byl už v kanceláři šéfa pobočky First Union. Vysvětloval Jamesi Bartlettovi a jeho zástupkyni pravidla hry a následky, které by mělo jejich porušení.

„Nikdo nesahá na žádný poplašný spínač?" vychrlil ze sebe pan Modrý vysokým hlasem, který *měl* znít, jako že má nervy napjaté k prasknutí a mohly by povolit. „To by byla velká chyba a já žádné chyby *nedovolím*."

„Nemáme žádné poplašné spínače," odpověděl ředitel banky, který měl zjevně dost rozumu, aby se snažil spolupracovat. „Kdybychom měli, řekl bych vám to."

„Poslouchal jste někdy instruktážní kazety Americké společnosti pro bezpečnost práce?" zeptal se Modrý.

„N-ne, neposlouchal," zakoktal nervózně manažer. „J-je mi l-líto."

„Rada číslo jedna v případě loupeže je nic neriskovat."

Vedoucí rychle přikývl. „S tím souhlasím. Budu spolupracovat, pane."

„Na ředitele chápete rychle. Všechno, co jsem vám pověděl o členech vaší rodiny, kteří jsou drženi jako rukojmí, je naprostá *pravda*. Chci, abyste mi taky říkal jenom pravdu. To znamená *žádné* alarmy, *žádné* označené peníze, *žádné* balíčky s barvou, *žádné* skryté kamery. Jestli mě teď nějaká natáčí, povězte mi to."

„Vím, co se stalo v Citibank v Silver Spring," řekl muž. V obličeji byl celý rudý a po čele mu stékaly velké kapky potu. Rychle mrkal modrýma očima.

„Sledujte monitor počítače," přikázal mu pan Modrý a ukázal pistolí.

Objevila se na něm filmová sekvence a zpocený úředník uviděl svou ženu, jak lepí černou pásku na ústa jejich tří dětí.

„Proboha! Víím, že to vedoucí v Silver Spring nestihla. Udělám všechno," obrátil se k muži v masce. „Moje rodina pro mě znamená všechno."

„To vííme," řekl pan Modrý. Obrátil se k zástupkyni ředitele. „Vy si nebudete hrát na hrdinu, že ne, slečno Collinsová?"

Zavrtěla hlavou s jemnými červenými kudrnami. „Ne, pane, nebudu. Peníze patří bance, ne mně. Nestojí za životy dětí pana Bartletta."

Pan Modrý se pod svou maskou usmál. „Vzala jste mi ta slova přímo z úst."

Obrátil se zpátky k Bartlettovi. „Já mám děti, vy máte děti. A nechceme, aby přišly o otce," pronesl. Tahle replika napsaná Géníem zabrala skvěle. „Jdeme na to."

Spěchali k hlavnímu sejfu, na jehož zámku se musela nastavit dvojí kombinace a otevření vyžadovalo spolu-

práci vedoucího i zástupkyně. Ani ne za dvacet vteřin byl sejf otevřený.

Pan Modrý pak oběma ukázal stříbrný kovový předmět, který vypadal jako televizní ovladač. „Tohle sleduje policejní vysílání," řekl. „Jestli bude mít policie nebo FBI poplach a zamíří sem, okamžitě se to dozvím. A pak vy a obě pokladní zemřete. Jsou v trezoru nějaké nášlapné spínače?"

Ředitel zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Nejsou tam žádné skryté alarmy. Máte mé slovo."

Pan Modrý se pod maskou usmál. „Tak jdeme pro peníze. Rychle!"

Modrý právě sebral poslední balíček bankovek, když jeho zařízení ohlásilo poplach. „*Loupež v bance First Union v centru Falls Church.*"

Otočil se k Jamesi Bartlettovi a jednou ranou ho zastřelil. Pak prohnal kulku čelem slečny Collinsově.

Přesně podle plánu.

Kapitola 17

SIRÉNA NA STŘEŠE mého auta kvílela a její zvuk mi pronikal až do morku kostí.

K pobočce banky First Union ve Falls Church jsem dorazil skoro současně s Kyle Craigem a jeho týmem.

Na takřka prázdném parkovišti nákupního centra přímo za bankou právě dosedal černý vrtulník. Vyskočil z něj Kyle spolu se třemi dalšími agenty a poklusem zamířili ke mně. Hrbili se a vypadali jako mniši spěchající do kostela. Všichni čtyři měli na sobě modré větrovky FBI, což znamenalo, že chtěli dát veřejnosti najevo, že se případem zabývá FBI. Veřejné mínění bylo vraždami pobouřeno na nejvyšší míru. Lidé potřebovali vědět, že na případ jsou nasazeni odborníci.

„Už jsi byl v bance?“ vybafl Kyle, jakmile doběhl ke mně. I on vypadal, jako by nespál.

„Sám jsem právě přijel a viděl jsem přistávat tuhle ošklivou černou věc. Hned mě napadlo, že to budeš ty nebo Darth Vader. Podíváme se tam spolu.“

„Tohle je starší agentka Betsey Cavalierrová,“ řekl Kyle a ukázal na pomenší ženu s lesklými černými vlasy a skoro stejně černýma očima. Na sobě měla příliš velkou větrovku federálů, bílé tričko, khaki kalhoty a sportovní boty. Mohlo jí být kolem pětatřiceti. Byla hezká a sálala energií.

„A tohle je zbytek prvního týmu. Agenti Michael Doud a James Walsh,“ pokračoval Kyle v představování. „Tohle je Alex Cross. Funguje jako styčný důstojník mezi námi a washingtonskou policií. Alex našel těla Errola a Brianne Parkerových.“

Vyměnili jsme si pár společenských frází a stisků rukou. Zdálo se mi, že si mě agentka Cavalierrová měří pohledem. Možná proto, že jsem byl přítel jejího šéfa. Nebo proto, že jsem byl oficiální styčný důstojník mezi FBI a policií. Kyle mě vzal za loket a odvedl stranou od agentů.

„Jestli jsou ti původní lupiči mrtví, kdo má sakra na svědomí tohle?“ zeptal se Kyle, když jsme kráčeli podél žluté policejní pásky,

která hlasitě práskala ve větru. „Tohle je pěkně ošklivá záležitost. Už chápeš, proč tě u toho potřebuju?“

„Protože nechceš být vtom maléru sám," opáčil jsem.

Zástupce ředitele FBI se mnou vešel do vestibulu banky. Sevřel se mi žaludek. Na podlaze ležely dvě pokladní. Měly na sobě tmavě modré kostýmy se skvrnami od krve. Obě byly mrtvé. Z ran na hlavách bylo patrné, že byly zastřelené zblízka.

„Popravili je. *Kruci*," pronesla agentka Cavalierrová, když jsme se zastavili nad těly. Technici FBI začali okamžitě natáčet místo činu na video a pořizovat fotografie. Zamířili jsme k otevřenému trezoru.

Kapitola 18

A BYLO JĚŠTĚ HUŘ. V trezoru jsme našli další dvě oběti, muže a ženu. Byli střeleni několikrát. Jejich obleky a těla byly potrhány kulkami. *Byli také potrestáni?* napadlo mě. *Za jaké hříchy? Proč se tohle muselo stát?*

„Tohle mi nedává smysl," zavrtěl hlavou Kyle a promnul si obličej oběma rukama. Byl to jeho typický tik a okamžitě mi připomněl mnoho případů, na kterých jsme v minulosti pracovali. Někdy jsme na to nadávali, ale vždycky jsme byli připravení jeden druhému pomoci.

„Bankovní lupiči většinou nikoho nezabíjejí. Aspoň ne profíci," poznamenala agentka Cavalierrová. „Tak proč tahle spoušť?"

„Posloužila ředitelova rodina jako rukojmí stejně jako v případě loupeže v Silver Spring?" zeptal jsem se. Skoro jsem ani nechtěl slyšet odpověď.

Kyle se na mě podíval a přikývl. „Matka a tři děti. Právě jsme o nich dostali zprávu. Díky bohu byli propuštěni.

Nic se jim nestalo. Proč tedy popravili tyhle čtyři, když rukojmí propustili? Jaký v tom byl záměr?"

Neměl jsem tušení. Kyle měl pravdu: tyhle vraždy nedávaly žádný smysl. Nebo jsme spíš *neuvažovali stejně jako vrazi. Necháпали jsme jejich úmysly.*

„Možná tady došlo k nějaké chybě. Jestli to tedy mají na svědomí stejní lidé jako v Silver Spring."

„Vypadá to tak," řekla agentka Cavalierrová. „V Silver Spring zemřel otec, chůva a dítě, protože se lupič dostal z banky jen o pár vteřin později, než bylo v plánu."

Kyle měl jako obvykle informace, které jsme my ostatní neznali. Podělil se o ně s námi. „Místní policie byla upozorněna, že došlo k přepadení banky. Myslím, že to zavinilo ty čtyři vraždy. Snažíme se vystopovat, kdo na policii zavolal."

„Jak se mohli lupiči dozvědět, že o nich policie ví?" zeptal jsem se.

„Zřejmě sledovali policejní vysílání," odpověděla agentka Cavalierrová.

Kyle přikývl. „Agentka Cavalierrová se v bankovních loupežích vyzná," řekl. „A ve spoustě dalších věcí také."

„Hodně jsem se od Kyla naučila," pousmála se. O tom jsem nepochyboval.

Kapitola 19

DOPROVODIL JSEM KYLA a jeho první tým do ústředí FBI v centru Washingtonu. Všichni jsme byli trochu nesví z toho, co jsme právě viděli na místě činu. Agentka Cavalierrová toho věděla o bankovních loupežích hodně a měla přehled i o těch spáchaných na Středozápadě, které se podobaly těm v Citibank a First Union.

Na ústředí nám předložila tolik užitečných materiálů, kolik jen v krátké době dokázala. Pročetl jsem si zprávy o dvojici desperátů Josephu Doughertym a Terryem Lee Connorovi. Uvažoval jsem, jestli mohly jejich výkony posloužit jako vzor těmto dvěma loupežím. Dougherty a Connor přepadli několik bank na Středozápadě. Nejprve obvykle unesli rodinu ředitele banky. Před jednou loupeží drželi manažera a jeho rodinu jako rukojmí přes víkend a banku vyloupili v úterý.

„Je tu ale jeden velký rozdíl. Dougherty a Connor při žádné své loupeži neublížili živé duši," poznamenala Cavalierrová. „Nebyli to vrazi jako ti šmejdi, se kterými máme co do činění teď. Co sakra chtějí?"

Domů jsem se toho večera dostal kolem sedmé. Povečeřel jsem s Nanou a dětmi: pečené kuře, hranolky a na páře uvařenou brokolici. Když jsme umyli nádobí, seběhl jsem s dětmi do sklepa, kde jsme uspořádali každotýdenní lekci boxu. Boxujeme spolu už pěkných pár let a Damon ani Jannie už další trénink ani nepotřebují. Oba už se dokáží ubránit sami. Všichni jsme si však tyhle rozcvičky oblíbili a nebyl důvod s nimi skončit.

To, co se stalo toho večera, přišlo jako blesk z čistého nebe. Něco takového jsem opravdu nečekal. Až později jsem pochopil, jak k tomu vlastně došlo.

Jannie a Damon poskakovali kolem a zkoušeli si údery. Jannie musela naběhnout Damonovi na pěst.

Jeho pravý hák ji zasáhl do čela přímo nad levé oko. *To je jediné, co vím jistě.* Pak už jsem viděl všechno jako v mlze. Naprostý šok. Všechno kolem probíhalo jako ve zpomaleném filmu.

Jannie se zapotácěla doleva a tvrdě dopadla na zem. Její pohyby byly trhavé a pak jí údy ztuhly. Událo se to bez jediného varování.

„*Jannie!*“ vykřikl Damon, který se lekl, že sestře ublížil, i když to byla jasná nehoda.

Padl jsem na kolena vedle ní, když její tělo zachvátily křeče. Z hrdla jí vycházely tlumené steny. Bylo jasné, že nemůže mluvit. Oči obracela v sloup, až z nich byla vidět jen bělma.

Jannie se začala dusit. Napadlo mě, že by jí mohl zapadnout jazyk. Rychle jsem vytáhl z kalhot pásek, přeložil ho a nacpal jí ho do úst, aby nemohla jazyk spolknout nebo se do něj kousnout. Srdce mi divoce bušilo.

Pořád jsem opakoval: „Je to dobré, nic to není, Jannie. Všechno je v pořádku.“

Zoufale jsem se ji snažil uklidnit, nedat najevo strach. Křeče neustávaly. Bylo mi jasné, že Jannie má záchvat.

Kapitola 20

VŠECHNO JE V POŘÁDKU, holčičko. Všechno bude dobré.

Uběhly dvě nebo tři strašlivé minuty. Nic nebylo v pořádku, ani zdaleka ne. Nedokázal jsem si představit, že by mohlo být ještě hůř.

Jannii zmodraly rty a z úst jí tekly sliny. Pak přestala ovládat svůj močový měchýř a pomohla se na podlahu. Pořád ještě nemohla mluvit.

Poslal jsem Damona nahoru, aby zavolal pomoc. Ambulance přijela asi deset minut potom, co Janniin záchvat skončil. K dalšímu zatím nedošlo. Modlil jsem se, aby se tak nestalo.

Do sklepa, kde jsem klečel na podlaze vedle Jannie, seběhli dva lidé ze záchranky. Držel jsem dcerku za jednu ruku; za druhou ji držela Nana. Pod hlavu jsme jí zasunuli polštář a přikryli ji dekou. *To je šílené, říkal jsem si pořád. To nemůže být pravda.*

„Jsi v pořádku, miláčku," šeptala jí Nana.

Jannie na ni konečně pohlédla. „Ne, nejsem, Nano."

Byla teď při plném vědomí, vyděšená a zmatená. Také se styděla, že se počurala. Věděla, že se jí stalo něco divného a hrozného. Zřízcenci záchranné služby pracovali rychle a efektivně. Zkontrolovali Janniiny vitální funkce: teplotu, tlak, a pulz. Pak jí jeden zavedl do paže infúzi a druhý přinesl dýchací přístroj.

Srdce mi stále bušilo jako o závod. Měl jsem pocit, že sám brzy přestanu dýchat.

Řekl jsem jim, co se stalo. „Asi dvě minuty měla silné křeče. Končetiny měla ztuhlé jako prkna. Oči obracela v sloup." Pověděl jsem jim o stínovém boxu a úderu nad levé oko.

„To vypadá na záchvat," řekla doktorka. Její pohled byl plný sympatií. „Mohl ho způsobit ten úder, i kdyby byl slabý - záleží, pod jakým dopadl úhlem. Musíme ji vzít do nemocnice."

Přikývl jsem a pak vyděšeně sledoval, jak moji holčičku přivazují na nosítka a nakládají do čekající sanity. Kolena se mi třásla.

„Musíte zapnout sirénu," pošeptala Jannie řidiči, když ji zvedali do dodávky. „Prosím."

Udělal to - a siréna kvílela celou cestu do nemocnice svatého Antonína. Vím to - jel jsem s Jannií.

Byla to nejdelší jízda mého života.

Kapitola 21

V NEMOCNICI NATOČILI Jannii EEG a pak ji podrobili tak zevrubné neurologické prohlídce, jak to jen bylo v té denní době možné. Zkontrolovali jí kraniální nervy. Požádali ji, aby kráčela po rovné čáře a pak skákala na jedné noze, aby se vyloučila ataxie. Stále jsem ji sledoval, jako by se měla každou vteřinou zhroutit.

Ve chvíli, kdy prohlídka skončila, dostala Jannie další záchvat. Trval déle a byl silnější než ten první. Jakmile záchvat konečně skončil, dostala valium. Nemocniční personál byl v pohotovosti, ale jejich ustarané obličejy mi na klidu moc nepřidaly. Sestra se mě zeptala, jestli záchvatu předcházely nějaké příznaky jako rozmazané vidění, bolesti hlavy, nevolnost, poruchy koordinace. O ničem takovém jsem nevěděl.

Když doktor Bone dokončil prohlídku Jannie, vzal si mě stranou. „Necháme si ji tady přes noc na pozorování, detektive Crossi. Musíme být zvlášť opatrní.“

„Zvlášť opatrní, to ano,“ řekl jsem. Stále jsem se trochu třásl. Poznal jsem to na rukou.

„Možná tady bude Jannie muset zůstat déle než jednu noc,“ dodal pak doktor Bone. „Potřebujeme provést další testy. Vůbec se mi nelíbí, že došlo k dalšímu záchvatu.“

„V pořádku. Samozřejmě, doktore. Mně se ten druhý záchvat také vůbec nelíbil.“

Ve čtvrtém patře byla volná postel a já tam Jannii doprovodil. Nemocniční předpisy vyžadovaly, aby tam byla odvezena na lehátku, ale já ho mohl tlačit. Celou cestu výtahem mlčela; na nic se mě nezeptala, dokud jsme nebyli za závěsem v nemocničním pokoji.

„Tak jo,“ řekla pak. „Pověz mi pravdu, tati. Musíš mi říct všechno. *Pravdu.*“

Zhluboka jsem se nadechl. „Zřejmě jsi prodělala dva záchvaty, ke kterým občas dochází. Jako blesk z čistého nebe. Mohl s tím mít něco společného Damonův úder.“

Zamračila se. „Sotva se mě dotknul.“ Jannie mi upřeně hleděla do očí a snažila se číst mé myšlenky. „Fajn,“ řekla. „Takže to není tak zlý, vid’? Pořád jsem aspoň na planetě Zemi.“

„Takhle nemluv," napomenul jsem ji. „To není legrační."

Jannie mě vzala za ruku a pevně ji stiskla. Za pár minut už tvrdě spala, ale mou ruku nepustila.

Druhá část

NENÁVISTNÉ DOPISY

Kapitola 22

NIKDO NEMOHL UHÁDNOUT, co se stane, a proč.

Miloval ten pocit nadřazenosti. Jeho protivníci byli jen směšní břídilové.

Všechno se dařilo na devadesát devět celých devět desetin procenta. Génus si byl jistý, že neudělal žádnou podstatnou chybu. Nejvíce ho potěšila loupež ve Falls Church a zvláště pak ty čtyři nepochopitelné vraždy.

Vychutnával si každý okamžik toho krvavého zločinu, jako by byl sám na místě pánů Červeného, Bílého a Modrého a paní Zelené. S mimořádným potěšením a uspokojením si představoval scénu v domě vedoucího a pak vraždy v bance. V duchu si ty okamžiky přehrával znovu a znovu a věděl, že se mu nikdy neomrzí. Jejich dokonalost a symbolismus ho naplňovaly důvěrou ve vlastní inteligenci.

Usmíval se při vzpomínce, jak zavolal na policii a ohlásil jí probíhající přepadení banky. To on jim zavolal.

Chtěl, aby zaměstnanci pobočky First Union zemřeli. *Přesně o to tam šlo. Copak to nikdo nepochopil?*

Musel teď vybrat další tým, ten nejdůležitější, který bude nejtěžší najít. Tenhle poslední tým bude muset být mimořádně výkonný a soběstačný, což jsou vlastnosti, které by mohly ohrozit jeho samého. Moc dobře věděl, že chytří lidé mají často velká a neovladatelná ega. On takové rozhodně měl.

Naklepal jména potenciálních kandidátů na klávesnici počítače. Pročítal jejich dlouhé kriminální záznamy, které zde sloužily jako jejich životopisy. Pak náhle toho sychravého deštivého odpoledne narazil na tým, který se tak lišil od ostatních, jako se on sám lišil od zbytku lidstva.

Důkaz? Neměli žádné záznamy v trestním rejstříku. Nikdy nebyli dopadeni, nepadl na ně ani stín podezření. Proto mu dalo tolik práce je najít. Zdáli se být dokonalí - pro jeho dokonalý zločin - pro jeho mistrovské dílo.

Nikdo nemohl uhádnout, co se stane.

Kapitola 23

V DEVĚT RÁNO JSEM SE SETKAL s neurologem Thomasem Petitem, který mi trpělivě vysvětlil, jakým vyšetřením bude Jannie podrobena téhož dopoledne. Nejprve chtěl vyloučit některé možné příčiny záchvatu. Ujistil mě, že není třeba dělat si starosti, že Jannie je ve skvělých rukou -jeho - a že pro tu chvíli by bylo nejlepší, kdybych šel do práce. „Nechci vám zbytečně přidělovat starosti," řekl Petito, „a nechci, abyste se mi tady pletl."

Odpoledne jsem po obědě s Janíí zamířil po I-95 na jih do Quantika. Potřeboval jsem mluvit s nejlepšími techniky FBI a odborníky na profily zločinců, a ty jsem mohl najít právě tam. Nerad jsem od Jannie odjížděl, ale v nemocnici s ní teď byla Nana a další vyšetření byla v plánu až na další den.

Kyle Craig mi zavolal do nemocnice, aby se zeptal, jak se daří Jannii. Jeho starost byla nelíčená. Pak si postěžoval, že mu ministerstvo spravedlnosti, bankovní sektor a média pořádně zatápějí. Vyšetřování FBI zatím nepřineslo žádné výsledky. Kyle dokonce poslal pro jednoho z agentů, který pracoval v polovině osmdesátých let na případu mistra bankovních loupeží Josepha Goughertyho.

Kyle mi také řekl, že vedením případu pověřil agentku Cavalierrovou. Nijak zvlášť mě to nepřekvapilo. Zapůsobila na mě dojemem té nejchytřejší a nejenergičtější agentky FBI, samozřejmě hned po Kylovi.

Agent, který pracoval na Doughertym, se jmenoval Sam Withers. Kyle, agentka Cavalierrová a já jsme se s ním setkali v Kylově konferenční místnosti v Quantiku. Withersovi bylo už pětadesát, byl v důchodu a řekl nám, že se v poslední době zajímá hlavně o golf. Přiznal, že se už pěkných pár let bankovními loupežemi nezabývá, ale tenhle případ upoutal jeho pozornost.

Betsey Cavalierrová šla rovnou k věci. „Same, měl jste čas přecíst si zprávy o loupežích v Citibank a First Union?"

„Jistě že ano. Prostudoval jsem si je cestou sem," řekl Withers a prohrábl si rukou vlasy ostříhané na ježka. Byl to statný muž a

připomněl mi vysloužilé hráče baseballu jako Ted Klusewski nebo Ralph Kiner.

„Váš první dojem?“ zeptala se bývalého agenta. „Co tomu říkáte, Same? Je zde nějaká souvislost s tím, na čem jste dělal vy?“

„Spíš veliké rozdíly. Ani Dougherty, ani Connor neměli sklony k násilí. Drželi se při zdi. To víte, stará škola. Dokonce i rukojmí o nich mluvila jako o milých a sympatických lidech. Connor pokaždé vysvětloval, že nemá v úmyslu ukrást rukojmím jejich soukromý majetek. Říkal, že nechce nikomu ublížit. On a Dougherty pohrdali bankami a pojišťovnami. Tady by možná mohla být spojitost s vašimi případy.“

Withers pokračoval ve svých vzpomínkách a dohadech tichým, uspávajícím hlasem. Seděl jsem tam a přemýšlel o jeho slovech. Možná jsme měli opravdu co do činění s někým, kdo opovrhoval bankami a pojišťovnami. Nebo možná z nějakého důvodu nenáviděl bankéře a jejich rodiny a jeho nenávisť byla tak silná, že ho dohnala k loupežím a vraždám. Tahle úvaha dávala alespoň *nějaký* smysl.

Když Sam Withers odešel, probrali jsme další případy, které by mohly souviset s tím naším. Jeden z nich upoutal mou pozornost. Šlo o velkou loupež, ke které došlo v lednu poblíž Philadelphie. Dva muži unesli manžela ředitelky banky a malého syna. Tvrdili, že mají bombu, a vyhrožovali, že rukojmí vyletí do povětří, když jim neotevrou sejf.

„Udržovali spojení přes vysílačky. I oni sledovali policejní vysílání. Podobně jako ti ve First Union,“ četla Betsey ze svých podrobných poznámek. „Mohlo by jít o stejné pachatele.“

„Došlo ve Philadelphii k násilí?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou, až jí lesklé černé vlasy zavlály. „Ne, k žádnému.“

Přestože jsme měli k dispozici všechny zdroje FBI a místních policejních oddělení, naše vyšetřování ne a ne se pohnout z místa. Někde jsme dělali chybu. Nedokázali jsme pochopit myšlení vrahů.

Kapitola 24

Do NEMOCNICE SVATÉHO ANTONÍNA jsem se vrátil kolem půl páté odpoledne. Překvapilo mě, že Jannie není ve svém pokoji. Seděli tam jen Nana a Damon a četli si. Nana mi řekla, že Jannii odvezli na další vyšetření, které nařídil doktor Petito.

Jannie se vrátila ve tři čtvrtě na pět. Vypadala unaveně. Na takovéhle martyrium byla příliš mladá. Ona a Damon vždy překypovali zdravím, dokonce i jako miminka. O to víc nás šokovalo, co se stalo.

Když Jannie vjela do pokoje na kolečkovém křesle, Damon sebou trhl. Já také.

„Obejmi nás jako medvěd, tati," poprosila mě Jannie. „Jako jsi to dělal, když jsme byli malí."

Okamžitě se mi vybavilo, jaký to byl pocit držet je oba v náručí, když byli mnohem mladší. Udělal jsem, co si Jannie přála: ukryl jsem obě děti ve svém náručí.

Když jsme se my tři pustili, vešla do pokoje Nana. Vedla někoho s sebou.

Za Nanou vstoupila do pokoje Christine Johnsonová. Na sobě měla stříbrošedou blůzu, tmavomodrou sukni a lodičky stejné barvy. Musela přijet do nemocnice rovnou ze školy. Ke mně se chovala odtažitě, ale hlavně že přijela navštívit Jannii.

Zapamatoval jsem si, že se musím pak zeptat Nany, kdo se stará o Alexe.

„Všichni pohromadě," řekla Christine. Ani jednou mi nepohlédla do očí. „Škoda že tady nemám foťák."

„To my jsme takhle pořád," opáčila Jannie. „Jsme prostě rodina."

Trochu jsme si povídali, ale spíš poslouchali, jak nám Jannie popisuje svůj dlouhý a únavný den. Náhle se zdála být tak malá a zranitelná. V pět jí přinesli večeři. Kupodivu si nestěžovala na nemocniční jídlo, spíš ho přirovnala k mistrovským dílům Nanina kuchařského umění.

Všichni jsme se tomu zasmáli kromě Nany, která předstírala, že ji to pohoršilo. „Fajn, až se vrátíš domů, můžeš si nechat posílat jídlo z nemocnice," zamračila se na Jannii. „Ušetříš mi práci a rozčilování."

„Ty přece pracuješ ráda," namítla Jannie. „A rozčilování miluješ."
„Stejně jako ty mě ráda popichuješ," vrátila jí to Nana.

Když se Christine chystala k odchodu, přinesla sestra telefon. Hlásila, že má důležitý hovor pro detektiva Crosse. Zavrčel jsem a potřásl hlavou. Všichni mě bedlivě sledovali, když jsem přikládal sluchátko k uchu.

„To je v pořádku, tati," řekla Jannie.

Na druhém konci byl Kyle Craig. Měl špatnou zprávu. „Jsem na cestě do pobočky banky First Virginia v Rosslynu. Udělali další banku, Alexi."

Nana na mě očima vystřelovala otrávené šípy. Christine na mě ani nepohlédla. Cítil jsem se provinile, i když jsem nic špatného neudělal.

„Asi na hodinku budu muset odjet," řekl jsem nakonec. „Je mi to líto."

Kapitola 25

BANKOVNÍ LOUPEŽE se odehrávaly rychle jedna za druhou, jako když hrom bije. Ten, kdo za nimi stál, nám nechtěl dát příležitost se zamyslet, nadechnout, sjednotit síly.

Cesta z nemocnice svatého Antonína do Rosslynu trvala asi čtvrt hodiny. Nevěděl jsem, co tam najdu, ale obával jsem se nejhoršího.

Pobočka banky First Virginia byla jen jeden blok vzdálená od ústředí Bell Atlantic, což byla další samostatně stojící banka. Byl v tom nějaký úmysl? Pravděpodobně ano. Ale jaký? Stopy, které jsme až dosud získali, mi tady nebyly k ničemu.

Na protější straně ulice jsem si povšiml restaurace Dunkin' Donuts a půjčovny Bloobuster Video. Dvnitř a ven proudili lidé. Život v předměstské čtvrti šel dál, jako by se nic nestalo.

Něco se však rozhodně stalo.

Zahlédl jsem několik tmavých sedanů, zaparkovaných pohromadě na parkovišti banky. Odhadl jsem je na auta FBI a zastavil vedle nich. Žádné policejní vozy na místo činu ještě nedorazily. Kyle zavolał mně, nezavolał však rosslynské policii. To nebylo dobré znamení.

Ukázal jsem svůj odznak vysokému, hubenému agentovi, který hlídal u vchodu. Vypadal nervózně a vystrašeně.

„Zástupce ředitele je uvnitř. Očekává vás, detektive Crossi," pronesl agent měkkým virgínským přízvukem, který se podobal Kylovu.

„Jsou tam nějaké oběti?" zeptal jsem se.

Agent pokrčil rameny. Snažil se zakrýt svou nervozitu. „Právě jsme přijeli, pane. Nevím, jak to vevnitř vypadá. Starší agentka Cavalierrová mi řekla, abych čekal venku. Je to její případ."

„Ano, to vím."

Otevřel jsem skleněné dveře. Uvnitř vedle bankomatů jsem se na chvílku zastavil. Rozhlížel se a sbíral síly. Na druhém konci vestibulu jsem uviděl Kyla a Betsey Cavalierrovou.

Mluvili s šedovlasým mužem, který vypadal na ředitele banky nebo jeho zástupce. *Nezdálo se, že by se někomu něco stalo. Bylo to vůbec možné?*

Kyle mě zahlédl a okamžitě zamířil mým směrem. Agentka Cavalierrová se držela po jeho boku, tak blízko, jako by k němu byla přilepená.

„Je to zázrak," řekl Kyle. „Všichni tady vyvázli bez úhony. Lupiči sebrali peníze a zmizeli. Teď jedeme k řediteli domů. Jeho žena a dcera byly drženy jako rukojmí, Alexi. Telefon v domě je hluchý."

„Zavolej rosslynskou policii, Kyle. Pošlou tam hlídkové vozy."

„Jsou to jenom tři minuty jízdy. Jedeme!" vyštěkl Kyle. Spolu s agentkou Cavalierrovou už kráčeli k východu.

Kapitola 26

KYLE SE VYJÁDŘIL naprosto jasně. Tyhle bankovní loupeže a vraždy má na starost *FBI*. Buď budu spolupracovat, nebo můžu jít. Prozatím jsem se rozhodl spolupracovat. Cavalierrová a Kyle případ převzali, ať se v tom papířáku tedy pořádně považí.

Cestou Rosslynem v jednom ze sedanů *FBI* nikdo nepromluvil. Strategie lupičů byla až dosud jasná: *Pokaždé během loupeže někdo zemřel*. Skoro to vypadalo, jako by banky přepadal sériový vrah.

„Takže bankovní alarm zazvonil přímo v centrále *FBI*?“ zeptal jsem se nakonec na něco, co mi vrtalo hlavou od okamžiku, kdy mi Kyle zavolal do nemocnice.

Betsey Cavalierrová se ke mně obrátila z předního sedadla. „First Union, Chase, First Virginia a Citibank jsou momentálně napojené přímo na nás. Rozhodly se k tomu samy - nenutili jsme je. Přesunuli jsme do oblasti D. C. několik desítek agentů, abychom byli připraveni, kdyby došlo k další loupeži. V pobočce v Rosslynu jsme byli ani ne za deset minut. Oni už však byli pryč.“

„Už jste volali místní policii?“ zeptal jsem se.

„Volali, Alexi,“ odpověděl Kyle. „Nechceme šlápnout nikomu na kun oko. Jsou na cestě do banky.“

Potrásl jsem nespokojeně hlavou. „Ale ne na cestě k řediteli domů.“

„Chceme se tam nejdřív podívat sami,“ zareagovala agentka Cavalierrová místo Kyla. „Tihle vrazi nedělají chyby. Ani my si je nemůžeme dovolit.“ Mluvila se mnou úsečně a netrpělivě. Její tón se mi moc nezamlouval, ale nezdálo se, že by se starala o to, co si myslím.

„Rosslyn má velice dobrou policii,“ namítl jsem. „Už jsem s nimi pracoval. Vy ne?“ Měl jsem pocit, že se musím zastat lidí, které jsem znal a kterých jsem si vážil.

Kyle si povzdechl. „Víš přece, že záleží na tom, jak v tomhle okamžiku zareagujeme. Betsey má pravdu. Nemůžeme si dovolit žádné přehmaty.“

Zabočili jsme do rosslynské High Street. Čtvrť vypadala poklidně, vyrovnaně a udržovaně: pečlivě posekané trávníky, garáže pro dvě auta, nové i staré velké domy.

Někoho pokaždé zabijí, znělo mi v hlavě. *V předchozích případech to tak bylo.*

Zaparkovali jsme před domem s velkým číslem 315 na žluté schránce. Za námi zastavil u obručníku další tmavý sedan s agenty.

„Lupiči jsou už nejspíš pryč," pronesl Kyle do vysílačky. „Ale člověk nikdy neví. Dávejte pozor, ti lidé jsou zabijáci. A zřejmě je to i baví."

Kapitola 27

ČLOVĚK NIKDY NEVÍ, opakoval jsem si. Otřepané rčení, a jak zlověstně může někdy znít.

Že by i tohle byl důvod, proč nedokážu nechat své práce? Závislost na vzrušení a adrenalinu, které s sebou přináší? Nejistota spojená s každým novým případem? Lovecká horečka? Temné stránky mého já? Občasné vítězství dobra nad zlem? Zla nad dobrem?

Když jsem vytahoval z pouzdra svůj glock, snažil jsem se vyhnat z hlavy všechno, co by mohlo mít v následujících okamžicích negativní vliv na mé reflexy. Kyle, Bet-sey Cavalierrová a já jsme se rozběhli k domovním dveřím. Pistole jsme svírali v rukou. Zákrok vypadal velice profesionálně, jako podle příručky.

Člověk nikdy neví.

Dům byl strašidelně tichý. Někde nablízku zaštěkal pes. Bylo slyšet pláč dítěte, který však nevycházel z domu vedoucího.

Při obou předchozích loupežích někdo zemřel. To bylo jediné, co měly společné. Vrahův rituál? Varování? Nebo co?

„Půjdu první,“ oznámil jsem Kylovi. Nežádal jsem ho o svolení. „Jsme ve Washingtonu. Nebo aspoň blízko.“

Kyle se se mnou nechtěl hádat. Agentka Cavalierrová mlčela. Její tmavé oči se mi vpíjely do obličeje. Byla už někdy na téhle frontové linii? přemýšlel jsem. Co asi právě cítila? Použila už někdy zbraň?

Dveře do domu byly odemčené. *Nechali je otevřené.* Schválně? Nebo proto, že odcházeli ve spěchu?

Vstoupil jsem dovnitř. Rychle, tiše, s nadějí v to nejlepší, v obavách z nejhoršího. V hale, obývacím pokoji a kuchyni byla tma, kromě červených číslic digitálních hodin na troubě. Slyšet bylo jen hučení lednice.

Agentka Cavalierrová nám pokynula, abychom se rozdělili. V domě byl naprostý klid. To nevypadalo dobře. Kde mohla být rodina?

Shrbeně jsem zamířil ke kuchyni. Nahlédl jsem dovnitř. *Nikdo tam nebyl.*

Otevřel jsem dřevěné dveře v zadní části kuchyně: *Spíž. Štiplavý pach koření.*

Otevřel jsem druhé dveře: *Zadní schodiště do druhého patra.*

Třetí dveře: *Schody do sklepa.*

Rozhodl jsem se prohlédnout sklep jako první. Cvakl jsem vypínačem. Světlo se nerozsvítilo. *Sakra.*

„Policie,“ zavolal jsem. Nikdo neodpověděl.

Zhluboka jsem se nadechl. Neměl jsem pocit, že by mi hrozilo okamžité nebezpečí, ale bál jsem se toho, co bych tam dole mohl najít. Na okamžik jsem zaváhal, ale pak jsem položil nohu na první vrzající schod. Vždycky jsem nenáviděl sklepy.

„Policie,“ opakoval jsem. Stále se nic neozývalo. Prozkoumávat tmavé místnosti není žádná zábava. Ani když

máte pistoli a umíte ji použít. Rozsvítil jsem baterku. *Fajn, to je lepší.*

Srdce mi divoce tlouklo, když jsem sbíhal ze schodů. Pistoli jsem měl odjištěnou. Sklonil jsem hlavu a rozhlédl se kolem. Proboha!

Okamžitě jsem je uviděl. Pocítil jsem, jak mi tělo zaplavuje adrenalin.

„Jsem detektiv Cross. Jsem od policie!“

Manželka ředitele banky a jejich dcera byly ve sklepě. Matka byla spoutaná a v ústech měla hadrový roubík omotaný černou páskou. Hrudníkem dítěte otrásaly tlumené vzlyky.

Byly však naživu. Tentokrát při bankovní loupeži nikdo nezemřel. *Proč?*

Strategie se změnila!

„Co se tam dole děje? Jsi v pořádku, Alexi?“ slyšel jsem volat Kyla Craiga. Posvítil jsem nahoru a uviděl ho stát s agentkou Cavalierrovou na vrcholu schodiště.

„Jsou tady. Jsou naživu.“

Co mělo tohle znamenat?

Kapitola 28

GÉNIUS - TAK NABUBŘELÁ, naprosto absurdní přezdívka. Právě proto se mu tak líbila.

Sledoval scénu v domě vedoucího banky a připadal si, jako by opustil své tělo. Vybavila se mu stará televizní show z dob jeho mládí: *Ty jsi tam*. On tam přece byl, ne?

Vzrušovalo ho sledovat, jak technici FBI vstupují do domu se svými kouzelnými černými skřínkami. Věděl o nich všechno, o JNZ neboli Jednotce násilných zločinů.

Hleděl zblízka do zachmuřených tváří agentů, kteří procházeli tam a zpět domovními dveřmi.

Pak se zjevila rosslynská policie v celé své kráse. Šest hlídkových vozů s blikajícími majáky. Paráda.

Konečně uviděl, jak z domu vychází detektiv Alex Cross. Cross byl vysoký a dobře stavěný. Bylo mu něco přes čtyřicet a připomínal boxera Muhammada Aliho v jeho nejlepších letech. Detektiv však neměl jeho tupý výraz. Jeho hnědé oči zářily inteligencí. Vlastně vypadal mnohem lépe, než kdy vypadal Ali.

Cross byl jedním z jeho hlavních protivníků a tohle je souboj na život a na smrt. Je to bitva dvou mozků a co víc, bitva vůlí.

Génus si byl jistý, že nad Crossem zvítězí. Rozhodně nebyli vyrovnání soupeři. A kromě toho, Génus pokaždé vyhraje, ne? Přesto se cítil trochu nejistý. Cross překypoval sebedůvěrou, která mu naháněla strach. *Jak se může opovážit? Co si o sobě ten detektiv myslí?*

Ještě chvíli sledoval dům a byl si jistý, že je tam v naprostém bezpečí.

V dokonalém bezpečí.

Na devadesát devět celých devět desetin procenta.

Pak ho napadla bláznivá myšlenka. Když byl kluk, miloval kovbojky v kině a v televizi. Vždycky fandil indiánům. A nejvíc se mu líbil jeden trik, ve kterém si libovali - vplížili se do nepřátelského tábora a jen se dotkli spícího nepřítele. Dokazovali tím svou odvahu.

Génus chtěl provést tenhle kousek Alexi Crossovi.

Kapitola 29

JAKMILE JSEM VĚDĚL, že jsou všichni v domě v bezpečí, zavolał jsem do Nemocnice svatého Antonína, abych se ohlásil Jannii. Pronásledoval mě silný pocit viny. Rodina vedoucího byla v bezpečí. Co má vlastní?

Spojili mě se staniční sestrou na oddělení, kde Jannie ležela. Jmenovala se Julietta Newtonová a já ji znal ze svých návštěv u Jannie. Připomínala mi jednu starou přítelkyni, která před rokem zemřela, zdravotní sestru Ninu Childsovou.

„Tady je Alex Cross. Promiňte, že vás obtěžuji, ale chtěl bych mluvit se svou babičkou. Nebo se svou dcerou Jannií.“

„Nana teď na oddělení není,“ řekla mi sestra. „Jannii právě odvezli na magnetickou rezonanci. Udělalo se okno a doktor Petito chtěl, aby tímhle vyšetřením prošla. Vaše babička šla s ní.“

„Už tam jedu. Je Jannie v pořádku?“

Sestra zaváhala a pak promluvila: „Utrpěla další záchvat, detektive. Už je však stabilizovaná.“

Okamžitě jsem se rozjel do nemocnice a za čtvrt hodiny byl na místě. Seběhl jsem do suterénu a našel oddělení nazvané DIAGNOSTICKÁ VYŠETŘENÍ. Bylo už pozdě, skoro deset, a nepotkal jsem nikoho z personálu, takže jsem se pustil světle modrou chodbou, která vypadala takhle pozdě večer dost strašidelně.

Když jsem došel ke dveřím s nápisem POČÍTAČOVÁ TOMOGRAFIE, z protějších dveří vyšel technik. Překvapeně se na mě podíval - kráčet jsem jako náměsíčný. Hlavu jsem měl plnou starostí o Jannii.

„Mohu pro vás něco udělat? Hledáte někoho, pane?“

„Jsem otec Jannie Crossové. Detektiv Cross. Právě je na magnetické rezonanci. Dnes večer měla záchvat.“

Muž přikývl. „Je tady. Ukážu vám cestu. Řekl bych, že vyšetření je asi v polovině. Dneska je naším posledním pacientem.“

Kapitola 30

NEMOCNICNÍ TECHNIK mě dovedl do místnosti, kde seděla na stráži Nana. Snažila se vypadat klidně, dosáhnout svého obvyklého sebeovládání. Pro tentokrát se jí to však nedařilo. Spatřil jsem v jejích očích strach, pokud jsem si do nich jen nepromítal vlastní pocity.

Pohlédl jsem na přístroj na měření magnetické rezonance, který patřil podle všeho mezi nejmodernější. Prodělal jsem tohle vyšetření už dvakrát, takže jsem věděl, o co jde. Věděl jsem, že Jannie leží na zádech uvnitř a hlavu má znehybněnou mezi dvěma podhlavníky. Představa Jannie, jak tam leží sama vydaná napospas všetečnému přístroji, byla znepokojující. Její tři záchvaty ve dvou dnech však také.

„Slyší nás?" zeptal jsem se.

Nana si zakryla uši rukama. „Poslouchá hudbu ze sluchátek. Ale můžeš ji vzít za ruku, Alexi. Poznám tvůj dotek."

Natáhl jsem ruku a sevřel Janniinu dlaň. Opětovala můj stisk. *Poznala, že jsem to já.*

„Co se tady stalo, co jsem byl pryč?" zeptal jsem se Nany.

„Měli jsme velké štěstí," odpověděla. „Doktor Petito přišel zrovna na vizitu. Právě s Jannií mluvil, když dostala další záchvat. Okamžitě domluvil tohle vyšetření. Vlastně tady kvůli ní zůstali přesčas."

Musel jsem se posadit. Byl to dlouhý a stresující den a pořád se ještě nechýlil ke konci. Bušilo mi srdce a točila se mi hlava.

„Ne aby ses začal obviňovat," řekla mi Nana. „Jak jsem řekla, měli jsme štěstí. V jejím pokoji byl právě nejlepší doktor v téhle nemocnici."

„Nikoho neobviňuji," zamumlal, ale věděl jsem, že to není pravda.

Nana se zamračila. „Kdybys tady byl během jejího záchvatu, nic by to nezměnilo. Ale jestli si říkáš, že jste neměli boxovat, doktor Petito tvrdí, že ten úder za to nemůže. Je v tom něco jiného, Alexi."

Přesně toho jsem se obával. Čekali jsme, až vyšetření skončí, a bylo to dlouhé čekání. Konečně Jannie pomalu vyjela z přístroje. Její malý obličej se rozzářil, když mě spatřila.

„Fugees," prohlásila a podala mi sluchátka, abych si je také poslechl. „*Killing me softly with his song*," zanotovala. „Ahoj, tati. Říkals, že se vrátíš. Držíš slovo."

„Je to tak." Sklonil jsem se, abych ji políbil. „Jak ti je, miláčku?" zeptal jsem se. „Už je ti dobře?"

„Pouštěli mi tam docela dobrou muziku," řekla. „A už se nemůžu dočkat, až uvidím obrázky svého mozku."

Ani já ne. Doktor Petito se zastavil pro výsledky. Vypadalo to, jako by v nemocnici bydlel. Chvilí po půl dvanácté jsem se s ním sešel v jeho ordinaci. Oba jsme byli unavení.

„Měl jste dlouhý den," řekl jsem. Pro Petita byl zřejmě každý den takový. Jeho ordinační hodiny začínaly v půl osmé ráno a v devět nebo deset večer býval ještě v nemocnici. Vybízeli dokonce pacienty, aby mu volali domů, kdyby měli nějaké problémy nebo jen dostali v noci strach.

„Takový už je můj životní styl," pokrčil rameny. „Před pár lety mě přivedl k rozvodu." Zívá. „A díky němu zůstávám svobodný. Ale miluji svoji práci."

S porozuměním jsem přikývl. Pak jsem mu položil otázku, kterou jsem měl od začátku na jazyku. „Co jste zjistil? Je v pořádku?"

Pomalů zavrtěl hlavou a pronesl ta slova, kterých jsem se bál nejvíc. „Obávám se, že je tam tumor. Jsem si celkem jistý, že jde o pilocytický astrocytom, druh tumoru, který postihuje mladé lidi. Potvrdíme to po operaci. Nachází se v malém mozku. Ten tumor je velký a životu nebezpečný. Je mi líto, že mám pro vás tak špatnou zprávu."

Strávil jsem další noc v nemocnici s Jannií. Opět usnula, aniž by pustila mou ruku.

Kapitola 31

ČASNĚ RÁNO SE OZVAL můj operátor. Šel jsem si zavolat a dozvěděl se špatnou zprávu od Sandy Greenbeergové, známé, která pracovala na ústředí Interpolu v Lyonu ve Francii.

V londýnském supermarketu byla zavražděna jakási žena Lucy Rhys-Cousinsová. Vraždě přihlížely její děti. Sandy mi řekla, že londýnská policie podezírá z vraždy jejího muže Geoffreyho Shafera, muže, kterého jsem znal jako Kamikadze.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Prosim, ne teď. Ne Kamikadze. „Byl to Shafer nebo ne?“ zeptal jsem se Sandy. „Víte to jistě?“

„Je to on, Alexi, i když ta havěť od tisku o tom ještě neví. Scotland Yard si je jistý. Ty děti ho poznaly. Zabil jim matku přímo před očima.“

Geoffrey Shafer byl zodpovědný za Christinin únos. Spáchal také několik odporných vražd v Southeastu ve

Washingtonu. Své oběti si vybíral mezi chudými a bezbrannými. Zpráva, že by mohl být naživu a pokračovat v zabíjení, byla jako rána pod pás. Věděl jsem, že Christine to zasáhne ještě silněji než mě.

Zavolal jsem jí domů z nemocnice, ale opět mi odpověděl záznamník. Klidným hlasem jsem ho oslovil. „Christine, vezmi to, jestli tam jsi. Tady Alex. Zvedni to, prosím. Musím si s tebou promluvit. Je to důležité.“

Mé prosby zůstaly nevyslyšeny. Věděl jsem, že Shafer nemůže být tady ve Washingtonu - a přesto jsem se toho bál. Vždy se choval nevypočitatelné. Zatracený Kamikadze!

Pohlédl jsem na hodinky. Bylo sedm ráno. Christine někdy chodila v sobotu do školy. Rozhodl jsem se, že se tam zajedu podívat. Nebylo to daleko.

Kapitola 32

CESTOU JSEM UVAŽOVAL. *Tohle už nesmíš připustit. Nesmí se to opakovat. To jí nemůžeš udělat.*

Zaparkoval jsem před školou a vyskočil z auta. Pak jsem se rozběhl chodbou k Christinině kanceláři. Srdce mi divoce bušilo a nohy se mi trásly. Když jsem položil ruku na kliku, uslyšel jsem zevnitř klapání klávesnice počítače.

Nahlédl jsem dovnitř.

Ulevilo se mi, když jsem uviděl Christine sedět v její útulně zařízené kanceláři. Jako vždycky byla až po uši zabraná do práce. Nechtěl jsem ji vylekat a chvíli jsem tam jen stál a pozoroval ji. Pak jsem zlehka zaklepal na zárubeň.

„To jsem já," řekl jsem potichu.

Christine přestala psát a otočila se. Na okamžik se na mě dívala jako kdysi. Rozlítostnilo mě to. Na sobě měla modré kalhoty a na míru šitou žlutou blůzu. Nevypadala, jako by procházelo obtížným obdobím, ale já věděl, že zdání klame.

„Co tady děláš?" zeptala se mě. „Dneska ráno jsem to slyšela na CNN," pokračovala. „Viděla jsem tu scénu v londýnském supermarketu na vlastní oči." Zavřela oči a potřásla hlavou.

„Jsi v pořádku?" zeptal jsem se.

„Vůbec nejsem v pořádku!" odsekla Christine. „Nebyla jsem v pořádku ani předtím a tahle hrůza mi moc nepomohla. V noci nespím. Pronásledují mě noční můry. Ve dne se nemůžu soustředit. Pořád se mi honí hlavou, že se malému Alexovi stane něco hrozného. A Damonovi, Jannii, Naně a tobě. Nedokážu to zastavit!"

Její slova mnou projela jako nůž. Trpěl jsem při vědomí, že jí nemohu pomoci. „Nemyslím, že se sem vrátí," řekl jsem.

V Christininých očích se vztekle zablesklo. „Ale jistě to nevíš!"

„My pro Shafera nic neznameníme. V jeho fantaskním světě nemáme žádnou roli. Jeho žena ji měla. Překvapilo mě, že nezabil i děti."

„Tak vidíš, tebe to *překvapilo*. Nikdo neví jistě, co ten šílenec udělá! A teď ses zapletl s jemu podobnými -maniaky, kteří bezdůvodně zabíjejí nevinná rukojmí. *Jen proto, že mohou.*"

Překročil jsem práh její kanceláře, ale zvedla ruku. „Ne. Prosím, drž se ode mě dál.“

Pak Christine vstala ze židle a prošla kolem mě k učitelské toaletě. Zavřela za sebou dveře, aniž by se ohlédla.

Věděl jsem, že nevyjde ven, dokud si nebude jistá, že jsem pryč. Na odchodu mě napadlo, že se ani nezeptala na Jannie.

Kapitola 33

NEŽ JSEM SEL DO PRÁCE, zastavil jsem se ještě jednou v Nemocnici svatého Antonína. Jannie byla vzhůru a posnídali jsme spolu. Řekla mi, že jsem ten nejlepší táta na světě, a já opáčil, že ona je ta nejlepší dcera. Pak jsem jí pověděl o tumoru a o tom, že ji čeká operace. Moje malá holčička se mi rozplakala v náručí.

Přišla Nana a Jannii odvezli na další vyšetření. V příštích několika hodinách bych nebyl v nemocnici nic platný. Vyrazil jsem na schůzku s FBI. Má práce nebrala konce. Jak mi řekla Christine, *mým úkolem bylo pronásledovat nebezpečné šílence*. A těch jako by neubývalo.

Zvláštní agentka Cavalierrová dorazila na brífink v pobočce FBI ve Čtvrté ulici v Northwest přesně v jedenáct. Byla tam spousta lidí. Pohled na to shromáždění profesionálů působil uklidňujícím dojmem.

Bylo mi připomenuto, že práce v týmu vyšetřujícím loupežné vraždy vyžaduje přesnost. To byl možná také důvod, proč měl Kyle Craig pocit, že je agentka Cavalierrová ta pravá pro tuhle práci. Jednou mi říkal, že je jedním z nejpreciznějších a nejprofesionálnějších agentů, které za svá léta v FBI viděl. Mé myšlenky se stále vracely k bankovním loupežím a vraždám. Proč si přáli tolik negativní publicity? Chtěli tak připravit bankovní zaměstnance na další loupeže? Vyděsit je k smrti, aby je ani nenapadlo klást odpor? Nebo měly ty vraždy něco společného s pomstou?

Rozhlédl jsem se po místnosti krizového štábu v oblastní pobočce FBI. Několik nástěnek pokrývaly náčrty a fotografie podezřelých a svědků. Žádná ze stop však bohužel nebyla nijak horká, ba dokonce ani vlhá. Na popiscích u fotografií stálo „Tlust'och“, „Manželka vedoucích“, „Manželova milenka“, „Knír“.

Proč nemáme jediného slibného podezřelého? Co nám pořád uniká?

„Všechny vás zdravím. Už dopředu bych vám chtěla poděkovat, že jste se tak ochotně vzdali víkendu,“ oslovila nás agentka Cavalierrová s tou pravou dávkou ironie a humoru. Na sobě měla

khaki kalhoty a světle fialové tričko. Na hlavě jí seděl malý fialový baret. Vypadala sebejistě a překvapivě odpočatě.

„Jestli se tady neobjevíte v sobotu," ozval se agent se svěřeným knírem sedící v zadní řadě, „nemusíte se už v neděli obtěžovat."

„Už jste si všimli, že si tihle vtipálci vždycky sedají dozadu?" utrousila Cavalierrová a usmála se. Měla situaci dokonale pod kontrolou.

Pozvedla tlusté modré desky. „Každý z vás má před sebou stejné. Najdete v nich případy, které by mohly souviset s tím naším. Loupeže, které spáchal Joseph Dougherty na Středozápadě v osmdesátých letech byly do jisté míry podobné. Jsou tu také materiály o Davidu Grandstaffovi, jenž spáchal největší bankovní loupež v amerických dějinách provedenou jedním člověkem.

Grandstaff byl dopaden FBI, byly však při tom použity jisté nepřilíš čisté postupy. Po šestitýdenním procesu zasedala porota jen deset minut a pak nechala Grandstaffa jít. Do dnešního dne nebyly ty tři milióny dolarů z pobočky First National v Tucsonu objeveny."

V přední řadě se zvedla ruka. „Kde je Grandstaff teď?"

„Zahrabal se pod zem," odpověděla agentka Cavalierrová. „Tak tři metry hluboko. V těchhle loupežích prsty nemá, agente Doude. Mohl je však inspirovat. To samé platí pro Josepha Doughertyho. Ten, kdo má naše loupeže na svědomí, by mohl znát jejich rukopis."

Asi půl hodiny po začátku schůze mě agentka Cavalierrová představila ostatním agentům.

„Někteří z vás už Alexe Crosse z washingtonské policie znáte. Je z oddělení vražd a má doktorát z psychologie. Mimochodem, je *velmi dobrý* přítel Kyla Craiga. Jsou jako bratři. Takže ať si myslíte o místní policii nebo zástupci velitele Craigovi cokoliv, nechte si to radši pro sebe."

Obrátila se ke mně. „Doktor Cross vlastně objevil těla Brianne a Errola Parkerových v D. C. To byl zatím náš největší úspěch v tomhle případu. Všimněte si, jak příčinlivě lezu doktoru Crossovi do zadku."

Vstal jsem, rozhlédl se po konferenční místnosti a oslovil agenty. „No, Parkerovi už jsou bohužel taky pod zemí," řekl jsem a pár lidí se zasmálo. „Brianne a Errol byli troškaři, ale za bankovní loupeže

už seděli. Prověřujeme každého, kdo je znal z vězení v Lortonu. Zatím jsme na nic nepřišli.

Parkerovi byli zkušení lupiči, ale ne organizátoři jako ten, kdo to celé připravil - a pak se je rozhodl zabít. Mimochodem, Parkerovi byli otráveni. Myslím, že se vrah díval, jak umírají, a nemohl to být hezký pohled. Zatím je to jen odhad, ale řekl bych, že v tomhle zmatku nejde jen o bankovní loupeže."

Kapitola 34

GÉNIUS NEMOHL SPÁT! Hlavou se mu honila hejna znepokojujících myšlenek, které útočily na jeho přepracovaný mozek jako vzteklé vosy. Byl hrubě podveden a toužil po pomstě. Obětoval jí svůj život - každý bdělý okamžik posledních čtyř let.

Géníus nakonec vstal z postele. Chvíli seděl shrbeně u stolu a čekal, až odplynou vlny nevolnosti a přestanou se mu třást ty zatracené ruce. *Nenávidím ten svůj mizerný život*, říkal si. *Nenávidím na něm úplně všechno.*

Nakonec začal psát stížnost, kterou si připravoval v hlavě, když se snažil usnout.

K rukám předsedy, Citibank

Tohle je vyhlášení války a je míněno naprosto vážně. Následky pro Citibank budou strašlivé.

Myslíte si, že vás malí lidé jako já nemohu ohrozit, ale velice se mýlíte.

Ruka, se mi třese, když tohle píšu. Celé mé tělo se chvěje vzteky.

Má bankéřka spí nejspíš spánkem spravedlivých. Na, „osobního bankéře“ je asi tak neosobní jako šedé přepážky tvořící její kancelářskou kóji. Vždycky jsem si myslel, že bankéři, jsou chytrí, a upjatí. Jak je tedy možné, že v mém případě už napáchali, tolik tragických, do nebe volajících chyb?

Požadoval jsem jen prostý převod peněz z účtu na účet. Ten však nebyl proveden v požadovaném termínu.

Když jsem se nedávno přestěhoval, změna, mé adresy nebyla správně provedena. Uplynuly tři, měsíce a já neobdržel jediný výpis z účtu. Ukázalo se, že má adresa nebyla vůbec změněna a výpisy byly tedy posílány na špatnou adresu.

Po všech těchto trestuhodných přehmatech vašich lajdáckých úředníků měla, vaše banka, tu drzost, zamítnout mi soukromou půjčku. Na, dovršení všeho jsem musel sedět a, nechat se urážet neupřímností a, blahosklonností odkapávající z hlasu slečny Princeton Prissové.

Vyjádřeno v procentech, očekávám kvalitu služeb na. 99,9%. Vaše banka, zoufale selhala.

Malým lidem se brzy dostane jejich zadostiučinění.

Přečetl si po sobě dopis a pomyslel si, že nevypadá špatně - na dvě hodiny v noci. Ne, ten dopis se mu povedl.

Provede drobné úpravy a pak ho podepíše a zařadí do desek k jemu podobným. Všechny ty dopisy byly příliš nebezpečné, aby mohly být poslány.

Bože, jak vášnivě banky nenáviděl! A pojišťovny! Investiční společnosti! Podvodné internetové firmy! Vládu! Všichni ti hlavouni v nich musí dostat, co jim patří. Den malých lidí konečně přijde.

Kapitola 35

Zapřísáhl jsem se, že se zastavím pro pizzu u Velkého Mika Giordana.

Když jsem vcházel do jejího nemocničního pokoje, přehazoval jsem si horkou krabici z jedné ruky do druhé. Nebude jí smět sníst moc, ale doktor Petito řekl, že jeden kousek neuškodí.

„Pizza je tady!“ zvolal jsem a vtančil do místnosti.

„Hurá! Hurá!“ zajásala z postele. „Zachránils mě před tím příšerným nemocničním jídlem. Díky, teti. Jseš nejlepší na světě.“

Jannie nevypadala nemocně; nevypadala, že by musela ležet v nemocnici. Přál jsem si, aby to byla pravda. Už jsem měl základní informace o operaci. Příprava na ni a zákrok sám budou trvat šest až osm hodin. Chirurg vyjme nádor, jehož část bude poslána na biopsii. Až do operace bude její stav stabilizován dilantinem. Operace byla naplánována na osmou hodinu ranní následujícího dne.

„Chtělas olivy a ančovičky, vid’?“ poškádlil jsem ji a otevřel krabici s pizzou.

„Tak to jste teda splet, milej pane. Jestli je na pizze tenhle hnus, můžete si ji rovnou odvézt,“ zamračila se na mě, jak se naučila od své prababičky.

„Jenom tě zkouší,“ řekla Nana a věnovala mi jemnější verzi toho zlého pohledu.

Jannie mávla rukou. „Já to vím, Nano. Jenom jsem mu to *musela* vrátit.“

„Já ančovičky rád,“ poznamenal Damon, aby řeč nestála. „Jsou supr slany.“

„To se nedivím,“ zašklebila se na bratra. „Tys musel bejt v minulým životě sám ančovička.“

Všichni jsme se tomu zasmáli a zakousli se do sýrové pizzy. Vyprávěli jsme si, jaký jsme měli den. Jannie měla opět hlavní slovo, podrobně popsala své druhé CT vyšetření, které trvalo půl hodiny. Pak prohlásila: „Rozhodla jsem se, že budu doktorka. Je to moje konečný rozhodnutí. Asi půjdu na Univerzitu Johna Hopkinse jako táta.“

Kolem osmé se Nana a Damon konečně zvedli k odchodu. Byli v nemocnici už od tří.

Jannie oznámila: „Táta tady ještě chvíli zůstane, protože byl v práci a já si ho dneska pořádně neužila.“ Rozpřáhla náruč, Nana ji objala a několik okamžiků tak zůstaly. Nana pošeptala pacientce něco do ucha a ta přikývla na znamení, že rozuměla.

Pak si Jannie přivolala k posteli Damona. „Obejmi mě a dej mi pusu,“ poručila mu.

Damon a Nana odešli za spousty pozdravů, volání „Ahoj zítra!“ a statečných úsměvů. Jannie tam seděla s mokřými tvářemi, plakala a smála se současně.

„Vlastně se mi tohle docela líbí,“ řekla jim. „Dobře víte, že prostě *musím* být středem pozornosti. A přestaňte si dělat starosti - bude ze mě doktorka. Vlastně mi odted' můžete říkat doktorko Jannie.“

„Dobrou noc, doktorko Jannie. Sladké sny,“ pronesla Nana potichu ode dveří. „Uvidíme se zítra, miláčku.“

„Dobrou,“ utrousil Damon. Už byl na odchodu, ale ještě se otočil. „No jo, vlastně - *doktorko Jannie*.“

Po odchodu Nany a Damona jsme chvíli mlčeli. Přistoupil jsem k ní a položil jí paži kolem ramen. To loučení bylo na nás oba příliš. Seděl jsem na kraji postele a pevně ji objímal. Dlouho jsme se ani nepohnuli, jen jsme občas něco prohodili a hlavně se pevně drželi jeden druhého.

Překvapilo mě, když jsem zjistil, že Jannie v mém náručí usnula. Pak jsem se konečně rozplakal.

Kapitola 36

ZUSTAL JSEM S JANNII v nemocnici celou noc. Ještě nikdy v životě jsem se tolik nebál - strach mi svíral hrud' jako železná obruč. Trochu jsem spal, ale ne moc. Přemýšlel jsem i o bankovních loupežích, jen abych přišel na jiné myšlenky.

Myslel jsem také na Christine. Miloval jsem ji, ale tušil, že už je pevně rozhodnutá, co se týče nás dvou. Nemohl jsem to změnit. Nechtěla žít s detektivem a já nejspíš nedokázal být ničím jiným.

Jannie a já jsme se vzbudili v pět ráno. Z jejího pokoje byl výhled na plochou střechu zalitou sluncem a malou květinovou zahradu. Tiše jsme seděli a pozorovali rozbřesk. Krása toho okamžiku mě znovu roztesknila. *Co když je tohle náš poslední východ slunce?* Bránil jsem se podobným myšlenkám, ale nemohl jsem si pomoci.

„Neboj, tati," uhodla Jannie, co mě děsí. „Ještě uvidíme slunce vycházet mockrát... Ale abych pravdu řekla, taky mám trochu strach."

„Tak, tak, mluvit pravdu," řekl jsem. „Tak to musí být mezi námi pořád."

„No dobře. Mám hroznej strach," pronesla Jannie tiše.

„Já taky, holčičko moje."

Drželi jsme se za ruce a pozorovali, jak na oblohu stoupá oranžový pomeranč. Jannie ani nemukla. Musel jsem se ze všech sil držet, abych se nerozplakal. Začal jsem se dusit a snažil se to zakryt předstíraným zíváním, které ji určitě neoklamalo.

„Co se bude dneska dopoledne dít?" zeptala se konečně Jannie šeptem.

„Udělají poslední předoperační vyšetření," odpověděl jsem. „Možná ještě jeden krevní test."

Pokřčila nos. „To nejsou doktoři, ale upíři, abys věděl. Proto jsem taky chtěla, abys tady zůstal přes noc."

„Tos dobře udělala. Přepal jsem tady pár odporných potvor, zatímco jsi spala. Nechtěl jsem tě budit. A taky tě asi trochu oholí."

Jannie se popadla oběma rukama za hlavu. „Ne!"

„Jenom trochu vzadu. Budeš vypadat drsně."

Moc ji to neuklidnilo. „No jo, co se dá dělat. A víš co? Proč se taky nevyholíš vzadu na hlavě? Budeme vypadat drsně oba.”

Zamrkal jsem na ni. „Udělám to, jestli budeš chtít.”

Do Janniina pokoje vstoupil doktor Petito a zaslechl, jak se snažíme jeden druhému zvednout náladu.

„Jsi číslo jedna na mém seznamu,” řekl jí a usmál se.

Jannie si mě změřila pohledem. „Slyšíš to? Jsem jednička!”

Jannii mi odvezli za pět minut sedm.

Kapitola 37

CELÝ TEN HROZNÝ DEN v nemocnici jsem si v hlavě přehrával krátký film, ve kterém Jannie tančila s kočkou Rosií a zpívala jí. Myslím, že čekání v nemocnici nemá daleko od pekla nebo přinejmenším očištění. Nana, Damon a já jsme toho za celý den moc nenamluvili. Na chvíli se objevil i Sampson a Janiiny tety. Byli zdrcení stejně jako my. Bylo to hrozné. Nejhorší hodiny mého života.

Sampson vzal Nanu a Damona do bufetu na něco k jídlu, ale já zůstal na stráž. Neměli jsme žádné zprávy o tom, jak si Jannie vede. Připadal jsem si jako ve snu. Vybavovaly se mi obrazy spojené se smrtí mé ženy Marie. Poté, co byla Maria zraněna při nesmyslné pouliční přestřelce, odvezli ji také do Nemocnice svatého Antonína.

Několik minut po páté vstoupil do čekárny, kde jsme seděli, doktor Petito. Zhlédl jsem ho dřív, než si on všiml nás. Udělalo se mi špatně od žaludku a srdce se mi rozbušilo. Z jeho tváře nebylo patrné nic kromě únavy. Pak nás uviděl a zamířil naším směrem.

Usmíval se a já věděl, že je všechno v pořádku.

„Zvládli jsme to," řekl doktor Petito, jakmile došel k nám. Potřásl si rukou se mnou, pak s Nanou a Damonem. „Gratuluji."

„Děkuji," zašeptal jsem a pevně mu ruku stiskl. „Děkuji vám za všechno."

O čtvrt hodiny později mě a Nanu pustili do pooperační místnosti. Náhle jsem byl plný života a optimismu. Jannie tam byla jediný pacient. Takřka po špičkách jsme přistoupili k její posteli. Hlavu jí obtácel gázový turban. Byla připojená na měřicí přístroje a kapačky.

Vzal jsem ji za jednu ruku a Nana za druhou. Naše holčička byla v pořádku; *zvládli to*.

„Mám pocit, jako bych se dostala za živa do nebe," řekla Nana a usmála se. „Ty ne?"

Asi po půl hodině se Jannie začala vrtět a probouzet. Zavolali jsme doktora Petita a ten se objevil za několik okamžiků. Vybidl ji, aby se několikrát zhluboka nadechla a pak zkusila zakašlat.

„Nebolí tě hlava, Jannie?" zeptal se.

„Asi jo," odvětila.

Pohlédla na Nanu a mě. Zamžourala a otevřela doširoka oči. Zjevně byla ještě pod vlivem sedativ. „Ahoj, tati. Ahoj, Nano. Věděla jsem, že budete v nebi taky," řekla nakonec Jannie.

Pak jsem se otočil, aby viděla, co jsem udělal.

Vzadu na hlavě jsem měl lysinu. Stejnou jako ona.

Kapitola 38

Po DVOU DNECH jsem se vrátil k práci na loupežných vraždách, případu, který mě zároveň fascinoval i děsil. Práci člověk neuteče, že? Případ pokračoval dál i beze mě, ale na druhou stranu nebyl dosud nikdo dopaden. Vybavilo se mi jedno z Naniných rčení: *Když se pohybuješ v kruzích, možná se jenom vyhýbáš rohům*. V tom byl možná problém dosavadního vyšetřování.

V kanceláři FBI na Čtvrté ulici jsem uviděl Betsey Cavalierrovou. Hrozila mi prstem, ale zároveň se přátelsky usmívala. Na sobě měla světlehnědý blejzr, modré tričko a džíny a moc jí to slušelo. Rád jsem ji viděl. Tenhle její první úsměv znamenal, že ledy mezi námi dvěma trochu povolily.

„Měl jste mi říct, že jde vaše holčička na operaci. Je vše v pořádku, Alexi? Moc jste toho nenaspal, že?“

„Doktor říká, že to dostal ven všechno. Jannie má tuhý kořínek. Dneska ráno se mě ptala, jestli budeme pokračovat v lekcích boxu. Mrzí mě, že jsem se o tom nezmínil už dřív. Nebyl jsem ve své kůži.“

Mávla nad mými posledními slovy rukou. „Jsem ráda, že je vaše dcera v pořádku,“ řekla. „Je na vás vidět, jak se vám ulevilo. Kromě toho, co takhle začít si tykat? Tenhle případ se zřejmě ještě protáhne.“

Usmál jsem se. „Je to skvělý pocit. Spoustu věcí teď vidím v novém světle. A tykání jsem chtěl navrhnout už dávno. Takže vzhůru do práce.“

Betsey na mě zamrkala. „Jsem tady už od šesti.“

„Nevytahuj se,“ opáčil jsem.

Posadil jsem se za stůl, který mi tam přidělili, a začal se přehrabovat v horách papírů, nashromážděných během mé nepřítomnosti. Agentka Cavalierrová si sedla za stůl naproti mně. Byl jsem rád, že jsem zase v práci. Chtěl jsem zastavit ty vrahy, zabíjející bankovní úředníky.

Asi za hodinu jsem si všiml, že se agentka Cavalierrová nepřítomně dívá mým směrem. Nejspíš se ztratila v myšlenkách.

„Je tady někdo, s kým se musím sejít,“ řekl jsem. „Už jsem si na něj měl vzpomenout dřív. Na nějaký čas byl mimo Washington.“

Pohyboval se po Philadelphii, New Yorku a Los Angeles. Ted' je zpátky. Vyloupil spoustu bank *a má násilné sklony.*"

Betsey přikývla. „S tím bych se ráda seznámila. Vypadá na skvělého chlapíka."

Nejspíš to byl nedostatek nadějných stop, co ji přimělo jet toho rána se mnou. Jeli jsme jejím autem do laciného, oprýskaného hotelu Doral na New York Avenue. Když jsme před hotelem zastavovali, právě z něj vycházely tři opotřebované hubené prostitutky v minisukních. O žlutý kabriolet Cadillac se opíral pasák v lesklém obleku jak ze starého filmu a šťoural se v zubech.

„Ty mě bereš na moc pěkná místa," řekla agentka Cavalierrová, když vystupovala z auta. Všiml jsem si, že má u pasu pouzdro s pistolí. Připravená na všechno.

Kapitola 39

TONY BROPHY POBÝVAL ve čtvrtém patře Doralu. Recepční nám řekl, že je tam už týden a „koukaj z něj jenom trable“.

„Neřekla bych, že má tahle blehárna něco společného s Doralem v Miami,“ řekla Betsey, když jsme začali stoupat po zadním schodišti.

„Počkej, až uvidíš Brophyho. Dokonale sem zapadne.“ Došli jsme bez ohlášení k jeho pokoji a vytáhli zbraně. Brophy byl legitimní podezřelý v našem případě loupežných vražd. Zaklepal jsem na oprýskané dřevěné dveře. „Co je?“ zavrčel mužský hlas uvnitř. „Říkám, vo co de?“

„Washingtonská policie. Otevřete,“ zavolal. Zaslechl jsem nějaký pohyb a pak cvaklo několik zámků na dveřích. Dveře se pomalu otevřely a úzké veřeje zaplnila Brophyho postava. Měřil skoro dva metry a vážil přes metrák, na kterém se z velké části podílely vyboulené svaly. Tmavé vlasy měl oholené na ježka.

„Blbej washingtonskej polda,“ utrousil přes cigaretu bez filtru, která mu visela ze rtů. „A kdo je ta kůže s váma?“

„Já umím mluvit sama,“ upozornila Betsey Brophyho.

Hromotluk se na ni zašklebil. Zjevně se mu líbilo, jak odpověděla na jeho hrubost. „Tak jo. Mluvte.“

„Jsem starší agentka Betsey Cavalierrová z FBI,“ představila se Betsey.

„Starší agentka! Hele, jak to říkaj poldové z televize? Můžeme to zmáknout po dobrým nebo po zlým,“ řekl a vycenil překvapivě bílé zuby. Na sobě měl černé vojenské kalhoty a zašedlé Vietnamky. Od pasu nahoru byl nahý, takže jsme mohli obdivovat jeho vězeňské tetování a kudrnaté černé chlupy na hrudi.

„Já bych radši po zlém. Ale to je jenom můj názor,“ utrousila Betsey.

Brophy se obrátil na hubenou blondýnu sedící na zelené pohovce před televizí. Přes spodní prádlo měla natažené přiléhavé tričko.

„Líbí se ti tolik jako mě, Noro?“ zeptal se potetovanec blondýny.

Žena pokrčila rameny. Zjevně ji nezajímalo nic jiného než seriál v televizi. Byla nejspíš zfetovaná. Vlasy měla jak provazy a ofinu

přilepenou gelem k čelu. Na obou kotnících, zápěstích a kolem krku měla vytetovaný ostatný drát.

Brophy se otočil zpátky k Betsey a mně. „Řek bych, že z toho kouká nějaký kšeft. Takže tadle dáma je vod FBI. To znamená, že by mohla vocenit informace, který jí můžu dát.“

Betsey zavrtěla hlavou. „Raději bych je z vás vymlátila.“

Tonyho tmavé oči znovu ožily. „*Fakt se mi líbí.*“

Následovali jsme Brophyho k vratkému dřevěnému stolu v malé kuchyni. Sedl si obkročmo na židli a paže zkrřížil na opěradle. V jedné věci měl pravdu - rozpočet Betsey Cavalierrové byl podstatně vyšší než můj.

„Musí to být ale dobrá informace,“ varovala ho.

Spiklenecky na ni zamrkala a přikývl. „Ta nejlepší, kterou můžete koupit. Z první linie. Heleďte, já se tím chlápkem, co je za těma hnusárnama v Marylandu a Virgínii, *potkal*. Chcete vědět, co je zač? Je to chladnokrevnej parchant. A vode mě to sedí.“

Brophy si nás měřil vychytralým pohledem. Rozhodně upoutal naši pozornost.

„Říká si *Génius*,“ pronesl Brophy s pomalým floridským přízvukem. „A myslí to zasraně vážně. *Génius*! Věřili byste tomu?“

Potkal jsem ho v hotelu Sheraton na letišti. Spočil se se mnou přes jednoho mého známého z New Yorku,“ pokračoval dál. „Tedleten Génius toho vo mně věděl fůru. Znal všecky mý silný i slabý stránky. Věděl dokonce i tudle vo Noře a vo tom, co si píchá.“

„Myslíte, že byl policista? Vzhledem k tomu, že toho o vás tolik věděl?“ zeptal jsem se Brophyho.

Ten se zašklebil od ucha k uchu. „Ne. Na to byl moc *chytřej*. Možná ale s nějakýma poldama mluvil, když věděl všechno. Proto jsem si toho chlápka pořádně poslech. A taky proto, že mi nabídl příležitost se šesti nulama. A *to* mě teda zajímalo tutově.“

Agentka Cavalierrová a já jsme se proměnili v jedno velké ucho. Jakmile se do toho Brophy dal, nic ho už nemohlo zastavit.

„Jak vypadal?“ zeptal jsem se.

„Vy chcete vědět, jak vypadal? To je votázka za milión doláčů. Řeknu vám, jak to bylo. Když jsem přišel do toho hotelovýho

pokoje, voslnily mě silný reflektory. Jako při premiéře hollywoodského filmu. Neviděl jsem ani hovno."

„Ani obrysy?" zeptal jsem se toho žvanila. „Něco jste vidět musel."

„Jo, jeho siluetu. Měl dlouhý vlasy. Jestli si teda nenasadil paruku. Velkej nos, velký uši. Vypadal jako auťák s votevřenejma dveřma. Pokecali jsme si a říkal, že by měl zájem - ale už se nevozval. Asi si to rozmyslel."

„A proč?" chtěl jsem vědět. Byla to zásadní otázka. „Proč nechtěl někoho jako vy?"

Brophy na mě namířil prstem jako pistolí. „Von chce *zabijáky*, kámo. Já zabiják nejsem. Já jsem milovník. Jasný, Betsey?"

Kapitola 40

TO, CO NÁM ŘEKL BROPHY, nahánělo strach a nesmělo se to dostat do médií. Někdo, kdo si říkal Géníus, najímal profesionální zabijáky. *Pouze zabijáky*. Co měl v plánu dál? Další bankovní loupeže a zabíjení rukojmí?

Když jsem toho večera skončil s prací, jel jsem do nemocnice. Jannii se dařilo dobře, ale přesto jsem s ní zůstal přes noc. Začala mi říkat „můj spolubydlící“.

Druhý den ráno jsem se probíral dlouhými seznamy nespokojených bývalých zaměstnanců Citibank, First Union a First Virginia a také záznamy o všech vážných výhrůžkách na adresu bank. V kanceláři FBI vládlo tiché zoufalství. Ani stopy po ruchu a vzrušení provázejícím každé úspěšné vyšetřování. Stále jsme neměli jediného slibného podezřelého.

Výhrůžkami a komunikací s blázný se obvykle zabývá oddělení vnitřního vyšetřování té které banky. Většina výhrůžných dopisů přichází od lidí, kterým byly zamítnuty půjčky nebo jim byl zkonfiskován majetek. Píší je stejnou měrou muži i ženy. Podle psychologických profilů, které jsem četl to dopoledne, byly jejich autory většinou osoby, které měly problémy pracovního, finančního nebo osobního charakteru. Občas se objevily vážné výhrůžky týkající se pracovních praktik banky nebo jejích kontaktů se zeměmi jako Jihoafrická republika, Irák a Severní Irsko. Ve velkých bankách byla pošta rentgenována a občas došlo k planému poplachu. Alarm někdy spouštěla hrací vánoční blahopřání.

Celý ten proces byl únavný, ale nezbytný. Byla to součást naší práce. Kolem jedné jsem zvedl hlavu a pohlédl na Betsey Cavalierrovou za protějším stolem. Pro hory papíru ji skoro nebylo vidět.

„Mám v plánu ještě jeden výlet," řekl jsem jí. „Chtěl bych se podívat na jednoho chlapíka, který vyhrožoval Citibank. Bydlí nedaleko."

Odložila pero. „Pojedu s tebou, jestli ti to nevádí. Kyle říkal, že mám dát na tvá tušení."

„A podívej, kam to s jejich pomocí Kyle dotáhl," usmál jsem se.

„Přesně tak," mrkla na mě Betsey. „Jdeme."

Složku Josepha Petrilla jsem si přečetl několikrát. Vypadala ze všech nejslibněji. V posledních dvou letech dostával předseda Citibank v New Yorku od Petrilla dopis, ze kterého čísel zloba. Petrillo pracoval v bezpečnostním oddělení banky, dokud nebyl propuštěn z důvodů snížení rozpočtu, které postihlo všechna oddělení, nejen jeho. Petrillo odmítl toto vysvětlení přijmout.

Na tónu jeho dopisů mě něco znepokojilo. Byly dobře napsané a inteligentní, ale obsahovaly známky paranoie, možná dokonce schizofrenie. Než začal Petrillo pracovat v bance, sloužil ve Vietnamu v hodnosti kapitána. Zúčastnil se bojů. Policie se jeho dopisy zabývala, ale nebylo vzneseno žádné obvinění.

„Takže takhle vypadají ta tvá slavná tušení," poznamenala Betsey cestou k domu podezřelého na Páté třídě.

„Je to jedno z těch slavných *zlých* tušení," řekl jsem. „Detektiv, který ho před několika měsíci vyslýchal, z něj měl také nedobrý pocit. Banka však odmítla jít dál než za stížnost."

Narozdíl od své jmenovkyně v New Yorku je Pátá třída v D. C. oblastí s nízkými nájemnými na okraji vzrůstající se čtvrti Capitol Hill. Původně tam bydleli Italoameričané, ale pak se tam národnosti promísily. Ulice lemovaly řady rezivých, otlučených aut, mezi kterými vynikal nablýskaný sedan BMW. Nejspíš drogový dealer.

„Vypadá to tady pořád stejně," utrousila Betsey.

„Ty to tady znáš?" zeptal jsem se, když jsme zabočili do vedlejší ulice, kde bydlel Petrillo.

Přikývla. „Před několika lety, jejichž přesný počet bych si raději nechala pro sebe, jsem se narodila kousek odtud. Přesně řečeno čtyři bloky."

Pohlédl jsem na Betsey a zachytil podmračený pohled, kterým si měřila ulice. Odhalila mi zlomek své minulosti. Vyrůstala v té nesprávné části Washingtonu. Nevypadala na to.

„Nemusíme po téhle stopě jít hned," řekl jsem. „Můžu ji prověřit později. Nejspíš o nic nejde, ale Petrillo bydlí kousek od kanceláře."

Zavrtěla hlavou a pokrčila rameny. „Dneska jsi prošel spoustu složek a tahle upoutala tvoji pozornost. Měli bychom se na to podívat. Nevadí mi být tady."

Zastavili jsme před rohovým lahůdkářstvím, kde se nejspíš už několik desetiletí scházely místní děti. V těsných džínsech, tmavých tričkách a s ulíznutými vlasy vypadala celá skupinka trochu retro. Všechny byly bílé.

Přešli jsme ulici a zamířili na konec bloku. Ukázal jsem na malý žlutý domek. „Tenhle je Petrillův.“

„Tak si s tím chlapem promluvíme,“ řekla. „Zjistíme, jestli v poslední době nevykrádá banky.“

Vystoupali jsme po otlučených betonových schodech k šedým kovovým dveřím s ochrannou sítí. Zaklepal jsem na rám dveří a zavolał: „Tady policie. Rádi bychom mluvili s Josephem Pettrillem.“

Ohlédl jsem se na Betsey, která stála o schod níž po mé levé ruce. Ani nevím, co jsem jí chtěl povědět.

At' to bylo cokoliv, *neměl jsem příležitost to vyslovit.*

Zaduněl ohlušující výstřel - nejspíš z brokovnice. Střelec byl v domě, nedaleko od domovních dveří.

Betsey vykřikla.

Kapitola 41

SKOČIL JSEM PO HLAVĚ DOLŮ Z verandy a strhl Betsey s sebou. Leželi jsme na trávníku a snažili se popadnout zbraně a dech.

„Proboha! *Bože!*“ vyrazela ze sebe. Ani jeden z nás nebyl zraněn, ale výstřel nás vyděsil k smrti. Já měl kromě toho vztek sám na sebe, že jsem nebyl u dveří opatrnější.

„*Krucí!* Nečekal jsem, že bude střílet.“

„Už nikdy nebudu pochybovat o tvých tušeních,“ zašeptala. „Zavolám posily.“

„Zavolej nejdřív místní poldy,“ řekl jsem jí. „Tohle je naše město.“

Křčili jsme se za dávno nestříhaným živým plotem a několika zpustlými keři růží. Oba jsme svírali v rukou pistole. Já držel svou vedle tváře hlavní vzhůru. Je ten uvnitř Géníus? Našli jsme ho?

Výrostci před lahůdkářstvím na druhé straně ulice sledovali vytěšněnými očima napínavou scénu jako

vystřiženou ze seriálu *Jake a Tlustíoch* nebo *Právo a pořádek*.

„Magor Joe!“ křikl jeden z nich, který si udělal před ústy z rukou trychtýř.

„Aspoň už nestřílí,“ zašeptala Betsey. „Magor Joe.“

„Bohužel má ale pořád tu brokovnici. Může vystřelit, kdykoliv ho napadne.“

Odplazil jsem se o kus dál, abych měl lepší výhled na dveře. Neviděl jsem v nich žádnou díru, nic.

„Policie!“ zavolal jsem. *Čekáš, až vystrčím nos, magore Joe? Chceš o něco lepší terč?*

Po centimetrech jsem se přiblížil k verandě, ale nezvedl jsem hlavu nad zábradlí.

Děti na druhé straně ulice se po mně začaly opičit. „*Pane Petrillo? Bláznívej pane Petrillo? Jste tam?*“

Pomoc dorazila za pár minut. Dvě policejní auta s kvílejícími sirénami. Pak ještě dvě. Pak několik sedanů FBI. Všichni byli po zuby ozbrojení a připravení na velké problémy. Na obou koncích ulice vyrostly blokády. Domy na protější straně byly vyklizeny stejně

jako obchod na rohu. Nad našimi hlavami se zavěsil vrtulník televizního zpravodajství.

Podobných přestřelek jsem se zúčastnil víckrát, než by se mi líbilo. Nic pěkného. Čekali jsme ještě dvacet minut, než přijela zásahová jednotka. Modří rytíři. Beranidlem vyrazili dveře a vtrhli dovnitř.

Nemusel jsem, ale následoval jsem je. Stejně jako agentka Cavalierrová jsem měl na sobě neprůstřelnou vestu. Docela se mi líbilo, že do toho šla s námi.

Nic *podivnějšího jsem ještě neviděl*. Obývací pokoj vypadal jako půda veřejné knihovny: zaprášené knihy bez desek, potrhané časopisy a staré noviny se vršily všude kolem. Odevšad na nás zíraly kočky. Hlasitě a teskně mňoukaly a vypadaly dost vyhladověle.

Joseph Petrillo tam byl také. Ležel na hromadě starých výtisků časopisů *Newsweek*, *Time*, *Life* a *People*.

Nejspíš je rozházel, když na ně spadl po zádech. Jeho otevřená ústa připomínala úsměv - vlastně půlku úsměvu.

Zastřelil se brokovnicí. Ta ležela na podlaze poblíž jeho zakrvácené hlavy. Většina pravé strany obličeje byla pryč. Zeď, křeslo a některé knihy byly potřísněné krví. Jedna kočka mu pečlivě olizovala ruku.

Podíval jsem se zblízka na knihy a papíry rozházené kolem jeho hlavy. Všiml jsem si brožury Citibank a několika Petrillových bankovních výpisů. Před třemi lety měl na účtu sedm tisíc sedm set jedenáct dolarů, ale nejnovější výpis ukazoval už jen jedenašedesát.

Betsey Cavalierrová se skláněla nad mrtvým tělem. Poznal jsem, že ze všech sil bojuje s nevolností. O nohy se jí otíraly dvě prašivé kočky, ale ona si jich nevšímala.

„Tohle nemůže být Génius,“ řekla.

Pohlédl jsem jí do očí a spatřil tam strach, ale hlavně smutek. „Ne, to určitě není. Rozhodně ne chudák Petrillo a jeho hladovějící kočky.“

Kapitola 42

KONEČNĚ JSEM SE zase jednou dostal na noc do své postele. Jannie mě litovala kvůli bolesti zad, kterou jsem si přivodil spaním v křesle v jejím pokoji. Spal jsem tvrdě, když zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko po několika hlasitých zazvoněních.

Byla to Christine.

„Alexi, někdo je v domě. Myslím, že je to Shafer. Přišel mě zabít. Prosím, pomoz mi!”

„Zavolej policii. Už jedu,” řekl jsem do telefonu. „Vezmi Alexe a okamžitě utečte!”

Do Mitchellville mi to obvykle trvá půl hodiny. Tentokrát jsem tam dorazil za patnáct minut. Ulici osvětlovaly policejní majáky. Před Christininým domem stála dvě hlídková auta. Lilo jako z konve.

Vyskočil jsem z porsche a běžel ke dveřím. Statný strážník v tmavomodrém plášti do deště zvedl ruku, aby mě zastavil.

„Jsem detektiv Alex Cross, metropolitní policie. Jsem dobrý přítel Christine Johnsonové.”

Přikývl a nechtěl ani, abych mu ukázal odznak. „Je uvnitř s dalšími policisty. Paní Johnsonová je v pořádku, detektive. A její chlapec taky.”

Zaslechl jsem malého Alexe plakat uvnitř. Když jsem vstoupil do obývacího pokoje, uviděl jsem Christine ve společnosti dvou policistů. Brečela a hlasitě policisty o něčem přesvědčovala.

„Je tady! Říkám vám, že Geoffrey Shafer - Kamikadze - je někde tady!” křičela a oběma rukama se držela za hlavu.

Dítě plakalo ve své ohrádce. Došel jsem k němu a zvedl ho. Chlapec se v mém náručí hned uklidnil. Přistoupil jsem k Christine a policistům.

„Pověz ji o Geoffreym Shaferovi,” vybídla mě Christine. „Pověz jim, co mi udělal. *Co je to za šílence!*”

Převyprávěl jsem policistům zkrácenou verzi příběhu Christinina únosu, ke kterému došlo více než před rokem. Když jsem skončil, pokývali hlavami. Pochopili.

„Pamatuji se, co o tom případu psaly noviny,” řekl jeden z nich. „Problém je, že jsme nenašli nic, co by nasvědčovalo, že tady dneska

v noci někdo byl. Zkontrolovali jsme všechny dveře, okna a okolí domu."

„Nevadilo by vám, kdybych se tady porozhlédl osobně?" zeptal jsem se.

„Vůbec ne. Počkáme tady s paní Johnsonovou. Nemusíte spěchat, detektive."

Podal jsem dítě Christine a velice pečlivě prohlédl dům. Podíval jsem se všude, ale nenašel jsem žádné známky vniknutí. Prošel jsem i zahradu, a přestože bylo vlhko, neviděl jsem žádné stopy. Pochyboval jsem, že tam tu noc Shafer opravdu byl.

Když jsem se vrátil do obývacího pokoje, Christine se potichu choulila s dítětem na gauči. Dva policisté čekali venku na verandě. Šel jsem si s nimi promluvit.

„Můžu mluvit na rovinu?" zeptal se jeden z nich. „Nemohla mít paní Johnsonová jenom zlý sen? Tohle zní spíš jako nějaká noční můra. Je si jistá, že ten chlap Shafer byl u ní v domě, ale my nenašli nic, co by to potvrdzovalo, detektive. Všechny dveře byly zamčené. Alarm byl zapnutý. Mívá někdy noční můry?"

„V poslední době občas ano. Děkuji za pomoc. Už to tady převezmu."

Když policejní auta odjela, vrátil jsem se k Christine. Už se zdála být trochu klidnější, ale v očích měla stále hluboký smutek.

„Co se to se mnou děje?" zeptala se. „Chci zpátky svůj starý život. *Nedokážu toho chlapa setrást.*"

Ani teď mi nedovolila, abych ji objal. Nechtěla ani slyšet, že se jí o Geoffreym Shaferovi mohlo jenom zdát. Christine mi sice poděkovala, že jsem přijel, ale pak mě poslala domů.

„Nemůžeš pro mě nic udělat," řekla.

Políbil jsem Alexe a vrátil se domů.

Kapitola 43

PŘESNĚ v 7.00 zaujal pan Modrý pozici v hustém jedlovém lesíku za domem ve washingtonské čtvrti Woodley Park.

Stejně jako předchozí tři rána vyšel ředitel banky Martin Casselman z domu asi dvacet minut po sedmé. Než nastoupil do auta, rozhlédl se Casselman podezíravě po okolí. Nejspíš ho vyděsily nedávné bankovní loupeže v Marylandu a Virginii. Většinu lidí však stále ani nenapadlo, že by se totéž mohlo přihodit i jim.

Casselmanova žena pracovala na střední škole v Dumbarton Oaks. Učila angličtinu, kterou pan Modrý vždycky nenáviděl. Paní C. se vypraví do práce před osmou. Casselmanovi byli přesní a předvídatelní, což mu ulehčovalo práci.

Pan Modrý se krčil za starým usychajícím jilmem; čekal, až mu zazvoní mobil. Byl uvolněný, všechno šlo až dosud podle plánu. Asi osm minut poté, co Martin Casselman odjel do práce, telefon zazvonil. Zeleným tlačítkem hovor přijal.

„Pan Modrý. Mluvte.“

„C. dorazil na náš sraz. Právě vystupuje z auta. Konec.“

„Rozumím. Pro mé setkání s paní C. vypadá všechno dobře.“

Jakmile pan Modrý ukončil hovor, spatřil Victorii Casselmanovou vycházet z domu a zamykat za sebou. Měla na sobě růžový kostým a připomněla mu Farrah Fawcettovou ve dnech její největší slávy.

„Kam to sakra jde?“ zamumlal překvapeně. V téhle práci nebylo místo pro žádná překvapení. Předpokládalo se, že Génus bude mít všechno dokonale naplánované. *Tohle dokonalé nebylo*. Pan Modrý se rozběhl spleť stromů a vysokého podrostu, která ho dělila od domu Casselmanových. Bylo mu jasné, že to nestihne.

Chyba.

Moje nebo její?

Nás obou! Ona odjíždí dnes ráno příliš brzy a já nejsem na svém místě!

Rozběhl se k Hawthorne Street, ale ona už seděla ve své černé toyotě a couvala po příjezdové cestě. Jestli zahne doprava, všechno bude ztracené. Jestli zahne doleva, bude mít pořád šanci zachránit situaci. *No tak, Farrah, miláčku, zahni doleva!*

Pan Modrý se snažil vymyslet něco, co na ni zavolá -něco, co by ji přimělo zastavit. Ale co? *Mysli, myslí!*

Hodná holka! Zabočila doleva, ale stále se zdálo, že se nedostane do té zatracené ulice včas, aby ji zastavil.

Rozběhl se ze všech sil. Cítil, pálení na hrudi a píchání v boku. Nepamatoval si, kdy naposledy takhle běžel.

„Hej, hej! Můžete mi pomoci?“ vykřikl z plných plic. „Pomozte mi! Prosím!“

Blondatá hlava Victorie Casselmanové se otočila, když uslyšela jeho křik. Ubrala trochu plyn, ale nezdálo se, že by chtěla zastavit.

Musel ji zarazit.

„Moje žena rodí!“ zařval pan Modrý. „Prosím, pomozte mi. Moje žena rodí.“

Oddech si, když uviděl, jak černý sedan zastavuje uprostřed silnice. Doufal, že je z některého domu, které lemovaly ulici, nepozoruje nějaký všetečný soused. Ale vlastně na tom nezáleželo. V každém případě ji musel zastavit. Udýchaně doběhl k autu.

„Co se děje? Kde je vaše žena?“ zavolala na něj Victoria Casselmanová z otevřeného okénka.

Pan Modrý nepromluvil, dokud nestál přímo u auta. Pak vytáhl pistoli Sig Sauer a udeřil ji hlavní do čelisti. Blondýnka vykřikla bolestí a hlava jí odlétla na stranu.

„Jedeme zpátky do domu!“ křikl na ni, když naskočil do auta. Pistoli jí držel u hlavy.

„Kam jste sakra jela v sedm čtyřicet. Ne, buďte zticha. Na tom nesejde. Udělala jste chybu, Viktorie. Udělala jste velkou chybu.“ Pan Modrý se musel hodně přemáhat, aby ji nezastřelil přímo na předním sedadle auta.

Kapitola 44

V POBOČCE BANKY Chase Manhattan poblíž hotelu Omni Shoreham ve Washingtonu probíhala loupež. Betsey Cavalierrová a já jsme toho cestou z kanceláře FBI do banky moc nenamluvili. Obávali jsme se toho, co tam najdeme.

Řídila Betsey. Postavila na střechu sirénu a řítili jsme se ulicemi města. Už zase přšelo a na okna a střechu auta dopadaly provazce vody. Vypadalo to, jako by Washington plakal. Tragické události se na sebe vršily čím dál rychleji. Nic mi v tom případě nedávalo smysl. Jeden nebo možná dva týmy bankovních lupičů řádily jako tlupy masových vrahů. Média byla případu plná, veřejnost byla právem vyděšená a bankovní průmysl nenechával na policii nit suchou za to, že se jí ty loupeže a vraždy ještě nepodařilo zarazit.

Z úvah mě vytrhl zvuk policejních sirén před námi. Z jejich pronikavého kvílení se mi ježily chlupy na krku. Pak jsem uviděl modrobílý vývěsní štít banky Chase.

Betsey zastavila asi blok od Dvacáté osmé ulice. Blíž jsme dojet nemohli. I přes hustý déšť tam postávaly stovky čumilů. Na místo se sjely desítky ambulancí, policejních aut a dokonce i jeden požární vůz.

Proběhli jsme lijákem ke skromné budově z červených cihel na rohu ulice. Měl jsem před Betsey několik kroků náskok, ale držela se statečně.

„Policie. Detektiv Cross," řekl jsem a ukázal odznak strážníkovi, který se snažil blokovat přístup na parkoviště banky. Ustoupil a nechal nás projít.

Sirény hlídkových vozů a ambulancí neutichaly a já přemýšlel, proč. Jakmile jsem vstoupil do vestibulu banky, pochopil jsem. Napočítal jsem pět těl. Pokladníci a lidé z vedení: tři ženy a dva muži. Všichni zastřeleni. Byl to další masakr, zatím možná nejhorší.

„Proč? Bože!" mumlala si agentka Cavalierrová po mém boku. Na okamžik se mě chytila za paži, pak si však uvědomila, co udělala, a pustila se.

Přispěchal k nám agent FBI James Walsh, kterého jsem si pamatoval z první schůze na ústředí. „Je tady pět mrtvých. Všichni jsou to zaměstnanci banky.“

„Nějaká rukojmí doma?“ zeptala se Betsey.

Walsh zavrtěl hlavou. „Manželka ředitele je mrtvá, byla střelena zblízka do hlavy. Netušíme, proč... Betsey, v bance nechali jednoho člověka naživu. Má vzkaz pro tebe a detektiva Crosse. Je od někoho, kdo si říká Génius.“

Kapitola 45

Muž, KTERÉHO NECHALI lupiči žít, se jmenoval Arthur Strickland a byl členem bankovní ochranky. FBI ho držela v kanceláři zavražděného ředitele, co nejdál od novinářů.

Strickland byl vysoký, štíhlý, urostlý muž, kterému táhlo na padesát. Zdál se být v šoku. Obličej a hustý knír mu pokrývaly kapky potu. Modrou košili uniformy měl promočenou.

Betsey k muži přistoupila a oslovila ho tichým, soucitným hlasem. „Jsem starší agentka Cavalierrová z FBI. Vedu tohle vyšetřování, pane Stricklande. Tohle je detektiv Cross z washingtonské policie. Prý máte pro nás nějaký vzkaz.“

Statný muž se náhle zhroutil. Rozplakal se a trvalo skoro minutu, než se vzchopil a podařilo se mu promluvit.

„Byli to tak milí lidé, co dneska zemřeli. Byli to mí přátelé," vypravil ze sebe. „Měl jsem je chránit, je a naše zákazníky, samozřejmě.“

„Je to hrozné, co se stalo, ale není to vaše vina," řekla Betsey strážci. Snažila se být, laskavá, uklidnit ho a vedla si dobře. „Proč je ti lupiči zabili? Jak se vám podařilo utéct?"

Strážce potřásl zmateně hlavou. „Já jsem neutekl," řekl. „Drželi mě ve vestibulu s ostatními. Byli dva. Přikázali nám, abychom si lehli tvářemi k zemi. Řekli, že musejí vyjít z banky ve čtvrt na devět. Ani o vteřinu později. Žádné chyby, opakovali několikrát. Žádné alarmy. Žádná poplašné spínače.“

„Měli na odchodu zpoždění?" zeptal jsem se Arthura Stricklanda.

„Ne, pane," odpověděl strážce. „V tom to právě je. Klidně to mohli stihnout, ale vypadalo to, že nechtějí. Řekli mi, abych vstal. Myslel jsem, že mě na místě zastřelí. Byl jsem ve Vietnamu, ale takový strach jsem ještě neměl.“

„Přikázali vám, abyste nám něco vyřídil?" zeptal jsem se ho.

„Ano, pane. Vám oběma. *„Máte rád tuhle banku?"* zeptal se jeden z nich. Řekl jsem, že mám rád svoji práci. Vynadal mi do pitomců a pak prohlásil, že budu jejich kurýrem. Dal mi za úkol vyřídít agentce FBI Cavalierrové a detektivu Crossovi, že v bance došlo k chybě. Řekl, že k dalším chybám už dojít nesmí. Několikrát to opakoval.

Žádné další chyby. A dodal:,Vyřid' jim, že je to vzkaz od Génia'. Pak všechny ostatní postříleli. Chladnokrevně je zastřelili, jak tam leželi na podlaze. Je to všechno moje vina. Moje práce byla je chránit a já dopustil, aby se tohle stalo."

„Ne, pane Stricklande," promluvila Bestsey Cavalierrová. „Není to vaše vina. To my za to můžeme, ne vy."

Kapitola 46

K DALŠÍM CHYBÁM UŽ NESMÍ DOJÍT.

Génius věděl o agentce Betsey Cavalierrové a detektivu Alexi Crossovi všechno. Byl informovaný o všem, dokonce i tom, kteří policisté na případu pracují. Stali se teď součástí jeho plánu.

Byl skvělý den na výlet na venkov za Washingtonem. Lilie byly v plném květu a obloha se skvěla zářivou modří čínského porcelánu, ozvláštněnou jen několika nadýchanými obláčky rozmístěnými symetricky na východě a západě.

Současný tým bankovních lupičů přebýval na farmě jižně od Hayfieldu ve Virginii. Nacházela se asi sto třicet kilometrů jihozápadně od Washingtonu, skoro v Západní Virginii.

Vytočil zatačku na prašné cestě a uviděl zadek dodávky pana Modrého vyčnívat z oprýskané červené stodoly. Na dvoře štěkal párek psů, které kousala hovada.

Neviděl nikoho z týmu ani jejich přítelkyně, ale slyšel jejich hlasitý jižanský rock, který si pouštěli ve dne v noci.

Vstoupil do obývacího pokoje, který byl přestavěný, aby připomínal podkroví. Spatřil pana Modrého, pana Červeného a jejich přítelkyně. Byla tam i paní Zelená. Ucítil vůni kávy. O jednu stěnu bylo opřené koště, což znamenalo, že před jeho příjezdem trochu poklidili. Vedle koštěte stála puška Heckler a Koch.

„Zdravím," řekl a stydlivě jim zamával. Usmíval se, ale věděl, že ho mají za troubu. Ať si mají. Paní Zelená na něj hleděla, jako by byl trouba, který po ní jede.

„Ahoj, profesore," řekl Modrý a věnoval mu upřímný úsměv, nevinný, až to bolelo. Génia neoklamal. Modrý byl chladnokrevný zabiják. To proto si ho vybral pro loupeže v bankách First Union, First Virginia a Chase. Všichni byli zabijáci, dokonce i ty tři dívky.

„Pizza." Pozvedl tři krabice a papírový pytel. „Koupil jsem pizzu. A výborné červené víno."

Kapitola 47

VRAŽEDNÁ VÁŠEŇ, říkal si v duchu.

Vraždící maniak.

Čas pro vraždu.

Vražedná zbraň.

Génius se pousmál nad tou hloupou hrou se slovy. Byl to ten druh úsměvu, který se na jeho obličej moc nehodil. Připadal mu falešný a trochu nucený. Bylo něco po čtvrté hodině a slunce stále jasně zářilo. Užil si pěknou procházku mezi poli. Všechno si promyslel. Teď se vracel na farmu.

Vstoupil do domu a přejel pohledem po svých někdejších spolupracovnících. Všichni členové týmu byli mrtví, všech šest. Jejich těla byla podivně pokroucená jako plechový sud vystavený velkému žáru. Něco podobného viděl po požáru, který řádl v kopcích poblíž Berkeley v Kalifornii. Miloval tu syrovou krásu přírodní katastrofy.

Zůstal stát a prohlížel si mrtvé. Byli to vrazi a pykali za to. Tentokrát jako jed použil Marplan. Bylo zajímavé, že toto antidepresivum účinkuje silněji, když se dostane do těla se sýrem nebo červeným vínem. Tato zvláštní chemická kombinace vyvolá prudký nárůst krevního tlaku následovaný krvácením do mozku a nakonec selháním krevního oběhu.

Sklonil se nad těly. Byl to fascinující pohled. Jejich zornice byly rozšířené. Ústa byla rozevřená ve výkřicích děsu a visely z nich oteklé namodralé jazyky. Teď je odtamtud musel dostat. Musel zařídit, aby těla zmizela, jako by nikdy ani neexistovala.

Poblíž dveří leželo na podlaze tělo dívky jménem Gersh Adamsonová. Pokusila se dostat ven, že? Dobrý pokus. Byla to paní Zelená, drobná blondýnka, která tvrdila, že jí je dvacet jedna, ale ve skutečnosti vypadala sotva na patnáct. Ústa jí ztuhla v zoufalém výkřiku, který prostě miloval. Nemohl od jejích rtů odtrhnout oči.

Odhadoval, že se mu dobře ponese - stěží mohla vážit víc než pětáctýřicet kilo.

„Zdravím, paní Zelená. Abyste věděla, vždycky jste se mi líbila. Jsem jenom trochu nesmělý. Vlastně bych měl říct, že jsem *býval* nesmělý. Už jsem to překonal.“

Natáhl ruku a dotkl se jejích malých ňader. Překvapilo ho, že paní Zelená nosí pod blůzou podprsenku. Nebyla až taková hippie jak se tvářila. Rozepnul jí halenku, sundal ji a díval se jí na prsa.

Rozepnul mrtvé dívce džínsy. Pak jí zasunul prst do kalhotek. Její tělo už trochu vychladlo. V pupíku měla stříbrný kroužek. Dotkl se ho a trochu za něj zatahal.

Opatrně jí sundal šedé saténové pantofle na podpatku, stáhl jí těsné džínsy a odhodil je stranou. Nehty na nohou měla paní Zelená natřené jasně modrým lakem.

Génius odepnul sponu na krajkové podprsence a stiskl její malá ňadra. Vzal mezi prsty drobné, dokonalé bradavky a vší silou je zmáčkl. Tohle chtěl udělat od prvního okamžiku, kdy ji spatřil. Chtěl jí trochu ublížit, nebo možná víc než trochu.

Vyhlédl z okna a pak se obrátil zpět k mrtvolám. „Doufám, že tohle nikoho z vás neuráží?“ zeptal se.

Pak popadl paní Zelenou za nahé kotníky a odtáhl ji na sešlapaný koberec ve středu místnosti. Sundal si kalhoty. Měl erekci. Možná měla FBI pravdu - třeba se v jeho chování dal najít vzorec. Možná začal právě chápat, kým doopravdy je.

„Jsem monstrem,“ pronesl Génius, odhrnul kalhotky na stranu a pronikl mrtvé ženě do vagíny. „Jsem šílenec, paní Zelená, a to je ten nejlepší vtip ze všech. *Já, a šílenec*. Kdyby to tak policie tušila.“

Třetí část

POJISTNÁ UDÁLOST

Kapitola 48

UPLYNULY TŘI DNY bez další loupeže. V sobotu jsem strávil celé odpoledne se svým malým chlapečkem. Okolo šesté jsem ho konečně přivezl zpátky k Christine.

Než jsme vstoupili do domu, nosil jsem chvíli malého Alexe po květinové zahradě domu v Mitchellville. Řikal jsem tomu její „venkovské sídlo“. Christine zahradu sama vysázela a starala se o ni. Rostly v ní růže různých druhů a barev. Připomínala mi „starou“ Christine v době před únosem. Všechno v zahradě lahodilo oku. Zřejmě proto mi tam bez ní bylo tak smutno.

Nesl jsem chlapce na boku, povídal si s ním, ukazoval mu pečlivě zastřižený trávník, smuteční vrbu, oblohu, zapadající slunce. Pak jsem mu ukázal, jak si jsou naše obličejové podobné - nosy, oči, ústa. Každou chvíli jsem se zarazil, abych políbil Alexe na tvář, krk nebo hlavičku.

„Cítíš, jak ty růže voní?“ šeptal jsem mu.

O pár minut později jsem uviděl, jak z domu vychází Christine. Poznal jsem, že má něco na srdci. V těsném závěsu ji následovala její sestra Natalie. Aby ji chránila? Měl jsem pocit, že se proti mně spikly.

„Alexi, musíme si promluvit,“ řekla Christine, když se k nám v zahradě připojila. „Natalie, mohla by ses na chvílku postarat o chlapečka?“

Neochotně jsem podal Alexe Natalii. Nezdálo se, že bych měl na vybranou. Christine se za několik posledních měsíců tolik změnila. Někdy jsem měl pocit, že ji vůbec nepoznávám. Možná to mělo co dělat s jejími nočními můrami. Nezdálo se, že by se její psychický stav zlepšoval.

„Potřebuji ti něco povědět. Nic neříkej, prosím,“ začala.

Kapitola 49

KOUSL JSEM SE DO JAZYKA. Takhle to mezi námi chodilo už celé měsíce. Všiml jsem si, že Christine má zarudlé oči. Plakala.

„Ty teď pracuješ na dalších vraždách, Alexi. Nejspíš je to tak v pořádku - je to tvůj život. A jsi zjevně dobrý ve své práci.“

Nemohl jsem mlčet. „Nabízela jsem, že u policie skončím a otevřu si soukromou praxi. Myslel jsem to vážně, Christine.“

Zamračila se a zavrtěla hlavou. „Jaká pocta.“

„Nechci se s tebou hádat,“ řekl jsem. „Promiň, pokračuj. Nechtěl jsem tě přerušit.“

„Tady ve Washingtonu už žít nemohu. Ve dne v noci mám strach. Jsem *vyděšená*. Nemůžu už ani chodit do školy. Mám pocit, jako bych přišla o celý svůj dosavadní život. Nejdřív zemřel George a pak ten únos. Bojím se, že se pro mě Shafer vrátí.“

Musel jsem promluvit. „Nevrátí, Christine.“

„Tohle neříkej!“ zvýšila hlas. „*Nevíš to jistě. Ani nemůžeš.*“

Cítil jsem, jak se mi svírá hrud'. Nebyl jsem si jistý, kam tím Christine míří, ale zdálo se, že je na pokraji zhroucení. Stejně jako té noci, kdy se jí zdálo, že k ní přišel Shafer.

„Chci se odstěhovat z Washingtonu,“ řekla. „Odejdu, až skončí školní rok. Nechci, abys věděl, kam jdu. Nechci, abys mě hledal. Prosím, nesnaž se ke mně chovat jako detektiv, Alexi. *Nebo jako psychiatr.*“

Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. Nic takového jsem nečekal. Beze slova jsem tam stál a zíral na ni. Nevím, jestli jsem se kdy v životě cítil tak zdrcený, tak smutný a sám.“

„A co naše dítě?“ vypravil jsem ze sebe nakonec chraptivým šepotem.

Z jejích krásných očí se náhle začaly řinout slzy. Christine začala vzlykat a roztrásla se. „Nemůžu vzít Alexe s sebou. Ne v tom stavu, v jakém jsem. Chlapeček musí zůstat nějakou dobu s tebou a Nanou.“

Chtěl jsem něco říct, ale nevydal jsem ani hlásku. Christine se mi na krátký okamžik zahleděla do očí. Její pohled byl plný žalu a bolesti. Pak se obrátila a zašla do domu. Zmizela uvnitř.

Kapitola 50

BYL JSEM ROZZLOBENÝ a smutný, ale nedával jsem to najevo. *Doktore, uzdrav se sám.*

V neděli ráno jsem náhodou potkal v kostele svou cvokařku Adele Finallyovou. Setkali jsme se na bohoslužbě o deváté, na kterou jsme přišli s rodinami. Uchýlili jsme se dozadu, abychom si promluvili. Adele mi musela poznat něco na očích. Hned tak jí něco neunikne a zná mě dobře, protože k ní chodím už skoro čtyři roky.

„Provedla snad něco kočka Rosie?“ zeptala se s úsměvem.

„Rosie se má fajn, Adele. A já taky. Dík za optání.“ „Aha. Tak proč vypadáš jako Ali po zápase s Joem Frazierem v Manile? Můžeš mi to vysvětlit? A taky ses do kostela neholil.“

„To jsou pěkné šaty,“ řekl jsem jí. „Tahle barva ti sluší.“ Adele se zamračila a mávla rukou. „Jasně. Šedá je rozhodně moje barva, Alexi. Co se děje?“

„Vůbec nic.“

Adele zapálila votivní svíčku. „Už jsem tě nějakou dobu neviděla, Alexi. Takže jsi na tom buď moc dobře, nebo moc špatně.“

Také jsem zapálil svíčku. Pak jsem odříkal modlitbu: „Drahý Pane, dávej dál pozor na Jannii. Také bych si přál, aby si Christine rozmyslela odchod z Washingtonu. Víím, že mě musíš podrobit další zkoušce.“

Adele zamrkala, jako by se popálila. Zvedla oči od blikajícího plamene svíčky a pohlédla mi do očí.

„Ach, Alexi. To je mi líto. Další zkoušky nepotřebuješ.“

„Nic mi není,“ řekl jsem jí. Nechtěl jsem o tom v tu chvíli s nikým mluvit, ani s Adele.

„Ach, Alexi, Alexi,“ pokývala hlavou. „Sám víš nejlíp, jak na tom jsi. A já to vím taky.“

„Nic mi není, opravdu.“

Ted' se už doopravdy rozzlobila. „Jak chceš. Bude to stovka za návštěvu. Můžeš ji dát do košíku na milodary.“

Adele se vrátila ke své rodině, která už seděla v prostřední uličce. Obrátila se a pohlédla na mě. Už se neusmívala.

Když jsem se usadil v naší lavici, zeptal se mě Damon, kdo byla ta hezká dáma, se kterou jsem se vzadu bavil.

„Je to doktorka. Moje známá," odpověděl jsem. Byla to celkem pravda.

„Je to tvoje doktorka? A co je to za doktorku? Tvářila se, jako by na tebe měla vztek," šeptal. „Cos proved?"

„Nic špatného jsem neudělal," odpověděl jsem také šeptem. „To už si nezasloužím vůbec žádné soukromí?"

„Ne. A taky jsme v kostele. Poslouchám tvoji zpověď."

„Nemám se ti z čeho zpovídat. Jsem v pořádku, nic mi není. Jsem smířený se světem. Nemůžu být šťastnější."

Damon se na mě podíval stejně rozzlobeně, jako před chvilkou Adele. Pak zavrtěl hlavou a odvrátil ji. Ani on mi nevěřil. Když ke mně došel košík na milodary, hodil jsem do něj sto dolarů.

Kapitola 51

GÉNIUS SE VE VŠEM DRŽEL přesného plánu. Hodiny v jeho hlavě tikaly hlasitě a nepřetržitě.

V jeho apartmá v hotelu Holiday Inn poblíž Colonial Village ve Washingtonu ho čekalo setkání s elitním týmem bankovních lupičů, opravdovou smetánkou. Pochopitelně přišli přesně. Přesnost si stanovil jako základní podmínku setkání.

Brian Mcdougall vkrácel do apartmá v čele skupiny. Génus se neubráníl úsměvu při pohledu na jeho naparování. Věděl, že Macdougall vejde do místnosti jako první. Následovali ho jeho podřízení B. J. Stringer a Robert Shaw. *Tihle tři, rozhodně nevypadají na prvotřídní lupiče*, pomyslel si. Dva z nich měli na sobě modrobílá trička stejného softballového týmu z Long Islandu.

„Co páni O'Malley a Crews?“ zeptal se Génus zpoza reflektorů, jejichž záře ho chránila před jejich pohledy. „Kde jsou, smím-li se zeptat?“

Slova se ujal Mcdougall. „Museli jít dnes do práce. Povolal jste nás dost narychlo, partnere. Tři z nás si dneska dopoledne vzali volno. Vypadalo by to podezřele, kdybychom se všichni hodili marod.“

Génus si prohlížel muže, ty tři Newyorčany sedící za světlý. Všichni vypadali naprosto průměrně. Ve skutečnosti byli nejnebezpečnější ze všech bankovních lupičů, jejichž služeb až dosud využil. Přesně takové lidi potřeboval pro následující zkoušku.

„A tohle má být co, konkurz?“ zeptal se Mcdougall. Měl na sobě černou hedvábnou košili, černé kalhoty a mokašiny. Měl bradku a černé, dozadu ulíznuté vlasy.

„Konkurz? Ne, vůbec ne. Ta práce je vaše, pokud budete mít zájem. Víím, jak pracujete. Víím o vás všechno.“

Mcdougall upíral pohled do reflektorů, jako by mohl proniknout jejich září. „Tohle musí být, setkání tváří v tvář,“ pronesl kamenně. „Jinak zájem mít nebudeme,“

Génus rychle vstal. Byl konsternovaný a rozružený. Nohy jeho židle hlasitě zaskřípaly o podlahu. „Od začátku víte, že něco takového není možné. Naše setkání *skončilo*.¹¹

Hotelový pokoj naplnilo těžké ticho. Macdougall pohlédl na Stringera a Shawa. Podrbal se v bradce a pak se hlasitě zasmál. „Jenom jsem vás zkoušel, partnere. Myslím, že dokážeme žít bez pohledu na vaši tvář. Jestli máte u sebe naše peníze?"

„Ty peníze mám, pánové. Padesát tisíc dolarů. Jen za to, že jste se se mnou setkali. Vždycky držím slovo."

„A s těmi penězi odejdeme, i když se nám váš návrh nebude líbit?"

Ted' se zasmál Génus. „Ten návrh se vám líbit bude," ujistil je. „A hlavně se vám bude líbit ta část o vašem podílu. Ten dělá patnáct miliónů dolarů. Spojím se s vámi, až přijde čas."

Kapitola 52

„Opravdu Říkal patnáct miliónů?"

„Přesně tak to ten chlap povídal. Co to sakra máme vyloupit?"

Vincent O'Malley a Jimmy Crews nebyli toho dne v práci. Seděli každý ve svém autě, první značky Toyota Camry a druhý Acura Legend. Udržovali spolu spojení vysílačkami. Jejich auta parkovala naproti hotelu Holiday Inn ve Washingtonu. Čekali, až se objeví Génius, aby ho mohli sledovat a zjistit, kdo to vlastně je.

O'Malley a Crews mohli slyšet, o čem se na schůzce mluví, prostřednictvím Briana Macdougalla, který měl u sebe ukrytý mikrofón. Zaslechli zmínku o *patnácti miliónech* a uvažovali, o jakou práci by asi mohlo jít. Ten chlap, který si říkal Génius, popisoval ten nadlidský úkol jako procházku růžovým sadem. Šest až osm hodin práce; třicet miliónů k rozdělení.

Největší dojem na ně udělalo, že ten tajemný muž odpověděl na všechny Macdougallovy dotěrné otázky.

O'Malley zůstal ve spojení s Crewsem v druhém autě. „Posloucháš ty kecy, Jimmy? Věříš jim?"

„Jsem jedno velké ucho. Chtěl bych vidět, jak se teď tváří Macdougall. Ten chlápek vede na celý čáře. Zní to, jako by věděl o Brianovi *úplně všechno*. Hej, řekl bych, že to sezení už končí."

Oba muži následujících několik minut mlčeli. Pak promluvil O'Malley: „Vyšel z hotelu. Vidím ho. Jde na jih po Šestnácté ulici. Vypadá to, že se nestará o to, jestli ho někdo sleduje. Mám ho."

„Možná není zas tak chytrej," poznamenal Crews.

Parták se zasmál. „No jo, sakra. Docela jsem doufal, že chytrej je."

„Pojedu paralelně s tebou po Čtrnácté," ohlásil Crews. „Jak vypadá? Co má na sobě?"

„Vysokej, přes metr osmdesát. Bílej. Bradka, možná falešná. Dlouhý vlasy. Docela nevýrazný oblečení: tmavej sportovní kabát a kalhoty, modrá košile... Zrychluje. Ted' už běží. Odbočuje z hlavní ulice, Jimmy. Míří někam na dvorek. *Utíká!* Ten parchant zdrhá!"

Vincent O'Malley vyskočil z auta a rozběhl se za Génielem. Probíhal mezi javory a duby, které lemovaly ulici. Nepřestával hlásit

Crewsovi, jak sledování pokračuje. „Míří do lesa za Shepherdovým parkem. Hajzl jeden, chce nám utéct. Věřil bys tomu?”

O'Malley pronásledoval Génia, jak nejlépe mohl, ale nestačil mu. Ten člověk byl skvělý běžec, i když na to nevypadal.

Pak pronásledovaného ztratil! „Je pryč. Zasloužil bych nakopat prdel. Už ho nevidím.”

Crews mu spravil náladu. „Já *ho mám*. Běžím za ním. Zdrhá jako kapsář s mojí peněženkou.”

„Neuteče ti?”

„Doufám, že ne. Patnáct miliónů babek mi dává křídla.”

Génius se konečně vynořil z lesa a zamířil do vedlejší ulice plné činžovních domů z červených cihel. Crews funěl do mikrofonu vysílačky.

„Ještě že chodím každé den běhat. On to určitě dělá taky. Ted' je na Morningside Drive... Kruci, míří zpátky do toho všivýho lesa. Ten parchant snad musel trénovat na maratón!”

I když byli O'Malley a Crews v téhle hře na kočku a myš dobří, v následujících dvaceti minutách ztratili svou kořist ještě dvakrát. Byli už na kilometry daleko od hotelu Holiday Inn, kdesi jižně od Armádního zdravotního centra Waltera Reeda.

Pak ho Crews zpozoroval v úzké uličce zvané Powhatan Place. Génius zabočil na jakousi příjezdovou cestu. Crews se pustil za ním. Spatřil kovovou ceduli a skoro nevěřil vlastním očím.

Svůj objev hned hlásil O'Malleyovi. Pak si promluvil s Brianem Macdougalem, který už se také připojil k jejich veselé honičce.

Crews nepřestával kroutit hlavou nad tou ironií. „Vím, kde ten chlap je. Představte si to - schoval se v blázinci! Je to nějaká psychiatrická léčebna jménem Hazelwood. Takže jsem ho zase ztratil!”

Kapitola 53

V PONDĚLÍ RÁNO JSEM DOSTAL VZKAZ, že se mám sejít s Kylem Craigem a Betsey Cavalierrovou v Hooverově budově na rohu Desáté ulice a Pennsylvania Avenue. „Krizová“ schůze byla svolána na osmou hodinu do kanceláře ředitele.

Hooverově budově se někdy ze zřejmých důvodů říká Palác hádanek. Když jsem vstoupil do konferenční místnosti ředitele FBI, Kyle a Betsey už tam seděli. Betsey vypadala velmi napjatě. Malé ruce měla sevřené v pěsti s bílými klouby.

Předstíral jsem rozčilení, že tam ředitel Burns ještě není. „Má zpoždění," zamumlal jsem. „Padáme odsud. Máme lepší věci na práci."

V tom okamžiku se otevřely naleštěné dubové dveře do místnosti. Oba muže, kteří vstoupili dovnitř, jsem znal. Ani jeden z nich nevypadal zvlášť vesele. Jedním z nich byl ředitel FBI Ronald Burns, se kterým jsem se seznámil při vyšetřování Casanovových vražd v Durhamu a Chapel Hill v Severní Karolíně. Druhým mužem byl ministr spravedlnosti Richard Pollett. S tím jsem se setkal při vyšetřování případu, který se týkal prezidenta.

„Velké banky a Wall Street nám pořádně zatápějí kvůli těm bankovním loupežím a vraždám," pronesl Pollett směrem ke Kylovi. Pokývl mým směrem. „Dobrý den, detektive." Pak pohlédl na Betsey. „Obávám se, že jsme se ještě nesetkali."

„Jsem starší agentka Cavalierrová," představila se a povstala, aby si potřásla s ministrem rukou. „Mám tenhle případ na starost."

„Takže vyšetřování vede agentka Cavalierrová?" zeptal se Pollett ředitele Burnse.

„Ano, je to tak," odpověděl za něj Kyle. „Je to její případ."

Ministr Pollett upřel svůj chladný pohled na ni. „Kde jsou nějaké výsledky, agentko Cavalierrová? Vstoupil jsem do téhle místnosti s tím, že tady budou padat hlavy. Řekněte mi něco, co by mě přimělo změnit názor." Před svým příchodem do Washingtonu řídil Pollett velkou investiční společnost na Wall Streetu. O vyšetřování nevěděl nic, ale myslel si, že je dost chytrý, aby pochopil cokoliv, o čem se dozví základní fakta.

„Už jste někdy pracoval na podobném vyšetřování?" zeptala se ho Betsey a pohlédla mu zpřímá do očí.

„Neřekl bych, že je to relevantní otázka," opáčil suše. „Už jsem vedl několik velkých vyšetřování a vždycky jsem měl výsledky."

Neubránil jsem se, abych se nevložil do debaty. „Loupeže následovaly rychle po sobě," vysvětlil jsem Pollettovi. „Začínali jsme s prázdnýma rukama. Zde je to, co jsme zatím zjistili. Loupeže a vraždy v Citibank, First Union, First Virginia a Chase naplánoval jeden člověk. Víme, že si vybírá takové bankovní lupiče, kteří neváhají zabíjet. *Najímá na tu práci jen zabijáky.*

Náš profil říká, že jde o bělocha mezi pětatřiceti a padesáti. Má pravděpodobně dobré vzdělání a podrobné znalosti o bankách a jejich bezpečnostních systémech. Možná v minulosti pracoval v nějaké finanční instituci a může proti nim chovat zášť. Vylupuje banky kvůli penězům, ale vraždí nejspíš ze msty. Tím si však ještě nejsme naprosto jistí."

Rozhlédl jsem se po místnosti. Všichni pozorně poslouchali. „Před několika dny jsme vyslechli muže jménem Tony Brophy. Prošel výběrovým řízením na jednu z loupeží, ale byl odmítnut. Není dostatečně chladnokrevný. Není to zabiják."

Promluvila Betsey. „Máme v terénu přes dvě stě agentů. Při loupeži v Chase ve Washingtonu jsme měli zpoždění jen několik minut," řekla. „Víme, že si říká Géníus. Za tak krátkou dobu je to docela slušný pokrok."

Pollett se obrátil k řediteli FBI a odměřeně přikývl. „Spokojený nejsem, ale pár odpovědí jsem dostal. Je to tvoje práce toho Génia polapit, Rone. Udělej to. To, co se děje, ohrožuje naše finanční systémy. Průzkum veřejného mínění říká, že důvěra v banky klesá. A to je pro naši zemi katastrofa. Zdá se mi, že to ten váš Géníus dobře ví."

O deset minut později jsem s Betsey Cavalierrovou sjížděl výtahem do podzemních garáží. Kyle zůstal u ředitele Burnse.

Když jsme dorazili do suterénu, konečně promluvila. „Tam nahoře jsi mě zachránil. Máš to u mě. Málem jsem na toho nafoukaného pitomce z Wall Streetu vyjela."

Pohlédli jsem na ni a usmál se. „Kuráž bys na to rozhodně měla. Doufám, že ty nemáš pífku na velké banky.“

Konečně se přestala mračit. „Jasně, že mám. A kdo nemá?“

Kapitola 54

NĚKOLIK NÁSLEDUJÍCÍCH HODIN jsem strávil v nemocnici s Jannií. Opět mi vyprávěla, že se chce stát doktorkou, a zdálo se, že už na tom začala pracovat. S potěšením používala termíny jako *pilocytický astrocytom* (její nádor), *protrombin* (protein přítomný při tvorbě krevní sraženiny) a *kontrastní látka* (barvivo používané při CT vyšetření, které toho rána absolvovala).

„Už jsem zpátky," oznámila Jannie nakonec. „A tenhle nový a vylepšený model je mnohem lepší než ten starý."

„Možná by ses měla pustit spíš do reklamy, až vyrosteš," škádlil jsem ji. „Pracovat pro J. Waltera Thompsona nebo Younga a Rubicama v New Yorku."

Nafoukla pusu a zatvářila se, jako by právě kousla do citrónu. „Doktorka Janelle Crossová. Zapamatuj si, kdes to slyšel poprvé."

„Bez starostí," ujistil jsem ji. „Na nic z tohoto nikdy nezapomenu."

Kolem jedné hodiny jsem se vrátil do krizového centra v pobočce FBI na Čtvrté ulici. Po schůzce s Pollettem a Burnsem mi bylo jasné, že budeme pracovat až do noci. Na případu dělalo více než sto agentů a dalších asi šedesát detektivů washingtonské policie.

Na nástěnce v konferenční místnosti v druhém patře viselo několik dalších podezřelých. Byli to bankovní lupiči se schopnostmi kvalifikujícími je pro akce tohoto formátu. Prostudoval jsem si seznam a udělal si několik poznámek.

Mitchell Brand byl podezřelý z několika nevyřešených loupeží v D. C. a okolí. Stephen Schnurmacher stál přinejmenším za dvěma úspěšnými bankovními loupežemi v oblasti Philadelphie. Jimmy Doud byl barman v Bostonu, který vyloupil několik bank v Nové Anglii, ale nebyl nikdy dopaden. Victor Kenyon soustředil své úsilí na střední Floridu. Všichni dělali banky a ani jeden z nich nebyl ještě dopaden. Byli chytrí a rozuměli své práci. Byli to však géniové?

Celý můj dlouhý den na Čtvrté ulici byl mimořádně frustrující. Odbyl jsem si několik telefonních hovorů týkajících se podezřelých, zvláště Mitchella Branda, který pracoval v D. C. Bylo skoro půl dvanácté večer, když jsem se poprvé podíval na hodinky.

Za celé odpoledne jsem neměl příležitost si promluvit s Betsey Cavalierrovou. Než jsem toho večera odjel domů, zamířil jsem k jejímu stolu, abych se s ní rozloučil. Ještě pracovala. Mluvila právě s několika agenty, ale pokynula mi, abych počkal.

Když propustila kolegy, přistoupila ke mně. Stále se jí dařilo vypadat čerstvě a ve střehu a já přemýšlel, jak to dělá.

„Metropolitní policie má několik stop, které vedou k Mitchellu Brandovi," řekl jsem jí. „Jeho sklony k násilí stačí na to, aby mohl být zapletený v některé z našich loupeží."

Náhle zívla. „Tohle je nejdelší den mého života. *Páni!* Jak se má Jannie?" zeptala se. Její otázka mě překvapila a zároveň potěšila.

„Ta se má dobře, nebo spíš *skvěle*. Snad ji pustí brzy domů. Rozhodla se, že z ní bude doktorka."

„Co takhle zajít na skleničku, Alexi?" navrhl. „Je to výstřel naslepo, ale mám pocit, že si potřebuješ s někým promluvit. Tak proč by sis nepromluvil se mnou?"

Musím přiznat, že mi ta nabídka vyrazila dech. Stěží jsem ze sebe vypravil odpověď. „To bych rád, ale dneska ne. Necháme to na jindy?"

„Jasně, chápu. V pořádku, necháme to na jindy," řekla, ale postřehl jsem, že jí přes obličej přelétl záblesk zklamání.

Tohle bych od agentky Betsey Cavalierrové nikdy nečekal. Projevila zájem o mou rodinu. A byla *zranitelná*.

Kapitola 55

Bylo to to pravé místo, Čas a příležitost.

Renesanční hotel Mayflower na Connecticut Avenue poblíž Sedmnácté ulice.

Toho rána bylo v hotelu stejně rušno jako kdykoliv jindy. V Mayfloweru se pořádaly všechny prezidentské inaugurační plesy od Calvina Coolidge. Hotel byl v roce 1992 kompletně zrenovován za společného úsilí architektů a historiků obnovit ho v celé jeho dřívější velkoleposti. Bylo to populární místo pro konference velkých společností a zasedání správních rad. Proto si ho Géníus vybral.

Modrozlatý turistický autobus čekal před hotelem Mayflower něco před devátou. Měl odjet v devět třicet a mezi jeho plánované zastávky patřilo Kennedyho centrum, Bílý dům, Lincolnův a Vietnamský památník, Smithsonian institut a další oblíbené pamětihodnosti ve Washingtonu. Autobusová společnost se jmenovala Washington na kolech. Do vozu měla nastoupit skupina manželek vedoucích pracovníků pojišťovací společnosti MetroHartford.

Když řidič Joseph Denyeau v devět čtyřicet konečně zavřel dveře autobusu, sedělo v něm šestnáct žen a dvě děti. „Vzhůru na cestu po muzeích a památkách, zakončenou *obědem*,” ohlásil do svého mikrofonu.

V čele autobusu povstala asistentka ředitele Mary Jordanová a oslovila skupinu. Jordanové bylo něco přes třicet, byla pohledná a milá a mimořádně výkonná. K významným ženám, jež cestovaly spolu, se chovala s úctou, ve které nebyl ani náznak patolízalství. V MetroHartford si vysloužila přezdívku Veselá Mary.

„Plán na dnešní dopoledne známe,” řekla. Pak se oslnivě usmála. „Ale možná bychom ho měli roztrhat a vyrazit po barech. Dělán si legraci,” dodala rychle.

„Bezva,” reagovala jedna z žen. „To nezní špatně, Mary. Vyrazíme si do pořádného baru. Kam chodí Teddy Kennedy na svého prvního ranního panáka?” Autobusem zazněl smích.

Vozidlo pomalu projelo příjezdovou cestou hotelu a zabočilo do Connecticut Avenue. Za pár minut zabočilo do Oliver Street v obytné

čtvrti. Byla to zkratka, kterou řidiči často používali cestou od Mayfloweru.

Zhruba uprostřed bloku vycouvala z jedné příjezdové cesty tmavomodrá dodávka Chevy. Její řidič si zřejmě výletního prostředku nevšiml, ale řidič autobusu dodávky ano a hladce zastavil uprostřed silnice.

Řidič s dodávkou neuhnul ani když Joe Denyeau zatroubil na klakson. Denyeaua napadlo, že ten muž musí mít plné zuby nákladňáků a autobusů, jejichž řidiči si touhle vedlejší ulicí zkracují cestu. Proč by tam ten chlap jinak seděl a našťavaně se na něj díval?

Zpoza vysokého živého plotu náhle vyskočili dva maskovaní muži. Jeden se postavil přímo před autobus; druhý zasunul automatickou zbraň do řidičova otevřeného okénka, pár centimetrů od šoférovy hlavy.

„Otevři dveře, nebo zemřeš, Josephe," křikl na řidiče. „Když poslechněš, nikomu se nic nestane. Máš na to tři vteřiny. Jedna..."

„Je otevřeno, je otevřeno," vypravil ze sebe Denyeau vysokým, vyděšeným hlasem. „Hlavně klid."

Několik manželek zmlklo uprostřed rozhovoru a upřelo pohledy k přední části autobusu. Mary Jordanová vklouzla na sedadlo za řidiče, kde seděla sama. Viděla muže se zbraní, který na ni náhle zamrkal.

„Udělej, co říká, Joe," zašeptala Jordanová. „Nehraj si na hrdinu."

„Nebojte. To mě ani nenapadlo."

Ozbrojení, maskovaní muži nastoupili do autobusu. Jeden na ně namířil automat Walther. Několik pasažérek začalo křičet.

„Tohle je únos!" vykřikl muž v masce. „Jde nám jenom o peníze MetroHartfordu. Slibuji, že se nikomu nic nestane. Mám děti stejně jako vy. Společně se postaráme, abychom se s nimi dneska večer setkali."

Kapitola 56

VE VYHLÍDKOVÉM AUTOBUSU zavládlo naprosté ticho. Dokonce ani obě děti nevydaly ani hlásku.

Brian Macdougall si vychutnával, že se stal středem pozornosti. „Mám pro vás pár pravidel, kterými se budete řídit. *Za prvé*, žádný další křik. *Za druhé*, nikdo nebude brečet, ani děti. *Za třetí*, nikdo nebude volat o pomoc. Všichni rozuměli?”

Cestující zírali s otevřenými ústy na muže se zbraní. Druhý zakuklenec vylezl na střechu autobusu a změnil alfanumerické označení, podle kterého je mohl snadno poznat policejní vrtulník.

„Ptal jsem se, jestli *všichni rozuměli*” zařval Brian Macdougall.

Ženy a děti přikývly a odpověděly tlumenými hlasy.

„Tak dál. Každý, kdo má mobil, ho pošle dopředu -hned teď. Jak všichni víme, policie dokáže mobily vystopovat. Není to snadné, ale jde to. Zabijeme každého, u koho mobil najdeme, až budeme provádět osobní prohlídku. I když to bude dítě. Chápete? Jasně? Vyjádřil jsem se jasně?”

Mobilní telefony byly spěšně poslány dopředu. Bylo jich devět. Střelec je vyhodil z autobusu do křoví. Pak vytáhl malé kladivo a rozbil jím vysílačku u řidiče.

„Teď skloňte všichni hlavy pod úroveň oken a buďte zticha. Týká se to i dětí. Skloňte hlavy a nezvedejte je, dokud vám neřekneme. Udělejte to.”

Ženy a děti okamžitě poslechlly.

„A ty, Joe,” oslovil střelec šoféra, „máš jediný úkol. Pojedeš za tou modrou dodávkou. O nic se nepokoušej, nebo okamžitě zemřeš. Nemáš pro nás žádnou cenu, živý ani mrtvý. Takže co uděláš, Joe?”

„Pojedu za tou černou dodávkou.”

„Výborně, Joe. Skvěle. Kromě toho, že ta dodávka je *modrá*, Joe. Vidíš tu *modrou* dodávku? Teď se rozjed’ za ní a řid’ opatrně. Nechceme cestou žádné dopravní přestupky.”

Kapitola 57

TŘI ASISTENTI MĚLI na starost zvedání telefonů a shromažďování mailů a faxů pro třicet šest ředitelů společnosti MetroHartford, kteří pracovali v proslulém čínském salónu hotelu Mayflower. Asistenti rádi pracovali mimo své kanceláře, hlavně když ty se nacházely v Hartfordu v Connecticutu.

Sara Wilsonová, nejmladší asistentka, uviděla fax od únosců jako první. Rychle si ho přečetla a podala ho dvěma starším kolegyním. Celá zrudla a ruce se jí roztráslly.

„To má být nějaký hnusný vtip?“ zeptala se Betsy Bectonová, když přeběhla fax očima. „To je šílené. Co to má být?“

Nancy Hallová byla asistentkou Johna Doonera, výkonného ředitele skupiny. Vtrhla do konferenční místnosti bez zaklepání a zavolala ode dveří. Nemusela ani zvedat hlas. Čínský salón v Mayfloweru má problémy

s akustikou. Jeho strop se klene jako v chrámu. Zašeptání na jednom konci velké místnosti je zřetelně slyšet na druhém.

„Pane Doonere, musím s vámi *okamžitě* mluvit,“ řekla. Její šéf ji ještě nikdy neviděl tak rozrušenou.

Odchod výkonného ředitele způsobil zlepšení nálady v místnosti, ale šeptání a úsměvy neměly dlouhého trvání. Vrátil se ani ne za pět minut. Spěšně vystoupil na pódium. V obličeji byl bledý.

„Čas hraje zásadní roli,“ pronesl Dooner roztřeseným hlasem, který šokoval ostatní členy schůze. „Poslouchejte pozorně. Vyhlídkový autobus, ve kterém sedí moje žena a ženy některých z vás, byl unesen. Ti muži tvrdí, že mají na svědomí bankovní loupeže a vraždy rukojmích, ke kterým došlo v posledních několika týdnech v Marylandu a Virgínii. Prohlašují, že ty loupeže a vraždy mají sloužit jako ‚názorné příklady‘ pro lidi v tomto sále. Tvrdí, že budou trvat na tom, aby byly splněny všechny jejich požadavky - a aby byly splněny včas. Na vteřinu.“

Ředitel pokračoval, tvář dramaticky ozářenou reflektory. „Jejich požadavky jsou jasné a prosté. Chtějí, aby jim bylo přesně za pět hodin předáno třicet miliónů dolarů, nebo rukojmí zemřou. Steve Bolding z bezpečnostní agentury Control Risks Group už je na cestě

sem. Rozhoduje, které policejní síly informovat. Nejspíš to bude FBI."

Dooner se zarazil, aby nabral dech. Barva do obličeje se mu pomalu vracela. „Jak víte, máme pojistku pro případ únosu, která pokryje výkupné ve výši padesáti miliónů dolarů. Odhaduji, že to únoscí vědí. Zdá se, že jsou dobře informovaní a organizovaní. Myslím, že vědí, že my sami jsme pojistiteli. Proto můžeme peníze rychle získat.

A teď, dámy a pánové, si musíme promluvit o alternativách. *Jestli* vůbec nějaké alternativy máme. Ti únoscí se vyjádřili jasně - nesmí dojít k žádným chybám, nebo budou umírat lidé."

Kapitola 58

NACHÁZEL JSEM SE právě v kanceláři na Čtvrté ulici, když byl vyhlášen poplach.

Turistický autobus společnosti Washington na kolech s osmnácti pasažéry a řidičem byl unesen brzy poté, co odjel od hotelu Mayflower. O pár minut později byla pojišťovací společnost MetroHartford požádána o výkupné ve výši třiceti miliónů dolarů.

Instrukce únosců prohlašovaly, že se do toho policejní složky nemají plést, ale my jsme v žádném případě nemohli vycouvat a důvěřovat jim. Usadili jsme se v hotelu Capitol Hilton, který stojí kousek od Mayfloweru na rohu ulic Šestnácté a K. Měli jsme čtyři mobilní jednotky a desítku agentů operujících v Mayfloweru. Bylo to nebezpečné, ale Betsey měla pocit, že potřebujeme mít dění v hotelu pod dohledem. Technický průnik zahrnoval skrytá odposlouchávací zařízení a několik kamer. Celá metropolitní pobočka FBI měla poplach.

Nejmodernější vrtulníky Apache hledali autobus ze vzduchu. Byly vybaveny sledovacími zařízeními pro případ, že by se únosci pokusili autobus ukrýt. Alfamerické označení na střeše vozu dostala vzdušná policie, armáda a dokonce i civilní letectvo. Žádná z těchto skupin však nebyla informována, proč autobus hledáme.

Capitol Hilton byl dost blízko Mayfloweru, abychom se tam v případě potřeby mohli dostat asi za devadesát vteřin. Doufali jsme, že je zároveň dost daleko, aby únosci nezjistili, že tam jsme. Měli jsme teď přesně dvě hodiny do předání peněz. Času bylo velmi málo jak pro nás, tak pro únosce.

Pak se nám práce zkomplikovala.

Do Hiltonu dorazili Jill Abramsonová z bezpečnostního výboru pojišťovny a Steve Bolding z bezpečnostní agentury. Abramsonová byla statná žena kolem padesáti ve žlutém kostýmu. Bolding byl vysoký a urostlý, nejspíš o něco starší než ona. Měl na sobě modré sako, bílou košili a džínsy. Určitě přišli do Hiltonu, aby nám řekli, jak dělat naši práci.

Sotva Betsey otevřela ústa, Bolding ji stroze zarazil mávnutím ruky. Cítil potřebu promluvit jako první.

„Bude to takhle. Nechám vás na tom pracovat, ale když to bude nutné, pošlu vás okamžitě pryč. Také jsem pracoval u FBI a znám všechny správné postupy - a všechny špatné. Nemáme čas na komplimenty. Agentko Cavalierrová, máte nějaké informace týkající se identity únosců? Je jedenáct čtyřicet šest. Naší nultou minutou je třináct čtyřicet pět. *Přesně.*”

Betsey se zhluboka nadechla, než odpověděla na Boldingovu otázku. Dokázala zachovat klid lépe, než bych to tvář v tvář tomu soukromému bezpečnostnímu expertovi dokázal já.

„Máme jistá podezření, ale nic, co by pomohlo rukojmím. Máme svědka únosu autobusu. Byla to práce dvou mužů. Měli masky podobné těm, jaké nosí lyžaři. Vůz byl zpozorován na DeSales Street, ale nevíme, jestli to bylo předtím nebo potom, co ho obsadili únosci. Už je jedenáct čtyřicet *sedm*, pane Boldingu.”

Pak řekla paní Abramsonová něco, co nám všem vyrazilo dech.

„Peníze už jsou na cestě do Mayfloweru. Výkupné zaplatíme.”

„Přesně podle plánu,” dodal Bolding. „čekáme na další instrukce únosců. Od prvního kontaktu se neozvali. Předání provedou naši lidé. Zvládneme to sami.”

Betsey Cavalierrová se už neudržela. „Poslechla jsem si vás a vy si teď poslechněte mě, pane. Vy jste u FBI *byl*. Já tam *jsem*. Byla bych vaší nadřízenou, kdybyste u FBI zůstal, a jsem vaší nadřízenou teď. Předání se ujmu naši lidé. Já budu při tom - vy ne. Takhle to bude.”

Abramsonová a Bolding se s ní začali hádat, ale Betsey je okamžitě zarazila.

„Už mám těch vašich řečí dost. Všechno bude provedeno s plným vědomím, jak nebezpeční ti únosci jsou. Pokud se mi budete plést do práce, okamžitě vás dám zatknout. Máme plné ruce práce - a už *jen jednu hodinu padesát sedm minut přesně.*”

Kapitola 59

PROCHÁZEL SE MEZI LIDMI V přeplněné hotelové hale a dlouhých chodbách hotelu Capitol Hilton. Nikdo z nich neměl ani tušení, co se tam děje, což bylo přesně, jak si přál. Jen on znal všechny odpovědi a otázky zároveň.

Už si všiml agentů FBI a detektiva Crosse. Samozřejmě ho neviděli, a i kdyby ano, nebylo možné, aby ho zadrželi. Prostě se to nemohlo stát.

Byl to velice nevyrovnaný souboj -jeho mozek a zkušenosti proti jejich. Nepředstavovali pro něj žádnou výzvu. Byla to jediná slabina, jediný problém, který spatřoval: *Kdyby se začal nudit a být neopatrný, možná by jim dal šanci ho dopadnout.*

Všiml si malé, znepokojeně se tvářící skupinky, přecházející přes halu směrem k jedné z hotelových konferenčních místností. Tam se utábořila FBI. MetroHartford neuposlechla jeho příkazu, ale on věděl, že se to stane.

Moc na tom nezáleželo. Tentokrát ne. Chtěl, aby se do toho FBI a Cross zapletli.

Konečně se rozhodl Hilton opustit. Přešel do hotelu Mayflower - *na místo strašlivého zločinu.* Tam to bude opravdu zajímavé.

A Génus chtěl být u toho.

Kapitola 60

ÚNOSCI ZAVOLALI správní radě MetroHartfordu deset minut po jedné. Do termínu zbývalo už jen třicet pět minut.

Věděli jsme, co se stane, když termín nedodržíme. Nebo když ho nedodrží únosci, byť i úmyslně.

Betsey a já jsme spěchali do hotelu Mayflower. Zatím jsme dali správní radě volnou ruku při jednání, i když se nám podařilo získat dvě dílčí výhody. První výhodu nám poskytl fakt, že z kuchyně vedly dveře k malé nakládací rampě ve vedlejší uličce. Během Clintonovy inaugurace tam parkovala tajná služba. Tento vchod nám umožnil dostat se dovnitř bez povšimnutí. Druhá výhoda vyplývala ze zvláštního architektonického prvku, který objevili agenti FBI. Za Čínským sálem, ve kterém se zasedání správní rady MetroHartfordu konalo, se nacházelo úzké kovové schodiště vedoucí na lávku nad klenutým stropem sálu. V něm byly dva malé průhledy, kterými jsme mohli sledovat a poslouchat, co se v sále děje, aniž by si nás někdo všiml.

Betsey a já jsme vyběhli na lávku a skrčili se vysoko nad zasedací síní. Únosci byli ještě na telefonu.

"Předpokládáme, že FBI a nejspíš i washingtonská policie už byly o únosu informovány," ozval se hlas jednoho z únosců z mikrofonu v Čínském sále. „Nic proti tomu nemáme. Plně jsme to očekávali. Vlastně účast FBI vítáme. Hraje svou roli v našem plánu."

Vyměnili jsme si s Betsey rozzuřené pohledy. Génus nás úmyslně stavěl do špatného světla. Proč? Seběhli jsme dolů a připojili se k ostatním v Čínském sále. Na jazyku jsem měl spoustu otázek. Génus moc dobře věděl, jak nás vyvést z rovnováhy.

„Za prvé bych rád zopakoval naše finanční požadavky," pronesl elektronicky zkreslený hlas z telefonu. „Je to důležité. Řiďte se prosím přesně instrukcemi. Jak víte, pět miliónů z těch třiceti by mělo být v nebroušených diamantech. Diamanty musí být zabalené v jedné tašce. Dalších tašek nesmí být víc než osm. Hotovost bude ve dvaceti a padesátidolarových bankovkách. Žádné stodolarovky, balíčky s barvou nebo označené bankovky. A teď bych chtěl vědět, s kým mluvím."

Betsey přistoupila k telefonu. Já také. „Tady je zvláštní agentka Betsey Cavalierrová, FBI. Mám tenhle případ na starost.“

„Já jsem Alex Cross, washingtonská policie. Jsem prostředník mezi policií a FBI.“

„To rád slyším. Vaše jména a minulost dobře znám. Jsou peníze připraveny podle našich požadavků?“

„Ano, peníze a diamanty jsou tady v Mayfloweru,“ odpověděla Betsey.

„Skvělé! Ozveme se.“

Uslyšeli jsme cvaknutí, jak zavěsil.

Výkonný ředitel MetroHartfordu vybuchl vzteky. „Oni vědí, že jste tady! Proboha, co jsme to udělali! Ted’ rukojmí zabijí!“

Položil jsem mu ruku na rameno. „Uklidněte se, prosím. Je výkupné připravené přesně jak požadují?“ zeptal jsem se.

Přikývl. „Přesně. Diamanty tady budou každým okamžikem. Peníze už dorazily. Děláme přesně to, co máme. Co dělají vaši lidé?“

Mluvil jsem dál klidným hlasem. „A nikdo v MetroHartfordu neví, kde mají být peníze a diamanty předány? To je důležitá otázka.“

Ředitel pojišťovny byl vyděšený. Měl proč. „Slyšel jste toho chlapa v telefonu. Říkal, že se ozvou. Ne, nevíme nic o tom, kde a jak se má výkupné předat.“

„To je dobrá zpráva, pane Doonere. Chovají se jako profesionálové. My také. Jsem přesvědčený, že ještě nikomu neublížili. Počkáme na další telefonát. Výměna je pro ně nejobtížnější částí celé akce.“

„V autobusu je moje žena,“ řekl ředitel. „A dcera také.“

„Já vím,“ přikývl jsem. „Já vím.“

A také jsem věděl, že rodiny jsou pro Génia oblíbeným terčem.

Kapitola 61

ZDÁLO SE, že se nesnažíme dost, ale byli jsme jim až dosud vydáni na milost a nemilost. A rychle nám docházel čas.

Žádný vrtulník ani letadlo vyhlídkový autobus nezpozorovalo, což znamenalo, že ho buď rychle uklidili ze silnice, nebo změnili označení na střeše. Dvacet minut po jedné znovu zazvonil telefon v Čínském sále Mayfloweru. Ozval se tentýž elektronicky zkreslený hlas.

„Je na čase začít jednat. Pan Dooner má na recepci balíček. V něm najdete krátkovlnky. Vezměte je všechny s sebou.“

„Co bude dál?“ zeptala se Betsey.

„My budeme bohatí. Vy naložíte peníze a diamanty do dodávky, která zamíří na sever po Connecticut Avenue. Jestli se odchýlíte od trasy, kterou vám určím, rukojmí budou zastřelena.“

Telefon opět zmlkl.

V uličce za hotelovou kuchyní jsme měli zaparkovanou dodávku. Únosci o ní věděli. Ale jak? Co nám to mělo naznačit? Betsey Cavalierrová, já a dva další agenti jsme doběhli k dodávce a vyjeli na Connecticut Avenue.

Projeli jsme několik bloků, když se ozvala jedna z vysílaček. Označení „krátkovlnky“ používali pro krátkovlnné příruční vysílačky agenti FBI. Únosce v telefonu ho použil také. Co měla tahle stopa znamenat? Byla to vůbec stopa? Chtěl tím volající naznačit, že o nás ví všechno?“

„Detektive Crossi?“

„Jsem tady. Jedeme po Connecticut Avenue. Co teď?“

„Věděl jsem, že tam budete. Pozorně poslouchajte. Když uvidím nad předepsanou trasou nějaké sledovací letadlo nebo vrtulník - *zastřelíme jedno rukojmí*. Rozuměl jste?“

„Naprosto,“ odpověděl jsem. Pohlédl jsem na Betsey. Bylo nutné, aby okamžitě odvolala sledování ze vzduchu. Zdálo se, že únosci vědí o každém našem kroku.

„Pokračujte co nejrychleji na železniční stanici na letišti Baltimore-Washington. Vy a agenti FBI nastoupíte v pět deset do vlaku z Baltimoru do Bostonu. Tašky s penězi vezměte s sebou.“

Víme, že vaši agenti v Northeast mají pohotovost. Použijte je. Neodvažujte se však překazit předání! To se nesmí stát!"

„Mluvím teď s Géníem?"

Vysílačka se odmlčela.

Kapitola 62

AGENTI FBI A MÍSTNÍ POLICIE dohlíželi na všechny stanice na trase Baltimore-Boston, ale pokrýt celou trasu bylo nemožné. Únosci to věděli. Všechno teď pracovalo pro ně.

Agenti Cavalierrová, Walsh, Doud a já jsme nasedli na vlak, který vyjel z Baltimoru. Usadili jsme se v přední části druhého vagonu.

Ve vlaku byl značný hluk - neměli jsme klid na přemýšlení ani rozhovor. Čekali jsme na další instrukce od únosců. Každá minuta se podobala hodině.

„Už brzy nám sdělí, kde máme tašky vyhodit z jedoucí soupravy," řekl jsem. „Nebo tě napadá něco jiného?"

Betsey přikývla. „Nemyslím, že by se odvážili čekat na náš příjezd v některé stanici. Proč by to dělali? Vědí, že nemůžeme hlídat celou oblast odtud až po Boston. Proto nám také zakázali sledovat trasu ze vzduchu."

„Vypadá to, že se jim podařilo vyřešit složitý problém předání výkupného. Ten chlap má za ušima," poznamenal agent Walsh.

„Nebo by to mohla být žena," opáčila Betsey.

„Tony Brophy říkal, že se sešel s mužem," připomněl jsem jí. „Jestli mu tedy můžeme věřit."

„A jestli ten, koho viděl, byl opravdu Génius," dodala.

„Ta jeho přezdívka mi vadí," ozval se agent Doud. „Dělá z něj pitomce. *Génius*."

„Brophymu ta přezdívka taky nesesedla. Ale o tu práci stál," poznamenala Betsey.

„Bodejť ne, za ty peníze," řekl Doud.

Betsey pokrčila rameny. „Možná je to pitomec, možná je to nějaký počítačový génius. Moc by mě to nepřekvapilo. Pitomci přece vládnu světu, ne? Oplácení mu všechno, co se jim stalo na střední škole. Vím to podle sebe."

„Já byl na střední celkem v pohodě," řekl jsem a zamrkal na ni.

Ve vysílače zapraskalo.

„Nazdar, čmuchalové. Ta pravá zábava už brzy začne. Nezapomeňte, že když uvidíme poblíž vlaku nějaké vrtulníky nebo

letadla, *zemře jedno rukojmí*," instruoval nás povědomý mužský hlas. Byl to Géníus?

„Jak máme vědět, že jsou rukojmí ještě naživu?" zeptala se Betsey. „Proč bychom vám měli věřit? Nebylo by to poprvé, co byste zabil nevinné lidi."

„Věřte mi nebo ne, rukojmí jsou stále naživu. Takže -otevřete teď dveře vagónu. Cekejte na můj signál. Připravte tašky ke dveřím! Ted', ted', ted'! Rychle! Nenuťte nás někoho zabít."

Kapitola 63

VŠICHNI ČTYŘI JSME ZAČALI rychle tahat, těžké tašky s penězi k nejbližším dveřím vagónu. Začal jsem se potit.

„*Připravte se! Připravte se!*“ křičel na nás hlas z vysílačky povely. „*To je ono.*“

Betsey mluvila do další vysílačky, aby upozornila své lidi. Krajina ubíhala kolem v záblescích zeleně a hnědi. Byli jsme někde poblíž Aberdeenu v Marylandu a poslední stanicí jsme projeli asi před sedmi minutami.

„*Připravte se! Jste připravení? Nezklamte me!*“ vrzal hlasitě zkreslený hlas.

Jediný trik, který jsme zatím dokázali vymyslet, bylo rozházet tašky s penězi po velké ploše. Uvažovali jsme dokonce o tom, že bychom nechali jednu tašku ve vlaku, aby jim hledání zabralo víc času. Ale usoudili jsme, že by to bylo příliš nebezpečné pro rukojmí.

Vysílačka znovu umlkla.

„Krucí!“ ulevil si Doud.

„Vyhodíme ty tašky ven?“ překřikl Walsh rachot vlaku a svištění větru.

„Ne! Počkejte!“ zavolal jsem na něj a Doudu, který se povážlivě vykláněl z vlaku. „Cekejte na jejich instrukce! Oni nám musejí říct, kdy máme peníze vyhodit.“

„Ten parchant!“ zvolala Betsey a sevřela ruce v pěsti. „Hraje si s námi a má z nás srandu.“

„Jo, tak to nejspíš je,“ řekl jsem. „Hlavně klid. Nesmíme nic zkazit.“

FBI se zoufale snažila najít frekvenci, na které pracovaly vysílačky únosců. Byly to nejmodernější přístroje, takové, jaké používá armáda. Jejich šifrovací zařízení měnilo frekvenci při každém použití. Bylo také možné, že únosci mají vysílaček několik a používají pro každé volání jinou.

Betsey přímo zuřila. Z očí jí létaly blesky. „Ten chlap myslí na všechno. Teď zrovna nám chce zabránit, abychom stihli něco naplánovat. Co může být zač?“

Ve vysílačce znovu zapraskalo.

„Otevřete dveře! Připravte se vyhodit tašky!" zazněl povel.

Popadl jsem dvě tašky plné dvaceti a padesátidolarovek. Srdce jsem měl až v krku, když jsem podruhé spěchal k otevřeným dveřím. Venku kvílel vítr.

Vlak se teď řítí hlubokým lesem z jilmů, borovic a hustého křoví. Neviděl jsem žádné domy - ani nikoho číhat mezi stromy. Vypadalo to jako dobré místo na předání výkupného.

Vysílačka opět ztichla!

„Kreténi!" zařval agent Doud. My ostatní jsme zasténali a popadali na podlahu.

V následující hodině a čtvrt hlas z vysílačky opakoval příkazy ještě jedenáctkrát. Třikrát jsme byli přinuceni přemístit peníze do různých vagónů vlaku.

Poslal nás až do posledního vozu - a pak jsme okamžitě dostali příkaz přesunout se do prvního.

„Takhle se mi to líbí," pochválil nás hlas. „Posloucháte na slovo."

Pak bylo zase ticho.

Kapitola 64

„TOHLE NESNESU!" rozkřikla se Betsey. „K čertu s ním! Nejradši bych toho hajzla zabila." Tašky s penězi byly rozměrné a těžké a to, jak jsme je tahali sem a tam po vlaku, nás už pořádně utahalo. Byli jsme propocení, špinaví a rozčilení na nejvyšší míru. Nepřetržité rachocení vlaku nám připadalo ještě hlasitější než předtím.

Vlak společnosti Amtrak opět projížděl hlubokými lesy. Jeho píšťala hlasitě houkala. Agent Walsh sledoval stanice, kterými jsme projeli.

Pak vysílačka znovu obživila. „Připravte ty peníze a diamanty. Otevřete dveře! A až je budete vyhazovat, vyhod'te je pěkně všechny najednou. Jestli to neuděláte, zastřelíme jedno rukojmí! Sledujeme každý váš pohyb. Vám to moc sluší, agentko Cavalierová."

„Jo, a ty jsi kretén," zamumlala si Betsey pro sebe. Na modrém tričku měla tmavé skvrny od potu. Černé vlasy měla přilepené k hlavě. Kdyby bývala potřebovala zhubnout, lepší odtučňovací kúru by si nemohla přát.

„Falešný poplach," oznámil s potěšením hlas. „A to je prozatím všechno."

Vysílačka ztichla.

Svalili jsme se na tašky a lapali po dechu. Snažil jsem přinutit mozek myslet jasně, ale po každém planém poplachu to bylo těžší. Nebyl jsem si jistý, jestli bych zvládl další běh na druhý konec soupravy.

„Možná bychom měli vystoupit z vlaku s těma prachama," nadhodil Walsh ze svého místa na taškách s penězi. „Nebo aspoň narušit jejich načasování. Udělat něco, co nečekají."

„Nezní to špatně, ale ohrozilo by to rukojmí," řekla mu Betsey.

Walsh a Doud hlasitě zakleli, když se vysílačka znovu ozvala. Byli jsme skoro na pokraji zhroucení.

„Pohybem ku zdraví," řekl hlas. Zaslechli jsme zasyčení otevírané plechovky s pivem nebo kolou. Pak úlevný povzdech. „A vy budete jako rybičky."

Pak na nás hlas z vysílačky křikl: „Okamžitě vyhod'te ty tašky! Hned! Sledujeme vlak. Vidíme vás! Vyhod'te ty tašky, nebo všechny zabijeme!"

Neměli jsme na vybranou. Jediné, o co jsme se mohli pokusit, bylo vyhodit tašky co nejvíc pohromadě. Byli jsme příliš unavení a pohybovali se jako ve snu. Šaty jsem měl propocené skrz naskrz a ruce a nohy se mi tráslly.

„Vyhazujte je rychleji!" poroučel hlas. „Ukažte svaly, agentko Cavalierrová."

Opravdu nás viděl? Znělo to tak. Bezpochyby byl s vysílačkou tam v lese. Kolik jich tam mohlo být?

Když bylo všech devět tašek pryč, vjel vlak do ostré zatáčky. Neviděli jsme, co se děje padesát metrů za námi. Padli jsme na podlahu, kleli a sténali.

„Ti parchanti. Dokázali to," vyrazela ze sebe Betsey. „Mají, co chtěli. Ať skončí v pekle."

Vysílačka se opět ozvala. Ještě s námi neskončil. „Díky za pomoc. Byli jste opravdu skvělí. Klidně byste mohli doplňovat regály v nejbližší samoobsluze. Možná byste o takové kariéře měli uvažovat."

„Jste Génius?"

Vysílačka se odmlčela.

Peníze i diamanty byly pryč a únosci stále měli všech devatenáct rukojmích.

Kapitola 65

NA NEJBLIŽŠÍ STANICI asi o dvanáct kilometrů dál jsme se vypořádali z vlaku.

Čekaly tam na nás dvě černé dodávky. Kolem aut postávalo několik agentů FBI s puškami. Na stanici se shromáždil dav lidí. Vzrušeně si ukazovali na ozbrojené agenty, jako by byli svědky přistání mimozemšťanů.

Byly nám poskytnuty nejnovější informace. „Zdá se, že už jsou venku z lesa," řekl nám jeden agent. „Kyle Craig je na cestě sem. Snažíme se zablokovat silnice, ale celou oblast zajistit nedokážeme. Máme však jednu dobrou zprávu. Možná už víme něco o tom autobusu."

Za několik okamžiků jsme byli představeni starší ženě z Tindenu, malého města ve Virginii. Zdálo se, že by mohla vědět, kde se autobus nachází. Chtěla však mluvit jen „s někým od policie" a FBI ignorovala.

Musel jsem té ženě ukázat policejní odznak, abych ji přinutil promluvit. Vypadala nervózně.

Jmenovala se Isabelle Morrisová a upozorovala turistický autobus v polích okresu Warren. Bylo jí to podezřelé, protože vlastnila místní dopravní společnost a tenhle vůz jí nepatřil.

„Měl ten autobus na sobě modré a zlaté pruhy?" zeptala se Betsey, aniž by prozradila, že je od FBI.

„Jo, modré a zlaté. Můj nebyl. A nevím, co tam pohledával," odpověděla paní Morrisová. „Sem podobný autobusy nejezdí. Tady dávají lišky dobrou noc. Tinden turisty nezajímá."

„Znáte jeho poznávací značku nebo aspoň její část?" zeptal jsem se jí.

Má otázka ji zřejmě podráždila. „Jakej bych měla důvod koukat se, jakou má značku?"

„Tak proč jste to vozidlo hlásila místní policii, paní Morrisová?"

„Už jsem vám to říkala, kdybyste mě poslouchal. Tady nemá vyhlídkovej autobus co pohledávat. Kromě toho, můj přítel je u místní občanský hlídky. Jsem vdova, víte? Vlastně to byl on, kdo zavolal policii. Proč vás ten autokar tak zajímá?"

„Paní Morrisová, když jste ten autobus viděla, byli v něm nějací cestující?“

Betsey a já jsme na ni upírali pohledy a netrpělivě čekali na odpověď.

„Ne, jenom řidič. Byl to velkej chlap. Nikoho jinýho jsem neviděla. A co tady ty pekelníci z FBI? Proč je to tak zajímavá?“

„Za chvilku se k tomu dostaneme. Všimla jste si *čehokoliv*, co by pomohlo ten autobus identifikovat? Nějakého nápisu? Loga? Tady jde o lidské životy.“

„Proboha,“ vyhrkla. „Jo, na boku byla nálepka *Navštivte Williamsburg*. Určitě jsem ji tam viděla. A myslím, že na bočním panelu stálo Washington na kolech. Jo, jsem si tím skoro jistá. Washington na kolech. Pomůže vám to nějak?“

Kapitola 66

BETSEY UŽ MLUVILA na druhé lince s Kylem Craigem. Plánovali, jak nás dostat co nejrychleji do Tindenu ve Virgínii. Paní Morrisová zatím mluvila, až mi zvonilo v uších. Vybavovali se jí další detaily. Řekla mi, že viděla vyhlídkový autobus zahýbat na vedlejší silnici kousek od místa, kde bydlí.

„Na té cestě jsou jenom tři farmy a všechny je dobře znám. Dvě z nich sousedí s opuštěnou vojenskou základnou, postavenou v osmdesátých letech. Budu si to tam muset sama obhlídnout," řekla.

Okamžitě jsem jí skočil do řeči. "Ne, *ne*. Na to zapomeňte. Zůstanete sedět a počkejte na nás. Už jsme na cestě tam."

„Ale já to tam znám. Můžu vám pomoci," protestovala.

„Tak dobře. Ale budete dělat, co vám řekneme."

Jeden z vrtulníků FBI, které prohledávaly blízké lesy, byl přivolán k železniční stanici. Současně s ním se objevil Kyle Craig. Nikdy jsem ho neviděl tak rád jako teď.

Betsey podrobně vysvětlila Kylovi, co si slibuje od cesty do Virgínie. „Přiblížíme se vrtulníkem tak blízko, jak to jen půjde, aniž bychom byli zpozorováni. Nechci, aby se do toho pletlo moc lidí na zemi. Nejvýš tak deset opravdu dobrých."

Kyle její plán schválil a my nasedli do helikoptéry. Sám vybral agenty, kteří se měli na akci podílet, a poslal je do Tindenu.

Jakmile jsme se ocitli na palubě, prošli jsme si všechno, co jsme věděli o předchozích bankovních loupežích. Zároveň jsme začali získávat informace o oblasti, kde paní Morrisová viděla autobus. Na vojenské základně, o které se zmínila, byly v osmdesátých letech umístěny interkontinentální balistické střely s jadernými hlavicemi. „Takových základen bylo kolem Washingtonu několik," řekl Kyle. „Jestli je ten vůz tam, betonové silo by ho mohlo ukrýt před vrtulníky vybavenými infračervenými čidly."

Náš stroj začal klesat na volnou plochu poblíž oblastní střední školy. Podíval jsem se na hodinky. Ukazovaly něco po šesté. Je všech devatenáct rukojmích stále naživu? Jakou sadistickou hru to Génus hraje?

Za idylicky vypadající dvoupatrovou budovou školy z červených cihel se rozkládal zelený atletický stadion. Celá oblast byla opuštěná až na dva sedany a černou dodávku, které čekaly na nás. Byli jsme asi osm kilometrů daleko od vedlejší silnice, na které paní Morrisová viděla autobus firmy Washington na kolech.

V prvním sedanu seděla Isabelle Morrisová. Byla to zavalitá žena přes sedmdesát se zářivým úsměvem umělého chrupu. Ukázková babička.

„Kterou farmu navštívíme jako první?“ zeptal jsem se jí. „Kde by se mohl někdo skrývat?“

Paní Morrisová přimhouřila modrošedé oči. „Farmu Donalda Browna,“ řekla nakonec. „V poslední době tam nikdo nežije. Chudák Brown umřel vloni na jaře. Tam by se klidně někdo mohl schovávat.“

Kapitola 67

„JEĎTE DÁL, PROJEĎTE KOLEM," vybídl jsem řidiče, když jsme se přiblížili k Brownově farmě na silnici číslo 24. Udělal, jak jsem řekl. Projeli jsme zatáčkou asi o sto metrů dál. Tam auto zastavilo na krajnici.

„Viděl jsem někoho na pozemku. Opíral se o strom nedaleko domu. Sledoval cestu, Kyle. Viděl nás přijíždět. *Jsou pořád tam.*"

Před námi jsem uviděl pozůstatky raketových sil. Předpokládal jsem, že autobus najdeme v jednom z nich, ukrytý před průzkumnými vrtulníky Apache. Co se týkalo rukojmích z MetroHartfordu, v jejich případě už jsem tak optimistický nebyl. Génius přece nenáviděl pojišťovny. Byla tohle součást jeho pomsty?

Hlavou mi vířily živé obrazy rukojmích, která zemřela při bankovních loupežích; bál jsem se, že podobný masakr najdeme i na téhle farmě. Byli jsme varováni.

Žádné chyby. Bankovní loupeže stanovily pravidla. Změnilo se něco?

„Dostaneme se tam přes les," řekl Kyle. „Není vhodná doba být vybíravý."

Spojil se s ostatními jednotkami. On, Betsey a já jsme se pak začali prodírat hustým lesem na sever. Farmu jsme ještě neviděli, ale aspoň nikdo neviděl nás.

Les končil těsně za hlavní budovou, což bylo naše štěstí. Světla v domě byla zhasnutá. Všude bylo ticho a nic se nepohnulo.

Pak jsem uviděl hlídku únosců. Muž stál nedaleko, zády k nám. Kde byli ostatní? A kde rukojmí? Proč byla v domě tma?

„Co tam sakra dělá?" zašeptal Kyle. Byl stejně zmatený jako já.

„Nemá moc dobrý výhled," ozvala se Betsey. „Vůbec se mi to nelíbí."

„Ani mně ne," řekl jsem. Nedávalo to smysl. Proč stavět jen jednu hlídku? A proč by tam únosci vůbec zůstávali?

„Dostaneme nejdřív jeho. Pak se přesuneme k domu," zašeptal Kyle.

Kapitola 68

POSUŇKEM JSEM NAZNAČIL Kylovi a Betsey, že si hlídku беру na starost sám. Dostal jsem ho rychle a s minimálním hlukem. Tvrdě jsem ho udeřil do zátylku pažbou pistole. Ozvalo se křupnutí a únosce se svalil k zemi. Nevydal ani hlásku. *Bylo to příliš snadné. Jak to?*

Betsey přeběhla v podřepu ke mně. Zašeptala: „Co je tohle za pozorovatele? Vždycky byli tak opatrní.“

Z lesa za námi se vynořilo půl tuctu agentů. Betsey na ně zamávala, aby počkali. V domě se stále nerozsvítilo jediné světlo. Celá scéna působila strašidelným a neskutečným dojmem.

Pak vydal Kyle příkaz zaútočit na dům. Potichu jsme se rozběhli kupředu. Nezdálo se, že by tam byly nějaké další hlídky. Mohlo jít o nějakou past? Cekali, až vnikneme dovnitř? A co paní Morrisová? Byla i ona součástí plánu?

Doběhl jsem k domu s první vlnou agentů. Pozvedl jsem svůj glock a vykopl dveře. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Musel jsem se držet, abych nevykřikl nahlas.

Skupina rukojmích byla shromážděna v obývacím pokoji. Upíraly se na mě vyděšené pohledy, ale všichni byli v pořádku. Rychle jsem je spočítal: šestnáct žen, dvě děti a řidič. Všichni přežili. Nikdo nebyl popraven, protože jsme porušili pravidla.

„Co únosci?“ zeptal jsem se potichu. „Jsou tu někde?“

Tmavovlasá žena předstoupila před ostatní a promluvila: „Rozmístili kolem domu hlídky. Jedna z nich je u jilmu před domem.“

„Už ne. A nikoho jiného jsme neviděli,“ řekla Betsey. „Zůstaňte tady, dokud neprohledáme okolí.“

Agenti FBI se rozběhli po domě. Několik unesených se rozplakalo, když si uvědomili, že nezemřou, že byli konečně zachráněni.

„Říkali, že zemřeme, když se pokusíme vyjít z domu před zítřejším ránem. Vyprávěli nám o rodině Buccieriových a Casselmanových,“ vypravila ze sebe ta vysoká tmavovlasá žena mezi vzlyky. Jmenovala se Mary Jordanová a měla skupinu na starost.

Pečlivě jsme prohledali celý dům - nikdo tam nebyl. Na první pohled jsme nepostřehli žádné nástrahy, ale technici měli dorazit brzy. Vyhlídkový autobus už byl nalezen v hangáru na bývalé vojenské základně.

Asi za půl hodiny se ve dveřích objevila pam Morrisová. Několik agentů se ji marně snažilo zarazit. Její příchod učinil skoro komickou tečku za stresem uplynulých několika hodin. „Kdo z vás praštil starýho Buda O'Maru? Je to dobrej chlap, dělá na autobusový stanici. Bud říkal, že dostal zapláceno za to, aby tam stál a čekal. A vy jste mu k tý stovce přidali ránu do hlavy. Bud nikomu neublížil.”

Příjezd několika záchranných vozidel uvítala rukojmí potleskem a jásotem. Přišli jsme je zachránit; nenechali jsme je zemřít.

Já však věděl, že to bylo jinak: Génus si z nějakého důvodu nepřál, aby zemřeli.

ČTVRTÁ ČÁST

UDEŘ A ZMIZ

Kapitola 69

JAK SE DALO OČEKÁVAT, případ se stal tučným soustem pro média. Tisk se dozvěděl o existenci Génia a věnoval mu tučné titulky. Fotografie chlapce Buccieriových nechyběla v žádné reportáži. Začala se mi zjevovat ve snu.

Pracoval jsem dvanáct až šestnáct hodin denně. Washingtonský bankovní lupič Mitchell Brand byl stále na prvním místě seznamu podezřelých a jeho fotografie visela na naší nástěnce na čestném místě. Stále se nám nedařilo zjistit, kde se zdržuje, ale jeho profil odpovídal profilu Génia. Technici zatím pročesávali místo, kde jsme vyhodili peníze, a hledali stopy. Obrátili na ruby dům na Brownově farmě. V umývadle tam našli zbytky líčidla používaného divadelními herci. Promluvil jsem si s několika rukojmími a ti potvrdili teorii, že únosci mohli použít líčidla, paruky a možná i zvýšené podpatky.

Betsey a já jsme v následujících dvou dnech pracovali ve Washingtonu. Pojišťovna MetroHartford nabídla miliónovou odměnu za informace vedoucí k dopadení únosců. Nabídka byla určena veřejnosti, ale také každému ze zločinců, jehož podíl by byl menší než nabízená částka.

Pátrání po bankovním lupiči Mitchellu Brandovi bylo také řízeno z Washingtonu. Brand byl třicetiletý černoch podezíraný z půl tuctu loupeží, proti kterému však nebylo vzneseno jediné obvinění a který zničehonic zmizel. Dřív býval armádním seržantem a zúčastnil se Pouštní bouře. Podezřelý byl známý pro své násilné sklony. Podle vojenských záznamů měl IQ přes sto padesát.

Byla shromážděna hora důkazů, ale proslulost případu pracovala také proti nám. Telefony a faxy nás nepřestávaly zaplavovat nejrůznějšími tipy. Museli jsme sledovat stovky stop, které často nikam nevedly.

Druhý večer po únosu se u nás doma zastavil Sampson. Sám jsem dorazil chvilku před ním. Vytáhl jsem z lednice dvě piva a usadili jsme se na verandě.

„Doufal jsem, že tady dneska uvidím malýho prince," řekl Sampson, když se napil.

„Bude teď bydlet u nás." Seznámil jsem Sampsona s nejžhavějšími novinkami. Tedy - s některými z nich.

Jeho zuby velikosti kláves piána zazářily v širokém úsměvu. „To je skvělá zpráva, člověče. Předpokládám, že Christine bude součástí zásilky."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, nebude, Johne. Nemůže překonat to, co jí udělal Geoffrey Shafer. Pořád se bojí o život, o životy nás všech. Nechce mě už vidět. Mezi námi to skončilo."

Sampson na mě vytřeštil oči. „Vy dva jste se k sobě tak hodili. Tohle neberu."

„Ani já ne. Ale nic s tím nenadělám. Nabídl jsem Christine, že odejdu od policie. Odpověděla, že na tom nesejde."

Pohlédl jsem svému příteli do očí. „Ztratil jsem ji, Johne. Snažím se to překonat, ale láme mi to srdce."

Kapitola 70

NÁSLEDUJÍCÍ VEČER už jsem byl doma, když se ozval můj operátor. Byl to Sampson. „Máme tady boží dopuštění," řekl. „Fakt, Alexi."

„Kde jsi?" zeptal jsem se.

„Jsem s Rakeemem Powellem na sídlišti East Capitol. Jeden jeho práškač nám dal dobrej tip. Možná jsme našli Mitchella Branda."

„A v čem je problém?" zeptal jsem se.

„Rakeem zavolal svýho poručíka a ten pitomec zavolal šéfa. Velitel Pittman už sem žene půlku Washingtonu."

Myslím, že jsem na okamžik opravdu viděl rudě. „Tohle je pořád můj případ. Pittman mě nekontaktoval."

„Proto to taky volám. Radši bys sem měl rychle naklusat."

Setkal jsem se se Sampsonem na sídlišti East Capitol. Podle toho práškače se Brand ukryl právě tam. East Capitol je to, čemu jsem slyšel říkat „subvencované skla-

diště lidí". Ve skutečnosti to vypadá jako zanedbané vězení. Studené ploty z bílých tvárnic obklopují domy podobné bunkrům. Obdobná depresivní místa se dají nalézt po celém Southeast.

„Vymklo se nám to z rukou, Alexi," postěžoval si Sampson, když jsme se sešli na prašném dvoře mezi dvěma domy. „Hemží se to tady ostrostřelci. Velitel detektivů zase zabodoval."

Rozhlédl jsem se kolem a potichu zaklel. Vypadalo to tam jako v zoo. Uviděl jsem lidi ze zásahové jednotky a několik detektivů z oddělení vražd. Plus obvyklé množství čumilů. *Mitchell Brand. Proboha. Mohl by on být Génius?*

Rychle jsem si navlékl kevlarovou vestu a zkontroloval glock. Pak jsem si šel promluvit s velitelem detektivů. Připomněl jsem Pittmanovi, že je to můj případ, proti čemuž nemohl nic namítat. Bylo vidět, že ho má přítomnost překvapila.

„Přebírám to tady," oznámil jsem mu.

„Máme Branda v hrsti. Jenom to nezvorejte," zavrčel Pittman a odkráčel.

Kapitola 71

STARŠÍ AGENT JAMES WALSH dorazil na místo po mně. Betsey Cavalierrová se však neobjevila. Přistoupil jsem k Walshovi. V posledních několika týdnech jsme se docela spřátelili, toho večera mi však připadal odměřený. Ani jemu se však nelíbilo, co se tam dělo. I jemu zavolali pozdě.

„Kde je agentka Cavalierrová?" zeptal jsem se.

„Vzala si na pár dní volno. Myslím, že jela navštívit někoho v Marylandu. Vy toho Mitchella Branda znáte?" zeptal se.

„Vím toho o něm dost. Nejspíš bude po zuby ozbrojený. Podle všeho má novou přítelkyni, jmenuje se Theresa Lopezová. Bydlí tady na sídlišti. Lopezová má tři děti. Znáám ji od vidění."

„To je fakt paráda," řekl Walsh a potřásl hlavou. „Tři děti, jejich máma a ozbrojený chlap podezřelý z bankovních loupeží."

„Vystihl jste to přesně. Vítejte v D. C, agente Walshi. Brand mohl také být členem týmu, který vydíral MetroHartford. Mohl by být Génius. Musíme ho dostat."

S přepadovým týmem jsem se setkal v garsoniére ve vedlejší budově. Používali ji detektivové z protinarkotického, dohlížející na sídliště East Capitol. Byl jsem v tom bytě už několikrát. Tohle byla má čtvrť.

Tým osmi mužů měl vtrhnout do bytu v šestém patře a zatknout Mitchella Branda. Osm bylo víc než dost; početní převaha poskytuje výhodu jen do určitého čísla.

Když si tým kontroloval zbraně a neprůstřelné vesty, vyhlédl jsem na ulici. Ozařovalo ji světlo pouličních lamp. Byl to smutný pohled. Ani přítomnost policie nezastavila obchod s drogami. Nic ho nemohlo zastavit. Viděl jsem, jak dealeri prodávají crack hned na protějším rohu. Rychlým krokem a s hlavou skloněnou k nim přistoupil feťák. Odvrátil jsem od té scény hlavu, jako by se nic nedělo.

Oslovil jsem tým. „Mitchell Brand je stíhán za účelem výsledku v případu loupeže v bance First Union ve Falls Church. Mohl by nás dovést k tomu, kdo stojí za ostatními loupežemi. Je to nejnadějnější podezřelý, kterého zatím máme. *Mohl* by to být Génius.

Podle našich informací je Brand v bytě své nové přítelkyně. Detektiv Sampson dá kolovat plánek standardního jedna plus jedna. Pamatujte, že v tomto jedna plus jedna můžete najít hledaného, jeho přítelkyni a její tři děti ve věku od dvou do šesti let."

Obrátil jsem se k agentu Walshovi. Dva z jeho mužů se měli razie zúčastnit. Neměl co dodat, upozornil jen své kolegy: „Washingtonská policie půjde do bytu jako první. Vy jim budete krýt záda na chodbě. To je všechno."

„Dobře, můžeme vyrazit," řekl jsem. „Postupujte všichni s maximální opatrností. Ze všeho, co o Brandovi víme, vyplývá, že je nebezpečný a ozbrojený."

„Sloužil v armádní zvláštní jednotce," dodal Sampson. „Takže je to fakt posraným navrch."

Kapitola 72

OZBROJENÝ A NEBEZPEČNÝ - otřepaná fráze, která má pro policistu velice konkrétní obsah.

Vstoupili jsme do špinavého přízemí řadové budovy a rychle vyrazili po schodech do šestého patra. Schodiště bylo plné odpadků a vypadalo to, jako by před časem došlo v domě k požáru. Mastné saze pokrývaly stěny, podlahu a dokonce i kovové zábradlí. Mohl se Génius ukrývat na takovém místě? Byl to černoch? FBI to vylučovala. Proč?

Ve čtvrtém patře jsme překvapili dvojici vychrtlých feťáků. Drželi jsme v rukou pistole a oni na nás valili oči a báli se pohnout.

„Nikomu sme nic neudělali," vypravil ze sebe chraptivě jeden z nich. Vypadal na čtyřicet, ale nejspíš mu bylo jen něco přes dvacet.

„Zůstaňte, jak jste," řekl jsem potichu a ukázal na ně prstem. „Nesmíte ani zašeptat."

Ti paranoidní narkomani si museli myslet, že jsme přišli pro ně. Nemohli uvěřit, že jsme kolem nich jen proběhli. Slyšel jsem Sampsona říkat: „Vypadněte odtud. Tohle je váš *poslední* šťastnej den."

Slyšel jsem za tenkými zdmi plakat miminka a křičet malé děti, huhlat televize a hrát jazz, hip-hop a salzu. Žaludek se mi svíral. Snažit se dopadnout Branda v budově plné lidí nebyl nejlepší nápad, ale všichni si přáli, aby se případ pohnul kupředu. Brand byl *opravdu* nadějný podezřelý.

Sampson se lehce dotkl mého ramene. „Půjdu dovnitř první s Rakeemem," řekl. „Ty až po nás. A nehádej se se mnou."

Zamračil jsem se, ale přikývl. Sampson a Rakeem Powell byli naši nejlepší střelci. Byli opatrní, chytří a zkušení, ale při tomhle zatčení šlo o život. *Ozbrojený a nebezpečný*. Mohlo se stát cokoliv.

Obrátil jsem se k detektivovi, který nesl těžké kovové beranidlo se dvěma držadly. Vypadalo jako malá tupá raketa. „Vyrazte ty dveře. A nemusíte předtím klepat."

Ohlédl jsem se po nervózních a napjatých mužích za sebou. Zvedl jsem pěst. „Vyrazíme na tři," řekl jsem.

Ukazoval jsem na prstech: jedna - dvě - tři!

Beranidlo narazilo na dveře s drtivou silou obránce v americkém fotbalu. Zámky na dveřích se rozlétly. Byli jsme uvnitř. Sampson a Powell byli o krok přede mnou. Zatím nezazněly žádné výstřely.

„*Mamin!*“ zajčelo jedno z dětí na poplach. Polila mě vlna obav o rodiny, které už trpěly kvůli Géniovi. Nestáli jsme o žádnou prolitou krev.

Ozbrojený a nebezpečný.

Dvě děti se dívaly v kuchyni na *South Park* v televizi. Kde byl Mitchell Brand? A kde byla matka dětí Theresa Lopezová? Možná nebyli ani doma. V těchhle bytech někdy zůstávají děti doma samy celé dny.

Dveře ložnice před námi byly zavřené. Odněkud bylo slyšet hudbu. Jestli byl Mitchell doma, na bezpečnost příliš nedbal. To mi moc nesedělo.

Rozrazil jsem dveře ložnice a pohlédl dovnitř. Srdce mi divoce bušilo. Zaujal jsem střeleckou pozici. Na podlaze si hrálo s medvědem třetí dítě. „Modrej méďa,“ vysvětlilo mi.

„Modrej méďa,“ zašeptal jsem.

Ustoupil jsem zpátky do chodby. Viděl jsem Sampsona vykopávat další dveře. *Plánek bytu byl špatný! Tohle bylo dva plus jedna.*

Náhle se na chodbě objevil Mitchell Brand. Táhl za sebou Theresu Lopezovou a u hlavy ji držel pětačtyřicítka. Byla to pohledná žena se světle hnědou pletí a třásla se strachy. Brand i Lopezová byli nazí kromě zlatých řetězů kolem jeho tlustého krku, zápěstí a levého kotníku.

„Polož tu zbraň, Brande,“ překřikl jsem hluk v bytě. „Nikam nepůjdeš. Odtud se nedostaneš. Jseš dost chytrý na to, abys to věděl. *Polož tu zbraň.*“

„Táhněte mi z cesty!“ zařval. „Jsem dost chytřej, abych ti nejdřív vpálil kulku do ksichtu.“

Stál jsem gaunerovi tváří v tvář. Sampson a Rakeem Powell se mi postavili po bok. „Vyloupení banky First Union ve Falls Church. Jestli s tím nemáš nic společného, nemáš problém,“ řekl jsem a snažil se o klidný tón. „Polož tu zbraň.“

Brand znovu zařval. „First Union jsem nevyhloupil! Byl jsem celej tejděn v New Yorku! Byl jsem na svatbě Theresiny ségry. *Nějakej parchant to na mě hodil!*”

Theresa Lopezová se neovladatelně rozvzlykala. Její děti plakaly a volaly matku. Detektivové a agenti FBI je drželi vzadu a snažili se je utiшит.

„Byl na svatbě můj sestry!” zaječela Theresa Lopezová a upírala na mě prosebný pohled. „*Byl na tý svatbě!*”

„Mamííí, mamííí!” křičely děti.

„Polož tu pistoli, Brande. Oblékni se. Musíme si s tebou promluvit. *Věříme ti, žeš byl na té svatbě. Polož tu zbraň.*”

Cítil jsem, jak se mi propocená košile lepí na kůži. Jedno z dětí se nějak dostalo mezi Branda a Lopezovou. Kulka by ho mohla zasáhnout. *Bože, nenut' mě na toho muže vystřelit.*

Pak ozbrojenec pomalu spustil zbraň od spánku Theresy Lopezové. Políbil ji na tvář. „Promiň, miláčku,” pošeptal jí.

Už chvíli jsem si myslel, že jsme se zmýlili. Cítil jsem to v kostech. Když sklonil zbraň, věděl jsem to jistě. Možná to na Mitchella Branda *opravdu* někdo hodil. Promarnili jsme spoustu času a sil, abychom ho dopadli. Zdrželi jsme se o celé dny.

Pocítil jsem na zátylku chladný dech Génia.

Kapitola 73

ZE SÍDLIŠTĚ EAST CAPITOL jsem se vrátil domů velmi pozdě. Začínalo toho na mě být příliš: přepracování, Christine, zatčení Mitchella Branda.

Potřeboval jsem se uklidnit, tak jsem si sedl k piánu a hrál Gershwinu a Colea Portera, dokud jsem udržel oči otevřené. Pak jsem vyšel nahoru a usnul, jakmile jsem se hlavou dotkl polštáře.

Spal jsem jako dřevo. O půl osmé jsem se připojil k Naně a Damonovi u snídani. Tohle byl velký den pro rodinu Crossových. Dokonce jsem se ani nechystal do práce. Měl jsem na práci něco lepšího.

Od domu jsme vyjeli v půl deváté. Mířili jsme do Nemocnice svatého Antonína. Jannii měli dnes pustit domů.

Malá pacientka už na nás čekala. Byla sbalená a oblečená do džínů a trička s nápisem „Zachraňte Zemi“. Nana jí dovezla šaty den předtím, ale Jannie jí samozřejmě řekla přesně, co má přivést.

„Padáme, padáme. Nemůžu se dočkat, až budu doma,“ spustila na nás, jakmile jsme vešli do dveří. „Tady je můj kufr.“ Podala svůj růžový kufřík Damonovi, který obrátil oči v sloup, ale přece jen si ho od ní vzal.

„Jak dlouho má trvat tohle zvláštní zacházení?“ zeptal se.

„Až do konce života,“ objasnila bratrovi, jak to chodí mezi muži a ženami. „A možná ještě dýl.“

Náhle Janniiin obličej zahalil mrak strachu. „Můžu jít domů, že jo?“ zeptala se mě.

Přikývl jsem a usmál se. „Jasně, že můžeš. Co ale *nesmíš*, je odejít po svých. Nemocniční řád, děvče.“

Jannie vypadala trochu zklamaně. „Jenom ne v kolečkovém křesle.“

Vzal jsem ji pod rameny a zvedl ji. „Ano, v kolečkovém křesle,“ řekl jsem. „Ale podle oblečení by v tobě už nikdo nepoznal pacienta. Moc ti to sluší, princezno.“

Zastavili jsme se ještě v sesterně, aby se Jannie mohla rozloučit. Pak jsme Nemocnici svatého Antonína konečně opustili.

Moje holčička už byla v pořádku. Testy vyjmutého tumory ukázaly, že byl benigní. Byla naprosto zdravá a já nikdy v životě necítil větší úlevu. Jannie, Damon a malý Alex byly mé poklady.

Cesta domů netrvala ani deset minut a Jannie se v autě chovala jako netrpělivé štěně. Vystřkovala hlavu z otevřeného okénka, po všem se ohlížela a vdechovala městský smog, který podle ní voněl jako fialky.

Když jsme zaparkovali u domu, Jannie vystoupila pomalu a skoro uctivě. Prohlížela si náš starý domek, jako by to byl chrám Matky Boží v Paříži. Otočila se kolem své osy, zkontrolovala celou čtvrť a souhlasně přikývla.

„Všude dobře, doma nejlíp," zašeptala nakonec. „Přesně jako v *Čaroději ze země Oz*." Otočila se ke mně. „Dokonce jsi sundal ze stromu draka s Batmanem a Robinem. Už bylo na čase."

Usmál jsem se a cítil, jak se mým tělem rozlévá slastný pocit uvolnění. Věděl jsem, o co jde. *Už jsem nebyl strnulý hrůzou, že Jannii ztratím.* „Vlastně na ten strom vylezla Nana a toho draka sundala," řekl jsem.

„Hej, přestaň," rozesmála se babička Nana a mávla nade mnou rukou.

Následovali jsme Jannii do domu, kde už čekala kočka Rosie. Jannie ji zvedla, přitiskla si ji k obličejí a nechala si olízat obličej. Pak několik magických okamžiků tančila s kočkou v náručí, jako to udělala v den Alexova křtu.

Bylo úžasné to sledovat a být toho součástí - *a ano, Jannie Crossová, máš pravdu, všude dobře, doma nejlíp. Možná tolik pracuji právě proto, abych náš domov ochránil.*

Anebo se jen snažím vysvětlit sám sobě, proč jsem, takový, jaký jsem a jaký už nejspíš zůstanu.

Kapitola 74

DRUHÉHO DNE jsem brzy ráno dorazil do oblastní kanceláře FBI. Všude bzučely faxy, telefony a počítače a vzduch jiskřil energií - dobrou i špatnou. Bylo už celkem jasné, že Mitchell Brand není náš člověk a že to na něj nejspíš někdo nastražil.

Betsey Cavalierrová už byla zpátky po svém volném víkendu. Byla opálená, úsměv na tváři, a zdálo se, že si dobře odpočinula. Napadlo mě, kde asi byla, ale pak jsem se nechal strhnout vírem vyšetřování.

Celé tři stěny konferenční místnosti už pokrývaly možné stopy. FBI se chytala i sebeslabšího stébla. Ředitel už prohlásil před zástupci médií, že se jedná o nejrozsáhlejší vyšetřování v dějinách úřadu. Obchodní Amerika vyvíjela na FBI nesmírný tlak. Něco podobného se dělo, když Unabomber zabil začátkem devadesátých let obchodníka v New Jersey.

Strávil jsem většinu dne ve zdánlivě klimatizované zasedačce bez oken, kde jsem spolu s několika agenty a detektivy sledoval nekonečnou řadu diapozitivů podezřelých, které jsme třídili do tří kategorií: *odepsaní, aktivní a mimořádně aktivní*.

V šest večer svolal starší agent Walsh schůzi, na které jsme se zabývali možností, že lupiči udeří znovu. Betsey Cavalierrová tam dorazila se zpožděním. Sedla si dozadu a pozorovala dění.

Dva psychologové FBI vytvořili seznam velkých bank, pojišťovacích společností a firem na Wall Streetu, které by si Génius mohl zvolit za svůj další terč.

Jeden z psychologů, doktorka Joanna Rodmanová, prohlásila, že z těch loupeží číší zášť a nenávisť v míře, s jakou se za svou kariéru ještě nesetkala. Řekla, že pachatele těší každé vítězství nad autoritami a pravděpodobně touží po slávě a proslulosti.

Doktorka Rodmanová výklad zakončila odvážným prohlášením: „Věřím, že Génius udeří znovu. Nikdy se nesázím, ale na tohle bych vsadila.“

Většinu porady jsem seděl mlčky vzadu a poslouchal. Takhle jsem prošel Georgetownskou univerzitou a pak i Univerzitou Johna Hopkinse.

Agentka Cavalierrová však neměla nic takového ve zvyku. „Doktore Crossi, co si myslíte o možnosti, že Génus podnikne další akci?“ zeptala se, jakmile doktorka Rodmanová domluvila. „Na co byste vsadil vy?“

Promnul jsem si bradu a uvědomil si, že stejný tik jsem měl i na vysoké. Napřímil jsem se na židli.

„Ani já se obyčejně nesázím. Seznam potenciálních terčů je velmi podrobný. Souhlasím s většinou toho, co bylo řečeno. Celé to řídí jeden člověk, který na každou akci najal jiný tým.“

Mrkl jsem na Betsey a pokračoval jsem. „Myslím, že první loupežné vraždy měly všechny vyděsit. To se podařilo. Ale v případě Metro Hartfordu měl celý tým pracovat rychle a efektivně, *bez krveprolití*. Tady jsem nepozoroval žádnou zášť ani nenávist. Rukojmí o ničem takovém nemluvili. To se neshoduje s předchozími bankovními loupežemi. Ze skutečnosti, že nikdo nebyl zabit, bych usuzoval... že už to skončilo.“

„Třicet miliónů a dost?“ zeptala se Betsey Cavalierrová. „Tak je to?“

Přikývl jsem. „Myslím, že Génus teď chce říct: Chyť mě, jestli to dokážeš. Ale ty to *nedokážeš*, víd’?“

Kapitola 75

KDYŽ PORADA SKONČILA, přistoupila Betsey Cavalierrová ke mně. „Snad nezpychneš, když řeknu, že s tebou souhlasím," řekla. „Myslím, že si s námi zahrává. Mitchella Branda nám možná předhodil jako falešnou stopu."

„Myslím, že je to možné," přitakal jsem. „Podivné a šílené je to právě tak akorát. Má obrovské ego a chce s námi soupeřit. To je jediné, čeho se teď můžeme chytit."

„Pro dnešek už toho necháme. Zvu tě na skleničku, Alexi. Chci si s tebou promluvit. Slibuji, že nebudu plácát o Géniovi."

Smutně jsem zavrtěl hlavou. „Betsey, musím být brzo doma. Moji holčičku pustili včera z nemocnice," vysvětlil jsem jí. „Promiň, vím, že je to už podruhé. Ale opravdu si nehledám záminky, jak se tě zbavit."

Laskavě se usmála. „Jasně, o nic přece nejde. Můj šestý smysl mi jenom prozradil, že by sis potřeboval s někým promluvit. Pojedu domů. Mám toho spoustu na

práci. Jo, ještě něco. Vyrážím zítra s několika lidmi do Hartfordu. Chceme vyslechnout současné a dřívější zaměstnance MetroHartfordu. Měl bys jet s námi. Je to důležité, Alexi. Odlétáme z letiště Bolling kolem osmé."

„Budu tam včas. Jednou toho Génia dostaneme. Jestli to na Mitchella Branda opravdu nastražil, je to jeho první chyba. Chci tím říct, že riskuje tam, kde by riskovat nemusel."

Jel jsem domů a vychutnal si báječnou večeři s Nanou a dětmi, nejlepší v celém Washingtonu toho večera. Nana upekla krocana, což dělá několikrát do roka. Tvrdí, že krocení maso je tak dobré, že je škoda jíst ho jenom na Vánoce a Den díkůvzdání.

„Četls tohle, Alexi?" zeptala se a podala mi článek, který si vystříhla z *Washington Postu*. Byl to seznam měst seřazených podle jejich vhodnosti pro výchovu dětí sestavený Radou pro práva dětí. Washington byl až na samém konci.

„Tak tohle jsem viděl," odpověděl jsem. Nemohl jsem si odpustit malé rýpnutí. „Ted' aspoň vidíš, proč tak často pracuju až do noci."

Snažím se pomoci s úklidem toho svinčíku v ulicích našeho hlavního města."

Nana na mě pohlédla úkosem. „Chabá výmluva, hochu."

Paradoxně byl tohle večer vyhrazený pro naše pravidelné lekce boxu. Jannie trvala na tom, že půjde s námi dolů a bude se dívat, jak boxuji s Damonem. Ten si neodpustil svůj komentář. „Ty chceš jenom vidět, jestli taky skončím ve špitále," řekl.

„Vedle," odsekla Jannie. „Mimochodem, doktor Petito říkal, že ten tvůj úder neměl nic společného s mým nádorem. Moc si nehvízdej, Damo, nejseš žádný Muhammad Ali."

Šli jsme tedy do suterénu a soustředili se na základy -práci nohou. Ukázal jsem dokonce dětem, jak Ali vyřídil Sonnyho Listona při dvou utkáních v Miami a Lewistonu a jak udělal to samé Floyd Pattersonovi, čímž se mu pomstil za jeho posměšky.

„Má to být hodina boxu nebo dějepisu?" zeptal se nakonec trochu otráveně Damon.

„Dvě v jednom!" zasmála se škodolibě Jannie. „Je to super kombinace, box a dějepis. To si nechám líbit." Byla už úplně ve své kůži.

Když šly děti spát, zavolaal jsem Christine a spojil se jen s jejím záznamníkem. Věděl jsem, že to nezvedne. Měl jsem pocit, jako by mi někdo vrazil nůž mezi žebra. Věděl jsem, že musím žít dál, ale stále jsem doufal, že se mi podaří přimět Christine, aby změnila názor. Bez toho, abych si s ní promluvil, jsem však neměl šanci. Nemohl jsem se ani vidět s malým Alexem. Hrozně mi chyběl.

Uchýlil jsem se znovu k piánu, kde jsem si připomněl, že džem je jídlo, které se může z chleba dostat přes dětské pusy až na klávesy.

Opatrně jsem otřel piáno a začal hrát Bacha a Mozarta, aby zahojil svou duši. Nepomáhalo to.

Kapitola 76

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA jsem dorazil na vojenskou leteckou základnu Bolling v Anacostii za deset minut osm. Betsey Cavalierrová a tři další agenti včetně Jamese Walshe se objevili přesně v osm. Psycholožka Joanna Rodmanová z Quantika se ukázala s několikaminutovým zpožděním. Nasedli jsme do černého vrtulníku Bell, naleštěného a působícího velmi oficiálním dojmem. Vyrazili jsme na lov Génia. Doufali jsme jen, že on nevyrazil lovit nás.

Do ústředí MetroHartfordu v centru města jsme vstoupili v půl desáté. Okamžitě mě pohltil pocit, že budova i všechno uvnitř bylo pečlivě navrženo tak, aby vzbuzovalo důvěru a snad i posvátnou úctu. Vstupní hala měla nezvykle vysoký strop, všude se třpytilo sklo, černá mramorová podlaha byla vyleštěná do vysokého lesku a ze stěn na nás křičely až příliš rozměrné ukázky moderního umění. V kontrastu k velkoryse pojatým prostorám pro veřejnost vypadaly jednotlivé kanceláře, jako by je navrhl nějaký nedouk. Velké, vydýchané sály naplňovala bludiště kancelářských kójí. Celé to připomínalo kolonie psounů stepních nebo zdroj inspirace pro „kancelářské“ komiksy s Dilbertem. FBI tam vyslala agenty už před několika dny, ale teď přišel čas, aby se dali do práce „hlavouni“.

Toho dne jsem si promluvil s osmadvaceti lidmi a brzy zjistil, že většina zaměstnanců MetroHartfordu postrádá smysl pro humor. *Co je tady k smíchu?* jako by znělo heslo společnosti. Překvapilo mě také, že jen málo z nich bylo ochotno riskovat. Párkrát dokonce pronesli: „člověk nemůže být nikdy dost opatrný.“

Nejzajímavější pohovor byl ten poslední. Mluvil jsem s ženou, která se jmenovala Hildie Raderová. Byla znuděná a měla strach, ale její první věta mi vyrazila dech.

„Myslím, že jsem se s jedním z těch únosců *setkala*. Bylo to tady, v centru Hartfordu. Měla jsem k němu tak blízko jako teď k vám.“

Kapitola 77

SNAŽIL JSEM SE nedat najevo překvapení. „Proč jste se o tom nikomu nezmínila?“ zeptal jsem se.

„Volala jsem na horku linku MetroHartfordu a mluvila s několika pošuky. Tohle je poprvé, co za mnou někdo přišel.“

„Jsem jedno velké ucho, Hildie,“ řekl jsem.

Byla to statná žena s milým úsměvem. Bylo jí čtyřicet dva a pracovala jako sekretářka. U MetroHartfordu už zaměstnaná nebyla, což možná způsobilo, že ji dosud nikdo nevyslechl. Z pojišťovny ji vyhodili *dvakrát*. Poprvé byla propuštěna v rámci jednoho z pravidelných firemních utahování opasků. O dva roky později zaměstnali Hildii znovu, ale před třemi měsíci byla znovu propuštěna, protože si „nepadla do oka“ se svým šéfem Louistem Fincherem. Fincherova žena byla jedním z rukojmí v autobusu.

„Rád bych věděl o tom muži všechno,“ připomněl jsem jí, když jsem si vyslechl její zaměstnaneckou historii.

„Koukají z toho pro mě nějaké peníze?“ pohlédla na mě podezíravě. „Jak víte, jsem právě nezaměstnaná.“

„Společnost nabízí odměnu za informace, které povedou k dopadení pachatelů,“ odpověděl jsem.

Zavrtěla hlavou a zasmála se. „Cha, cha! Tak tu bych chtěla vidět. Nevím, proč bych měla MetroHartfordu věřit.“

Nijak jsem jí její názor nerozmlouval a čekal, až si urovná myšlenky. Vytušil jsem, že přemýšlí, kolik mi toho má prozradit.

„Potkala jsem ho U Toma Quinna, což je stará hospoda v Asylum Street poblíž staré radnice. Dali jsme se do řeči. Hned se mi líbil, byl okouzlující, a to mě varovalo. S takovými jsou obvykle problémy. Ženatý? Teplouš?“

Takže jsme si chvíli povídali a vypadalo to, že se dobře baví, ale nic z toho nebylo, jestli víte, jak to myslím. Od Quinna odešel jako první. O pár večerů později jsem ho U Quinna *potkala znovu*. Tentokrát bylo všechno jinak. Tamní barmanka je totiž moje kamarádka a prozradila mi, že se ten chlap na mě vyptával ještě *předtím*, než se se mnou dal poprvé do řeči. Věděl, jak se jmenuji.

Věděl, že jsem pracovala pro Metro. Z čiré zvědavosti jsem si s ním šla promluvit znovu."

„To jste se toho muže nebála?" zeptal jsem se.

„U Toma Quinna ne. Všichni mě tam znají, a kdyby bylo třeba, ve vteřině by mi přiskočili na pomoc. Chtěla jsem vědět, co je ten chlap zač. Pak mi to došlo. Chtěl mluvit mnohem víc o MetroHartfordu než o mně. Šel na to chytře, ale rozhodně chtěl mluvit o našich šéfech. Který z nich má největší nároky? Který toho nejvíc rozhoduje? Došlo dokonce na jejich rodiny. Speciálně se vyptával na pana Finchera a pana Doonera. Nakonec zase odešel přede mnou."

Přikývl jsem a dopsal posledních pár poznámek. „Nikdy potom už jste ho neviděla nebo o něm neslyšela?"

Hildie Raderová zavrtěla hlavou, ale pak se zarazila a přimhouřila oči. „Vlastně jsem o něm *slyšela*. Zašla jsem na návštěvu ke kamarádce Betsey Bectonové. Je to asistentka předsedy, pana Doonera. To *on* je hlavou MetroHartfordu."

Viděl jsem Doonera v akci a musel s Hildií souhlasit.

„Tohle je zajímavé," řekla. „Betsey potkala chlápka, který vypadal stejně jako ten, kterého jsem já potkala U Quinna. Přisedl si k ní v jedné kavárně na Main Street. Povídali si u kafe. A víte, co ho zajímalo? *Šéfové MetroHartfordu*. To musel být jeden z únosců, ne?"

Kapitola 78

BĚHEM CELÉHO TOHO DLOUHÉHO DNE jsem se dozvěděl, že skoro sedmdesát tisíc lidí v oblasti Hartfordu pracuje v pojišťovnictví. Společnosti MetroHartford, Aetna, Travelers, MassMutual, Phoenix Home Life a United Health Care tam měly své centrály. Díky tomu se nám dostalo více pomoci, než jsme potřebovali, a měli jsme také víc podezřelých. Génius mohl mít v minulosti něco společného s kteroukoliv z těchto společností.

Když jsem pro ten den v pojišťovně skončil, sešel jsem se s ostatními v blízkém hotelu Marriott, abychom si vyměnili informace. Největším ziskem dne bylo svědectví Hildie Raderové, že jeden z únosců byl pravděpodobně v Hartfordu týden před akcí.

„Zítra ráno vyslechneme obě ty ženy, Raderovou i Bectonovou. Necháme je sestavit portrét. Jakmile ho budeme mít, ukážeme ho na ústředích všech pojišťoven. Také sem nechte poslat portréty, které máme v D. C, a zjistíme, jestli se podobají," řekla Betsey. Pak se usmála. „Přihořívá. Možná nejsou zas tak chytří."

Kolem půl deváté jsem odešel z apartmá zavolat před spaním Jannii a Damonovi. Telefon zvedla Nana. Věděla, že jsem to já dřív, než jsem stačil cokoli říct.

„Tady je všechno v pořádku, Alexi. Rodinný krb plápolá jak se sluší a patří i bez tebe. Přišel jsi o skvělé dušené maso, které jsem udělala k večeři. Jakmile jsi vytáhl paty z domu, uvařila jsem tvou oblíbenou specialitu."

Vyvalil jsem oči. Nevěřil jsem vlastním uším. „Opravdu jsi udělala tu dobrotu?" zeptal jsem se Nany.

Dobrou minutu se smála. „Jasně, že ne. Ale měli jsme grilovaná hovězí žebra." Nana se rozesmála ještě hlasitěji. Grilovaná hovězí žebra jsou mé druhé nejoblíbenější jídlo - a kromě toho jsem měl po hotelové večeři docela hlad.

Nana se znovu rozesmála. „Měli jsme sendviče s krocanem. Ale jako moučník jsme si dali horký pekanový koláč. Jannie a Damon jsou tady se mnou. Hrajeme Scrabble a já je brzo oberu o jejich životní úspory."

„Nana vyhrává o slabších dvacet bodů a já už jsem na řadě," uvedla to na pravou míru Jannie, když si vzala sluchátko. „Jsi v pořádku, tati?" zeptala se starostlivě.

„Proč bych neměl být, v pořádku?" opáčil jsem. Vlastně už jsem se cítil mnohem lépe. Nana mě rozesmála. „Jak se vede tobě?"

Jannie se uchichtla. „Lepší už by to být nemohlo. Nepřestávám zírat, jak se o mě Damon stará. Přinesl mi ze školy úkoly a už jsem je udělala. Hurá! Už vedu ve scrabblu. Ale chybíš nám. Dávej na tebe pozor, tati. Nesmí se ti nic stát."

Byl jsem už k smrti unavený, ale vrátil jsem se k práci s agenty FBI. *Dávej na sebe pozor*, znělo mi v uších, když jsem kráčet hotelovou chodbou. Jannie začínala mluvit jako Christine. *Dávej na sebe pozor. Nesmí se ti nic stát.*

Kapitola 79

KDYŽ JSEM ZAKLEPAL na dveře apartmá a dveře otevřela Betsey Cavalierrová, byl jsem v myšlenkách někde jinde. Zdálo se, že ostatní agenti už odešli. Betsey se převlékla do bílého trička a džínů. Byla bosa.

„Promiň. Musel jsem si zavolat domů," omluvil jsem se.

„Cos byl pryč, tak jsme všechno vyřešili," usmála se.

„Paráda," řekl jsem. „Bůh žehnej FBI. Jste prostě nejlepší. Věrnost, statečnost, čestnost."

„Přesně to máme ve znaku. Po pravdě řečeno byli všichni utahaní. Kdybys chtěl, mohli bychom zajít na drink. Dneska žádnou výmluvu *nevymyslíš*. Co takhle bar Na střechě, o kterém jsem si toho tolik přečetla ve výtahu? Nebo že bychom zašli do Connecticutského sportovního muzea? Případně Hartfordského policejního muzea?"

„Ten bar mi připadá jako nejlepší volba," řekl jsem. „Můžeš mi ukázat město z výšky."

Z baru byl opravdu krásný výhled na Hartford a okolní krajinu. Z místa, kde jsme seděli, jsem viděl svítící loga společností Aetna a Travelers, stejně jako silnici 84, plazící se na sever do Massachusetts. Betsey si objednala číši kabernetu a já si dal pivo.

„Doma všechno v pořádku?" zeptala se, když barman odešel s naší objednávkou.

Zasmál jsem se. „Mám teď doma dvě děti a obě jsou skvělé, ale čeká nás velká změna."

„Jsem ze šesti dětí," řekla. „Nejstarší a nejrozmazlenější. Vím, jak je to s těmihle změnami."

Usmála se a já s potěšením sledoval, jak se uvolňuje. Byl bych rád, kdybych mohl říct totéž o sobě.

„Máš svého oblíbence?" zeptala se. „Jasně že máš, ale neříkej mi, kdo to je. Stejně bys mi to neprozradil. Já byla oblíbenec svých rodičů. To proto se sebou nikdy nejsem spokojená."

Nepřestal jsem se usmívat. „V čem je problém? Já žádný nevidím. Myslel jsem si, že jsi dokonalá."

Betsey si nabrala hrst slaných buráků a úkosem na mě pohlédla. „Dávala jsem si laťku moc vysoko. Ať jsem udělala cokoliv, nebyla

jsem s tím spokojená. Všechno muselo být dokonalé. Bez sebemenší chybičky," vysvětlila a zasmála se sama sobě. To se mi na ní líbilo: nijak se nepřetvařovala a měla zdravý pohled na svět.

„Pořád žiješ podle svých vysokých ideálů?" zeptal jsem se.

Upravila si pramen vlasů, který jí padal do očí. „Ano i ne. Dělán práci, která mě baví. Na FBI jsem až *móóó*c dobrá. Ale musím přiznat, že postrádám v životě určitou rovnováhu," řekla. „Žongluji s těmi čtyřmi míčky, kterým se říká práce, rodina, přátelé a poctivost. Práce je gumový míček. Ty ostatní jsou skleněné."

„Pár takových míčků už jsem v životě upustil. Někdy se jich kousek uštípne a někdy se roztrhne na kousky."

„Přesně tak."

Přinesli nám pití a my se nervózně napili. Oba jsme věděli, o co tam jde, ačkoliv jsme nevěděli, kam až to zajde a jestli je to vůbec dobrý nápad. Betsey byla mnohem přátelštější a otevřenější, než jsem čekal. Kromě toho uměla také dobře naslouchat.

„Vsadím se, že ty to žonglování s prací, rodinou a přáteli zvládáš perfektně. A o tvé poctivosti nemám taky nejmenší pochybnost," řekla.

„Práce mi do toho v poslední době moc nezapadá."

„O tom mi ani nemluv," mávla rukou. „Někdy mi připomíná spíš doživotní vězení. A klíč od cely má teď ten parchant Génus."

„Tak na vězení a toho parchanta Génia," řekl jsem a pozvedl sklenici.

„A teď jsme spolu tady v Hartfordu," řekla s pohledem upřeným z okna. Chvilku jsem se na ni díval a byl jsem si jistý, že přesně to si přeje.

„A?" řekl jsem.

Znovu se rozesmála. Její smích byl nakažlivý. „Jak to myslíš, a?"

„A je jenom obyčejné a," škádlil jsem ji. „Ty víš přesně, o čem mluvím."

Znovu se rozesmála. „*Musím* ti tuhle otázku položit, Alexi. Nemám na vybranou. Má svobodná vůle je pryč. Možná se urazíš, ale to je mi jedno. Tak fajn. Chtěl bys jít se mnou do mého pokoje? Byla bych moc ráda. Neboj se, nechystám se lapit tě do sítě. A nikdy se na tebe nepřilepím."

Nevěděl jsem, co mám Betsey odpovědět, ale neřekl jsem ne.

Kapitola 80

CESTOU Z HOTELOVÉHO BARU jsme nepronesli ani slovo. Cítil jsem se trochu trapně, možná hodně trapně.

„Vlastně mám sítě docela rád," pronesl jsem konečně. „A trocha lepení taky není na škodu."

„To já vím. Ale tentokrát tomu radši necháme volný průběh. Bude to pro nás oba lepší."

Jakmile jsme vstoupili do výtahu, poprvé jsme se s Betsey políbili. Byl to jemný a sladký polibek a já věděl, že si ho budu pamatovat navždy. Musela si stoupnout na špičky, aby na mě dosáhla. Věděl jsem, že nezapomenu ani na tohle.

Jakmile jsme se od sebe vzdálili, rozesmála se. „Já přece nejsem *tak* malá. Měřím metr sedmdesát pět. Jak se ti to líbilo?"

„Líbání se mi líbilo moc," odvětil jsem. „Ale malá jsi."

Na jazyku mi ulpěla chuť pepřmintu z jejích úst. Ani jsem si nevšiml, že by si brala žvýkačku. Byla proklatě

rychlá. Její plet' byla měkká a sametová. Tmavé vlasy sahající po ramena se jí leskly. Nemohl jsem popřít, že mě přitahuje. Cítil jsem však, že se to všechno semlelo příliš rychle a příliš brzy.

Dveře výtahu se otevřely v jejím patře s tichým zaduněním. Pocit dychtivého očekávání se mísil se strachem. Nevěděl jsem, jestli v tom mám pokračovat, ale věděl jsem, že se mi Betsey Cavalierrová líbí. Chtěl jsem jí být nablízku, lépe ji poznat, zjistit, jak uvažuje a o čem sní a dokázat odhadnout, co v které situaci řekne.

„*Walsh*," vyhrkla Betsey.

Rychle jsme skočili zpátky do výtahu. *Krucí*.

Obrátila se ke mně a rozesmála se. „Dostala jsem tě. Nikdo tam nebyl. Nebuď tak nervózní! *I když já jsem taky.*"

To už jsme se smáli oba. Rozhodně s ní byla legrace. To by pro tu chvíli mohlo možná stačit. Líbilo se mi být v její blízkosti a společně se smát stejnému žertu.

Jakmile jsme vstoupili do jejího pokoje, objali jsme se. Její tělo krásně hrálo. Pohladil jsem ji jemně po zádech a ona si tiše povzdechla. Kreslil jsem jí na záda palcem malé kroužky. Zlehka

jsem ji masíroval a cítil, jak dýchá čím dál rychleji. I mé srdce nabíralo na tempu.

„Betsey," zašeptal jsem. „Já to nedokážu. Ještě ne."

„Já vím," odpověděla také šeptem. „Jenom mě takhle drž. Je to moc příjemné. Pověz mi o ní, Alexi. Můžeš mi o ní říct."

Došlo mi, že má pravdu. Mohl jsem jí říct všechno a dokonce jsem si to i přál. „Jak jsem řekl, jsem rád k někomu připoután. Potrpím si na intimitu, ale musí být oboustranná. Byl jsem zamilovaný do jedné ženy, jmenuje se Christine Johnsonová. Zdálo se mi, že je ta pravá."

Pak se ve mně cosi zlomilo. Rozplakal jsem se a nemohl to zastavit. Mým tělem otřásaly vzlyky, ale cítil jsem, jak mě Betsey pevně svírá, jako by mě nikdy nechtěla pustit.

„Je mi to moc líto," vypravil jsem ze sebe nakonec.

„Neomlouvej se," řekla. „Neudělal jsi nic špatného. Vlastně jsi udělal všechno správně."

Konečně jsem zvedl hlavu a pohlédl jí do tváře. Její krásné hnědé oči byly plné slz.

„Budeme se jenom objímat," řekla. „Myslím, že to potřebujeme oba. Objímání pomáhá."

Dlouho jsem držel Betsey v náručí. Pak jsem se vrátil do svého pokoje. Sám.

Kapitola 81

GÉNIUS SE CÍTIL tak sebejistý a nedočkavý, že už to nemohl snést. *Té noci byl v Hartfordu.* Nikoho už se nebál. Nikdo mu nenaháněl strach. Ani FBI.

Jak překonat sama sebe? Jak znovu vyniknout? To byla jeho jediná starost. Jak se neustále zlepšovat.

Měl pro ten večer plán - úplně jiný než ty předchozí. Tenhle tah byl tak chytrý a perverzní. Nikdy o ničem podobném neslyšel. Byl to jeho skvělý „výtvor“.

Nejprostší částí plánu bylo vloupání do malého zahradního bytu na předměstí Hartfordu. Vyřízl okenní tabulku ve dveřích na lodžii, sáhl dovnitř a stiskl kliku -*voilà*, byl uvnitř.

Několik slastných okamžiků naslouchal, jak dům dýchá. Slyšel vítr, který se proháněl v korunách stromů stínících temnou hladinu malého jezírka.

Trochu se v tom domě bál, ale ten strach byl přirozený a opojný. Jen dodával té chvíli na výjimečnosti. Navlékl si masku prezidenta Clintona - tutéž masku, která byla použita při první bankovní loupeži.

Potichu prošel bytem k ložnici. *Čím dál tím lepší.* Měl skoro pocit, že mu to tam patří.

Okamžik pravdy!

Velice tiše otevřel dveře do ložnice. Místnost voněla santalovým dřevem a jasmínem. Zůstal stát ve dveřích, dokud se jeho oči nepřizpůsobily šeru. Rozhlížel se po pokoji, studoval ho, orientoval se v něm.

Ted! Ani vteřina nesmí přijít na zmar.

Pohyboval se velmi rychle. Prolétl pokojem a skočil na širokou postel. Plnou vahou dopadl na spící postavu.

Ozvalo se heknutí a pak vyděšený pláč. Zalepil jí ústa lepící páskou a štíhlá zápěstí připoutal k pelestem.

Raz, dva. Rychle, efektivně.

Jeho oběť se snažila křičet, pokoušela se osvobodit. Na sobě měla žlutou hedvábnou noční košili. Miloval dotek hedvábí. Stáhl z ní košili, mazlil se s ní, hladil se jí po obličeji. Stiskl ji mezi zuby.

„Mně neutečeš. Nemáš šanci. Přestaň sebou mrskat, ruší mě to.

Uvolni se, prosím. Nic se ti nestane," řekl pak. „Záleží mi na tom, aby se ti nic nestalo."

Dal jí několik vteřin, aby vstřebala jeho slova. Aby pochopila.

Přiblížil svůj obličej těsně k jejímu. „Teď ti podrobně vysvětlím, proč jsem tady a co mám v plánu. Věřím, že o mé návštěvě nikomu nepovíš, ale kdyby ano, vrátím se stejně snadno, jako jsem přišel dnes. Překonám jakýkoliv bezpečnostní systém a budu tě mučit. Nakonec tě zabiju, ale předtím udělám něco mnohem horšího."

Oběť přikývla. Konečně pochopila. *Mučení* bylo to kouzelné slovo. Možná by se mělo používat častěji ve školách.

„Už nějakou dobu tě pozoruji. Myslím, že jsi pro mě ta pravá. Jsem si tím jistý a já se v podobných věcech obvykle nemýlím. Mám pravdu v devadesáti devíti procentech případů."

Oběť byla znovu zmatená. Poznal jí to na očích. *Světla svítla, ale doma nikdo nebyl.*

„Tady je můj plán. Dnes v noci ti udělám dítě. Ano, slyšela jsi správně. Chci, abys počala dítě," vysvětlil jí konečně Génus. „Studoval jsem tvůj menstruační cyklus, vím, jak jsi na tom s antikoncepcí. Neptej se, jak to vím. Víím to. Věř mi, myslím to velmi vážně.

Jestli neotěhotníš, vrátím se, *Justine*. Jestli si to dítě necháš vzít, umučím tě k smrti. Ale nedělej si starosti, to dítě bude výjimečné," řekl Génus. „To dítě bude mistrovské dílo. *Miluj se se mnou, Justine.*"

Kapitola 82

V POLEDNE NÁSLEDUJÍCÍHO DNE došlo v případě k dalšímu strašnému a nečekanému obratu. Vedl jsem právě výsledk v MetroHartfordu, když do místnosti vtrhla Betsey. Požádala mě, abych šel na chodbu. Tvář měla popelavě bledou.

„Co se stalo?“ vyrazil jsem ze sebe.

„Alexi, je to tak hrozné, že se ještě třesu. Poslechni si, co se přihodilo. Včera v noci byla pětadvacetiletá žena znásilněna ve svém bytě na předměstí Hartfordu. Násilník jí řekl, že s ní *chce mít dítě*. Když odešel, zavolala na pohotovost a byla přivolána policie. Vypověděla, že násilník měl masku Clintona -jako u té první bankovní loupeže, Alexi - a mluvil o sobě jako o *géniovi*.“

„Je ta žena ještě v nemocnici? Je u ní policie?“ zeptal jsem se. Hlavou mi vířily všechny možnosti. Okamžitě jsem zavrhl, že by šlo o náhodnou podobnost. *Nějaký génius v Clintonově masce v Hartfordu?* To nemohla být náhoda.

„Odešla z nemocnice domů, Alexi. Právě ji našli mrtvou. *Varoval* ji, aby o tom nikomu neříkala a aby nešla na potrat. Neposlechla ho. Udělala chybu. *Otrávil ji*, Alexi. Ten hajzl.“

Betsey Cavalierrová a já jsme odjeli do bytu mrtvé ženy. Byl to hrozný pohled. Podivně pokroucené mrtvé tělo leželo na podlaze v kuchyni. Vybavila se mi těla Brianne a Erola Parkerových. Ta ubohá žena byla *potrestána*. Technici FBI už obraceli byt vzhůru nohama. Já a Betsey jsme tam neměli co na práci. Ten parchant udeřil přímo v Hartfordu - a možná tam ještě byl. Provokoval nás.

Ještě nikdy jsem nepracoval na tak stresujícím případě. Pořád jsme nedokázali vystopovat toho, kdo stál za těmi loupežemi a vraždami, vyřešit ten případ.

Kdo sakra je ten Génius? Byl opravdu v noci v Hartfordu? Proč takhle riskuje?

Pracoval jsem na ústředí MetroHartfordu až do sedmi. Snažil jsem se nedat to najevo, ale byl jsem na pokraji zhroucení. Vyslechl jsem několik dalších zaměstnanců a zašel do oddělení pro styk s veřejností, abych si prošel dopisy od nespokojených zákazníků. Byly jich tam hory. Ve většině případů byly ty dopisy napsány truchlícími

a rozhořčenými rodinnými příslušníky, jejichž nároky byly zamítnuty nebo kterým se zdálo, že celý proces trvá příliš dlouho. Asi hodinu jsem mluvil s vedoucí ochranky Terry Mayerovou. Se Stevem Boldingem, který nebyl zaměstnancem firmy, neměla nic společného. Terry mi vysvětlila, jak se u nich *zachází* s výhružnými dopisy a e-maily a jak se brání před případnými dopisovými bombami. „Jsme připraveni na mnoho potenciálních hrozeb," řekla mi Mayerová. „Jen ne na to, co se stalo."

Celý den jsem pracoval jako v tranzu. Nemohl jsem se zbavit obrazu té otrávené ženy. Génus chtěl, aby porodila jeho dítě. To mohlo znamenat, že vlastní děti nemá. Toužil po dědici, po nesmrtnosti.

Kapitola 83

POSLEDNÍM VEČERNÍM LETEM jsem se vrátil do Washingtonu. Domů jsem se dostal pár minut po jedenácté. Z oken kuchyně svítilo jasné světlo. V prvním patře byla tma. Děti už nejspíš spaly.

„Jsem doma," ohlásil jsem, když jsem otevřel rozvrzané kuchyňské dveře. Panty potřebovaly namazat. Už zase jsem nestíhal drobné domácí opravy.

„Pochytil jsi všechny lumpy?" zeptala se Nana od kuchyňského stolu. Před ní ležela kniha *Barvy vody*.

„Vypadá to, že jdeme správným směrem. Ten lump udělal konečně několik chyb. Hodně riskuje. Vypadá to nadějně. Jak se ti líbí ta kniha?" zeptal jsem se. Chtěl jsem změnit téma. Byl jsem *doma*.

Nana našpulila rty a pousmála se. „Vypadá to nadějně. Ten člověk rozhodně umí psát. Ale neutíkej mi od tématu, Alexi. Posad' se a povídej si se mnou."

„Nemohl bych si na to povídání sehnat něco k večeři?"

Nana se zamračila a překvapeně potřásla hlavou. „Oni tě v letadle nenakrmili?"

„V letadle jsem měl k večeři pytlík buráků a kelímek koly. Tohle kuře a sušenky jsou ještě k jídlu?"

Nana sklonila hlavu ke straně. „Ne, je to zkažené. Dala jsem to tam, už když se to zkazilo. Co si myslíš, Alexi? Jasně že je to k jídlu. Je to mistrovský kus mého kulinářského umění."

Přestal jsem zírat do lednice a pohlédl na ni. „Tak promiň. Provedl jsem něco?"

„Vůbec nic. To bys *poznal*. Všechno je v pořádku. Jenom už zase moc pracuješ. Ale zdá se, že ti to svědčí. Jsi pořád ten starý drakobijec, víd'? S mečem stále u boku."

Vytáhl jsem kuře z lednice. Umíral jsem hlady. Nejspíš bych ho dokázal sníst studené. „Tenhle ohavný případ už možná brzy skončí."

„A pak přijde další a po něm další. Tuhle jsem slyšela dobré rčení - *Pořád je co zlepšovat - a pak najednou umřeš*. Co si o tom myslíš?"

Přikývl jsem a povzdychl si. „Tak tebe už taky unavuje život s detektivem z oddělení vražd? Nemohl bych ti to mít za zlé."

Nana zavrtěla hlavou. „Ne, tak to není. Vlastně se mi docela líbí. Ale chápu, že každému nemusí být tak docela pochuti.”

„Já to chápu také, zvlášť ve dnech, jako byl ten dnešní. Mrzí mě to, co se stalo mezi mnou a Christine. Trpím tím. Ale je mi jasné, čeho se bojí. I mně to nahání strach.”

Nana pomalu sklonila hlavu. „I když to nemůže být Christine, pořád někoho potřebuješ. A Jannie a Damon také. Co takhle si trochu upravit priority.”

„Trávím s dětmi hodně času. Ale budu na tom pracovat,” slíbil jsem a hodil kuře s přílohou na pánev.

„Jak bys mohl, Alexi? Pořád děláš na nějakých vraždách. To je v poslední době tvá priorita.”

Nanina slova se mě dotkla. Byla to pravda? „V poslední době jako by se s ošklivými vraždami roztrhl pytel. Někoho si najdu. Musí to být někdo, kdo si bude myslet, že stojím za trochu těch problémů.”

Nana se uchichtla. „Nejspíš nějaký sériový vrah. Ty rozhodně přitahuješ.”

Kolem jedné jsem se konečně vypravil do postele. Bral jsem za kliku ložnice, když zazvonil telefon. „*Sakra!*” zaklel jsem a vběhl dovnitř, abych ho zvedl, než vzbudí celý dům.

„Ano?”

„Promiň,” uslyšel jsem šepot. „Nerada tě ruším, Alexi.”

Byla to Betsey.

Přes pokročilou noční hodinu mě potěšilo, že slyším její hlas. „To je v pořádku. Co se děje?” zeptal jsem se.

„Alexi, došlo k *průlom*u v případě. Je to dobrá zpráva. Patnáctiletá dívka z Brooklynu si dělá nároky na tu odměnu od pojišťovny! V New Yorku to berou velmi vážně. Ta holka říká, že její otec byl zapletený do toho únosu v MetroHartfordu. Alexi, zná i ty ostatní pachatele. Jsou to newyorští policisté. Génus je policajt.”

Kapitola 84

GÉNIUS JE POLICAJT. Pokud to byla pravda, spousta věcí začala dávat smysl. Částečně to vysvětlovalo, jak toho mohl vědět tolik o zabezpečení bank *a o nás*.

Ve čtvrt na šest ráno jsem se setkal s Betsey Cavalierrovu a čtyřmi dalšími agenty na letišti v Bollingu. Čekal tam na nás vrtulník. Odstartovali jsme to husté mlhy, ve které jsme zmizeli několik vteřin po startu.

Byli jsme zvědavostí bez sebe. Betsey seděla v první řadě s jedním ze svých starších agentů Michaellem Doudem. Měla na sobě světle šedou sukni a bílou blůzu a vypadala opět velice oficiálně. Agent Doud nám rozdál materiály o podezřelých newyorských detektivech.

Během letu do New Yorku jsem si je podrobně prostudoval. Všichni podezřelí byli z Brooklynu. Pracovali na šedesátém prvním okrsku, který je poblíž Coney Islandu a Sheepshead Bay. Okrsek se potýkal s různými kriminálními skupinami - mafií, ruskými gangy, Asiaty, hispánci a černochoy. Pět podezřelých detektivů spolu pracovalo už přes deset let a byli blízkými přáteli.

Podle materiálů byli považováni za „dobré policisty“. Existovaly však jakési varovné signály. Používali zbraně častěji než ostatní, dokonce častěji než oddělení pro boj s narkotiky. Proti třem z nich bylo opakovaně vedeno disciplinární řízení. Hlavou skupiny byl detektiv Brian Macdougall.

Asi pět stránek bylo také věnováno oné patnáctileté svědkyni, dceři detektiva Briana Macdougalla. Studovala s vyznamenáním na Voršilské střední škole. Podle všeho nebyla moc oblíbená a neměla žádné přátele. Detektivové, kteří ji vyslýchali, ji označili za seriózní a důvěryhodnou. Důvod, proč udala svého otce, byl pochopitelný: Macdougall pil a bil svou ženu. „*A má na svědomí ten únos v MetroHartfordu. Udělal to on a jeho kamarádi detektivové,*“ řekla ta dívka.

Měl jsem z toho dobrý pocit. Takhle to v policejní práci většinou chodilo. Rozhodíte spousta sítí a občas se do nich něco chytne. Velice často pocházejí informace od příbuzných nebo přátel

pachatelů. Jako od téhle rozhněvané dcery, která se chtěla pomstít svému otci.

O půl osmé jsme vstoupili do konferenční místnosti v čísle jedna na Police Plaza a setkali se s několika příslušníky newyorské policie včetně velitele detektivů. Já tam byl jako zástupce washingtonské policie a věděl jsem, že mě na tuhle schůzku dostal Kyle Craig. Chtěl, abych tu výpověď slyšel přímo od ní.

Kyle chtěl vědět, *jestli jí budu věřit.*

Kapitola 85

VERONIKA MACDOUGALLOVÁ UŽ ve velké konferenční místnosti seděla. Na sobě měla pomačkané modré džínsy a vytahanou zelenou mikinu. Kudrnaté rezavé vlasy měla rozčuchané. Černé kruhy pod jejíma očima mi prozradily, že toho v poslední době moc nenaspala.

Během představování na nás Veronika hleděla zcela apaticky. Rozsadili jsme se kolem velkého konferenčního stolu s mahagonovou deskou. Velitel detektivů Andrew Gross nám pak představil tu dívku. „Veronika je moc statečná mladá žena," řekl. „Poví vám to všechno vlastními slovy."

Dívka se zhluboka nadechla. Její oči plné slz byly jako malé zelené korálky. „Něco jsem včera v noci sepsala. Trochu si to srovnala v hlavě. Učiním své prohlášení a pak se můžete ptát, na co budete chtít."

Velitel detektivů Gross ji jemně přerušil. Byl to statný muž s hustým šedým knírem a dlouhými kotletami.

Dával pozor, aby dívku nevyplašil. „To bude v pořádku, Veroniko. Udělejte to, jak si budete přát. Necháme to na vás. Nemusíte spěchat."

Veronika potřásla hlavou. Vypadala velmi zranitelně a nejistě. „Jsem v pořádku. Musím to udělat," řekla. Pak začala vyprávět svůj příběh.

„Můj otec je to, čemu vy říkáte chlapák. A je na to velmi hrdý. Je loajální ke svým přátelům a zvláště k ostatním policistům. Je to *skvělej chlap'*, že? No, tak tohle je jeho odvrácená strana. Má matka bývala hezká. To bylo tak před deseti lety a dvaceti kily. Potřebuje pěkné věci. Chci tím říct, že ty věci jako šaty a boty potřebuje fyzicky. Žije jimi.

Nepatří zrovna mezi nejchytřejší lidi na světě, ale můj otec se za jednoho z nich považuje a má ve zvyku matku neustále ponižovat. Před několika lety začal hodně pít. A když se napije, je zlý a matku bije. Říká jí *boxovací pytel'*. Moc vtipné, vidíte?"

Veronika se odmlčela a rozhlédla se po místnosti; kontrolovala naše reakce na to, co právě řekla. V zasedačce bylo strašidelné ticho.

Nikdo nedokázal spustit oči z té rozčilené dívky a zloby, která zářila z těch zelených očí.

„Proto jsem dneska tady. Jedině proto jsem schopná udělat tu strašnou věc - udat vlastního otce.“

Znovu se odmlčela a vzdorovitě na nás pohlédla. Nikdo v místnosti z ní nemohl spustit oči. Rozhodně to dávalo smysl: rozhodující stopa pocházející od člena rodiny.

„Můj otec si neuvědomuje, že jsem ve skutečnosti mnohem chytřejší než on a že jsem také všímavá. To jsem se možná naučila od něj. Vzpomínám si, že když mi bylo asi deset, byla jsem si jistá, že ze mě bude detektivka. Docela směšné, že?“

Když jsem vyrostla, všimla jsem si, že můj otec má mnohem víc peněz, než by měl mít. Několikrát ho výčitky svědomí dohnaly k tomu, že nás vzal někam na dovolenou - do Irska nebo do Karibiku. A on sám nikdy neměl hluboko do kapsy. Módní oblečení, každý druhý rok nové auto. A elegantní jachta zakotvená v Sheepshead Bay.

Vloni v létě se otec jednou v pátek večer odporně opil. Pamatuji se, že se druhého dne chystal se svými kamarády od policie na chrtí dostihy. Vydal se pěšky do babiččina domu, který je jen několik bloků od nás. Toho večera jsem ho sledovala. Byl tak mimo, že si mě rozhodně nemohl všimnout.

Otec šel za dům do zahrady, kde stojí stará kůlna.

V kůlně odtáhl pracovní stůl a odstranil ze zdi nějaká prkna. Neviděla jsem přesně, co tam dělá, tak jsem se tam šla druhý den podívat. Za prkny jsem našla peníze -spoustu peněz. Nevím, odkud pocházejí, ale v práci si je vydělat nemohl. *Napočítala jsem skoro dvacet tisíc dolarů.* Pár stovek jsem si vzala a ani si toho nevšiml.

Po téhle události jsem si ho začala víc všímat.

V poslední době, asi tak minulý měsíc, otec a jeho kamarádi něco chystali. Nedalo se to přehlédnout. Po práci byli stále spolu. Jednoho večera jsem zaslechla, jak se svému kolegovi Jimmymu Crewsovi zmínil o Washingtonu. Pak se na čtyři dny vypařil.

Čtvrtého dne odpoledne dorazil domů. Bylo to den po tom únosu v MetroHartfordu. Kolem třetí začal slavit a v sedm už byl jako dělo. Toho večera zlomil matce lícní kost a málem jí vyrazil oko. Nosí

takový pitomý pečetní prsten. Té noci jsem šla do babiččiny kůlny a našla tam další peníze. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Byla jich hromada."

Dívka sáhla pod stůl a vytáhla modrý batůžek, takový, jaký nosí děti do školy. Otevřela ho. Vyndala z něj několik balíčků bankovek a položila je na stůl. Ve tváři se jí zračil stud a bolest.

„Tady je deset tisíc čtyři sta dolarů. Našla jsem je v babiččině kůlně. Ukryl je tam můj otec. Má na svědo-

mí ten únos ve Washingtonu. Myslí si, bůhví jak není chytrý."

A pak, jakmile nám vypověděla, co její otec udělal, se děvče konečně rozplakalo. „Je mi to líto," opakovala stále. „Je mi to tak líto." Myslím, že se omlouvala za otcovy zločiny.

Kapitola 86

VERONICE MACDOUGALLOVÉ jsem věřil a hlava se mi ještě točila z jejího děsivého svědectví o jejím otci policistovi. Ve vzduchu visela otázka, jestli tato skupina brooklynských detektivů má prsty v předchozích bankovních loupežích. Zabili chladnokrevně několik lidí, než podnikli onen únos v MetroHartfordu? Byl jeden z detektivů Génius?

Během dne, naplněného politikařením a přestřelkami mezi FBI, starostou a newyorským policejním komisařem jsem měl dost času o tom přemýšlet. Mezitím bylo zorganizováno sledování oněch pěti brooklynských detektivů, ale zatím jsme nedostali svolení je zatknout. Bylo to k zešilení, jako uvázat na celý den v dopravní zácpě na Long Island Expressway nebo v newyorském metru. Pracovní docházka detektivů byla porovnána s daty bankovních loupeží. Byly přezkoumány jejich příjmy a výdaje. Nenápadně byli vyslechnuti ostatní detektivové a dokonce i práškači. Byly vyzvednuty peníze z úkrytu u Macdougallovy matky a bylo prokázáno, že pocházejí z výkupného.

V šest hodin večer ještě nebylo nic rozhodnuto. Necháпали jsme, jak mohlo dojít k takovému zdržení. Na okamžik se objevila Betsey a oznámila nám, že se ještě nepodařilo dosáhnout žádného pokroku. Kolem sedmé jsem to vzdal a šel si najít hotel.

Byl jsem čím dál vzteklejší. Dal jsem si horkou sprchu a prolistoval průvodce, abych si našel v centru dobrou restauraci. Kolem deváté jsem konečně zavolał pokojovou službu. Myslel jsem na Christine a malého Alexe. Nikam se mi nechtělo. Kdyby mohla jít se mnou Betsey, možná bych se nechal přemluvit, ale ta byla plně zaměstnaná soubojem s policejní mašinérií.

Natáhl jsem se na postel a pokusil se začíst do *Modliteb za déšť* od Dennise Lehana. Navazovala na řadu knih, které se mi líbily dříve: *Pilotovu ženu*, *Harryho Pottera a Kámen mudrců* a *Alchymistu*.

Nemohl jsem se na čtení soustředit. Chtěl jsem zatknout těch pět newyorských detektivů. Přál jsem si být doma s dětmi a toužil jsem, aby malý Alex byl součástí rodiny. Naděje, že se to brzy stane, mě v poslední době držela na nohou.

Nakonec jsem v myšlenkách zalétl k Betsey Cavalierrové. Snažil jsem se na ni nemyslet, ale vybavilo se mi naše „rande“ v Hartfordu. Líbila se mi - to bylo jasné. Chtěl jsem se s ní vidět znovu a doufal jsem, že ona bude chtít vidět mě.

Kolem jedenácté zazvonil v mém pokoji telefon. *Byla to Betsey.* V jejím hlase byla patrná frustrace a únava.

„Právě jsem skončila tady na Police Plaze. *Aspoň doufám.* Věř tomu nebo ne, máme zelenou, abychom je zítra zatkli. Nedokážeš si představit, jaké kecy jsme tam dneska museli poslouchat. Tu hromadu žvástů o občanských právech těch detektivů a o dopadu na morálku newyorského policejního sboru. O tom, jak provést zatčení správně. Nikdo se neodvážil říct: *Podle všeho je to parta zločinců, nejspíš i vrahů. Dostaňte je do kriminálu.* ”

„Je to parta zločinců. Dostaneme je do kriminálu,” řekl jsem.

Zaslechl jsem smích a dokázal si představit, jak se tváří. „A přesně to uděláme, Alexi. Dostaneme je. Možná bude mezi nimi i Génius. Musím být u toho. Uvidíme se ráno. *Časně.*”

Kapitola 87

ČTYŘI HODINY RÁNO je opravdu časně. Právě na tuto hodinu bylo naplánováno zatčení pěti detektivů v jejich domovech. Všechno bylo připraveno. Politikaření skončilo; alespoň jsem v to doufal.

Půl třetí je ještě časněji a právě v tu nekřesťanskou hodinu jsme se shromáždili někde v okrese Nassau poblíž Long Islandu. Moc jsem tu oblast neznal, ale vypadala mnohem lépe než Pátá ulice a Southeast. Někdo z týmu řekl, že je to neobvyklá čtvrť, protože tam žije spousta policistů a mafiánů v dokonalé harmonii.

Byl to federální případ a oficiálně byla zatčením pověřena Betsey Cavalierrová. To dokumentovalo úctu, které se jí dostávalo ve Washingtonu, ne-li i v New Yorku.

„Ráda vás tu takhle dneska ráno vidím v plné síle a plné polní. Nebo je ještě noc? Bůhví, v jaké jsme vůbec časové zóně.“ Svým úvodem si vysloužila několik úsměvů našeho smíšeného týmu. Bylo nás tam asi čtyřicet, částečně od policie a částečně od FBI, ale velení při této ranní razii měla jednoznačně FBI. Betsey nás rozdělila do pěti týmů po osmi. Já byl v její skupině.

Všichni byli připravení a celí žhaví vyrazit. Rozjeli jsme se k patrovým domkům v High Street v Massapequě. Zdálo se, že celá předměstská čtvrť spí. Na jednom dvorku zaštěkal pes. Na pečlivě zastřižených trávnicích se leskla rosa. Detektiv Brian Macdougall vybral pro sebe, týranou manželku a zahořklou dceru pěkné místo pro život.

Betsey promluvila do vysílačky. Na to, pod jakým byla tlakem, se zdála být neuvěřitelně klidná. „Kontrola spojení.“ Pak: „Tým A, přední vchod. Tým B kuchyně, tým C veranda. Tým D zůstane v záloze... *Připravte se. Ted!* Seberte ho!“

Agenti a policisté vtrhli na její signál do domu. Betsey a já jsme je napjatě sledovali. Byli jsme tým D, záloha.

Tým A pronikl do domu rychle a hladce.

Stejně tak tým B. Třetí tým jsme z místa, kde jsme parkovali, neviděli. Vnikli do domu zezadu.

Uvnitř zazněl křik. Pak jsme slyšeli hlasité *prásk*. Nepochybně výstřel.

„Sakra," pohlédla na mě Betsey. „Macdougall na nás čekal. Jak se to mohlo stát?"

Zaznělo několik dalších výstřelů. Nějaká žena začala ječet a klít. Byla to matka Veroniky Macdougallové?

Betsey a já jsme vyskočili z auta a běželi k Macdougallovu domu, dovnitř jsme však nešli. Myslel jsem na to, že zatčení probíhají v témž okamžiku ve čtyřech dalších domech. Doufal jsem, že tam nejsou podobné problémy.

„Podejte hlášení," řekla Betsey do vysílačky. „Co se to tam děje? Miku? Co se to zvrtilo?"

„Rice to koupil. Jsem v prvním patře před ložnicí. Macdougall a jeho žena jsou uvnitř.

„Jak je na tom Rice?" zeptala se znepokojeně.

„Dostal to do hrudníku. Je při vědomí, ale rána vypadá ošklivě. Zavolejte hned ambulanci. Střelil ho Macdougall."

Náhle se v prvním patře otevřelo okno. Uviděl jsem, jak z něj vyskakuje shrbená postava a přebíhá po střeše přilehlé garáže.

Betsey a já jsme se za ní rozběhli. Vzpomněl jsem si, že na Georgtownské univerzitě vynikala v lacrossu. Stále ještě byla ve formě.

„Je *venku!* Macdougall vyskočil na střechu garáže," hlásila ostatním.

„*Vidím ho,*" řekl jsem jí. Mířil k rohu garáže, kde střecha sousedila s korunami několika jedlí. Nevěděl jsem, co je za těmi stromy, ale odhadoval jsem to na další dvůr a dům.

„Macdougalle!" vykřikl jsem z plných plic. „Zastavte! Policie! Zastavte, nebo budu střílet!"

Neohlédl se, nezastavil, ani nezaváhal. Macdougall skočil přímo do korun stromů.

Kapitola 88

SE SKLONĚNOU HLAVOU jsem se rozběhl přímo proti bariéře hustých keřů, které mi rozškrábaly paže do krve. Brian Macdougall se nedostal moc daleko - přebíhal přes dvůr vedlejšího domu.

Doběhl jsem ho a skočil po něm. Pravým ramenem jsem mu mířil zezadu pod kolena. Chtěl jsem dát Macdougallovi co proto.

Dopadl tvrdě na zem, ale byl stejně napumpovaný adrenalinem jako já. Převalil se a odstrčil mi ruce. Oba jsme rychle vyskočili. „Měl jsi zůstat ležet," řekl jsem mu. „Ty přece chyby neděláš. A vstát byla chyba."

Tvrdě jsem zasáhl Macdougalla pravým hákem. Byl to dobrý pocit. Hlava mu odlétla dozadu o dobrých dvacet centimetrů.

Rozkročil jsem se a trochu se zhoupal v kolenech. Macdougall po mě máchl pěstí, která mě naprosto minula.

Podlomila se mu kolena, ale k zemi nešel. Přece jen to byl tvrdý polda z ulice.

„Udělal jsi na mě dojem," popíchl jsem ho. „Ale stejně jsi měl zůstat na zemi."

„Alexi!" zaslechl jsem vykřiknout Betsey, která už také doběhla na dvorek.

Macdougallovi se podařil docela dobrý úder, který se však dal snadno předvídat. Jeho pěst mi sjela po straně čela. „Tak je to lepší," pochválil jsem ho. „Přenes váhu na špičky, Briane."

„Alexi!" zavolala na mě znovu Betsey. „Sraz ho, sakra! Hned!"

Přál jsem si stát proti Macdougallovi v ringu a ztrestat ho za všechno, co napáchal. Před jeho dalším úderem jsem ustoupil ke straně. Byl už unavený.

„Ted' nemlátíš svoji ženu nebo dceru," řekl jsem. „Máš proti sobě stejnou váhovou kategorii. Vymlátím z tebe duši, Macdougalle."

„Seru na tebe," zavrčel, ale bylo znát, že už lapá po dechu. Obličej a krk měl pokrytý potem.

„Jseš Géníus? Jseš to ty, Briane? Zabils všechny ty lidi?"

Neodpověděl, tak jsem ho tvrdě udeřil do břicha. Zlomil se v pase a tvář se mu zkroutila bolestí.

Přistoupila k nám Betsey a několik dalších agentů. Jen se dívali, chápali, o co tam jde. Byli na mé straně.

„Přenes váhu dopředu," poradil jsem Macdougallovi. „Pořád stojíš moc na patách."

Něco zamumlal. Nerozuměl jsem mu, ale moc mě nezajímalo, co mi chce říct. Praštil jsem ho znovu do žaludku. „Vidíš? Musíš jít na tělo," vysvětlil jsem mu. „Svoje děti to učím stejně."

Uštědřil jsem mu další zvedák do břicha. Měl pevné svaly a uhodit ho bylo jako praštit do těžkého pytle. Pak následoval ostrý zvedák do Macdougallovy brady.

S heknutím se složil na trávník a zůstal ležet. Byl vyřízený.

Postavil jsem se nad něj. Trochu jsem se potil a popadal dech. „Briane Macdougalle. Mám pro vás jednu otázku. Jste Génius?"

Kapitola 89

NÁSLEDUJÍCÍ DVA DNY byly vyčerpávající a frustrující. Pět podezřelých detektivů bylo umístěno do Metropolitního nápravného centra na Foley Square. Bylo to bezpečné místo, kde bývali drženi informátoři a nepoctiví policisté, aby byla zajištěna jejich bezpečnost.

Vyslechl jsem každého z nich. Začal jsem od nejmladšího, detektiva Vincenta O'Malleyho, a skončil u Briana Macdougalla, který vypadal na jejich vůdce. Jeden po druhém popírali detektivové jakýkoliv svůj podíl na únosu v MetroHartfordu.

Několik hodin po mém prvním rozhovoru s Brianem Macdougallm jsem dostal zprávu, že se mnou chce mluvit znovu.

Když spoutaného detektiva přivedli do výslechové místnosti v budově na Foley Square, měl jsem pocit, že se něco změnilo. Poznal jsem mu to na obličeji.

Macdougall byl viditelně rozrušený, když promluvil. „Je to jiné, než jsem myslel. Ve vězení. Sedět tady na opačné straně stolu. Je to spíš obranná hra, víte? Snažíte se odpálit míček zpátky přes síť.”

„Dáte si něco?” zeptal jsem se ho. „Třeba k pití?”

„Byla by cigareta?”

Zavolal jsem, aby nám do výslechové místnosti přinesli cigarety. Kdosi se objevil s balíčkem marlborek a okamžitě zmizel. Macdougall si zapálil a s potěšením vyfoukl oblak kouře, jako by pro něj cigareta znamenala tu největší rozkoš na světě. V té chvíli to možná tak cítil.

Sledoval jsem, jak se jeho pohled pomalu upírá do prázdna. Na pivní pohled bylo jasné, že není žádný hlupák. Že by Génius? Trpělivě jsem čekal, až promluví. *Něco* mi chtěl.

„Tohle jsem viděl dělat už spoustu detektivů,” řekl a vydechl další kouř. „Umíte poslouchat. Vy chyby neděláte.”

Následovalo krátké ticho. Měli jsme všechen čas na světě. „Co chcete?” zeptal jsem se nakonec.

„Správná otázka, detektive. Brzy se k tomu dostanu. Víte, na začátku jsem býval docela dobrý polda,” řekl. „Ale ve chvíli, kdy zmizí ty první ideály, musí si člověk začít dávat pozor.”

„Zkusím si to zapamatovat," pousmál jsem se a snažil se, aby to nevyznělo blahosklonně.

„Co vás žene dopředu?" zeptal se Macdougall. Zdálo se, že ho má odpověď opravdu zajímá. Možná jsem ho pobavil. Ale spíš si se mnou jen zahrával. Pro tu chvíli to bylo v pořádku.

Pohlédl jsem mu do očí a spatřil tam prázdnotu, možná dokonce lítost. „Nechci zklamat rodinu ani sebe. Jsem prostě takový. Možná mi chybí představivost."

Mezi jeho prsty se objevily pramínky kouře. „Ptal jste se mě, co chci? To byla správná otázka. Moje pohnutky byly vždycky sobecké. Vždycky to tak bylo." Hlasitě si povzdechl. „Tak jo, povím vám, co hledám."

Měl jsem dost rozumu, abych jen mlčel a poslouchal.

„Za prvé, nikomu z MetroHartfordu se nic nestalo. Nikdy jsme nikomu neublížili ani při předchozích akcích."

„A co ti Buccieriovi? James Bartlett? Paní Collinsová?" zeptal jsem se.

Macdougall zavrtěl hlavou. „V tom jsem prsty neměl. A vy to víte. Víte, že to víte."

Měl pravdu; opravdu jsem si nemyslel, že má na svědomí ty předchozí loupeže. Jejich styl byl naprosto odlišný. Kromě toho policejní záznamy ukázaly, že byl v práci, když k několika z nich došlo. „Dobře. Takže co z toho vyplývá? Víte také, že chceme člověka, který ty akce zorganizoval. To je naše hlavní starost."

„Je mi to jasné. Tady je moje nabídka. Pro všechny bude těžké ji spolknout, ale smlouvat nehodlám. Chci tu nejlepší dohodu, *jakou jsem jako polda kdy viděl*. To znamená ochranu svědka na nějakém luxusním místě, jako je třeba Greensahven. Ven se dostanu maximálně za deset let. Stejnou dohodu jsem už viděl v jednom případě vraždy. Víte, co se dá zařídit a co ne."

Nic jsem na to neřekl a ani jsem nemusel. Macdougallovi bylo jasné, že nejsem ten člověk, kdo může podobnou nabídku přijmout. „Dořečnete to až do konce," vybídl jsem ho. „Co za to od vás dostaneme?"

Upřeně se mi zahleděl do očí. Nepohnul ani brvou.

„Na oplátku *vám dám jeho*. Povím vám, kde najdete toho chlapa, co ty loupeže a únos naplánoval. Toho, co si říká Génus. Vím, kde je.“

Páta část

PÁD NA DNO

Kapitola 90

FBI, POLICIE A MINISTERSTVO spravedlnosti svolaly několik schůzek na nejvyšší úrovni, aby rozhodly, jaké zaujmout stanovisko k Macdougallově nabídce. Byl jsem si celkem jistý, dřív než v pondělí k žádnému závěru nedojdou.

O půl páté jsem nasedl do letadla zpátky do Washingtonu. Betsey Cavalierrová a Michael Doud zůstali v New Yorku pro případ, že by se něco stalo.

Měl jsem na práci něco důležitého. Toho večera jsem šel s Nanou a dětmi na *Hvězdné války: Epizoda I - Klony útočí*. Film se nám líbil, i když jsme doufali, že Samuel L. Jackson dostane větší prostor. Povšiml jsem si podstatné změny mezi Jannií a Damonem. Od její nemoci s ní měl Damon větší trpělivost. Jannie ho na druhou stranu méně popichovala. V uplynulých několika týdnech oba hodně vyrostli. Pochopil jsem, že se z nich stávají přátelé a že jim přátelství vydrží až do konce života.

V neděli ráno jsem se rozhodl promluvit si s dětmi na rovinu. Nana už mi poskytla několik rad, jak na to mám jít. Nanina reakce byla pro ni typická: mrzelo ji to, co se stalo mezi Christine a mnou. Co se týkalo malého Alexe, nemohla se dočkat, až bude u nás. „Miluju miminka, Alexi. Tohle mi prodlouží život o deset let.“ Skoro jsem jí věřil.

„Něco špatného se stalo,“ prohlásil Damon, když se na mě u snídaně podíval přes stůl. „Že jo?“

Usmál jsem se na něj. „No, to je jenom půlka pravdy. Kde bych měl začít?“ řekl jsem nejistě.

„Na začátku,“ navrhla Jannie.

Na začátku? A kde to vlastně začalo?

Nadechl jsem se a skočil do toho po hlavě. „Christine a já jsme si nějakou dobu byli hodně blízcí. Myslím, že to oba víte. V poslední době se však věci změnily. Až skončí školní rok, odstěhuje se z Washingtonu. Nevím ani kam. Ale je jisté, že se s ní nebudeme moc vídat.”

Jannie otevřela ústa, ale promluvil Damon. „Ve škole se chová jinak, tati. Všichni to říkají. Všechno ji naštvě a pořád vypadá smutně.”

Bolelo mě slyšet něco takového. Byla to částečně i má vina.

„Prošla něčím moc zlým, moc strašným,” řekl jsem mu. „Nikdo si nedokáže představit, jak trpěla. Stále se z toho vzpomínává. Může to chvíli trvat.”

Jannie konečně promluvila a její hlas byl překvapivě tichý. Její oči byly plné pochopení a obav. „A co naše mimčo?” zeptala se.

„Malý Alex bude žít s námi. To je ta dobrá zpráva, kterou jsem vám slíbil.”

„Hurá! Hurá!” vykřikla Jannie a zatančila malý oslavný tanec. „Miluju malýho Alexe juniora!”

„To je fakt paráda,” rozzářil se Damon. „Jsem moc rád, že bude u nás.”

Cítil jsem to samé a přemýšlel jsem, jak mohu být ve stejnou chvíli tak veselý a smutný zároveň. Alexe budu mít u sebe, ale Christine jsem ztratil. Už to bylo oficiální - řekl jsem to Naně a dětem.

Kapitola 91

SE VZRŮSTAJÍCÍM NEBEZPEČÍM narůstá i vzrušení. Génus tohle věděl přesně. Peníze jsou příjemné, ale nejsou všechno. Bylo to nebezpečí, co vhánělo adrenalin do žil a hnalo ho kupředu.

Agent FBI James Walsh žil sám v malém pronajatém domě na předměstí Alexandrie. Dům byl stejně prostý a skromný jako agent Walsh sám. Dokonale se hodil k jeho povaze. Bylo to naprosto „pocitivé“ a „bezúhonné“ bydliště.

Géniovi nedalo moc práce se do domu dostat. Policisté bývají velice nedbalí co se týká zabezpečení jejich domovů. Walsh byl laxní anebo to byl prostě pitomec.

Génus se chtěl dostat rychle dovnitř a ven, ale nechtěl být neopatrný. *Prkna v podlaze praskala.* To už věděl -nebyl v tom domě poprvé.

Prkna jeho očekávání nezklamala, když se po nich blížil k ložnici Jamese Walshe.

Čím nebezpečnější, tím lepší. Čím větší opovážlivost, tím větší vzrušení.

Tohle u něj platilo vždycky.

Pomalou a potichu otevřel dveře a chystal se vstoupit, když - „Nehýbej se,“ pronesl Walsh v polotmě pokoje.

Stěží agenta FBI viděl. Walsh se krčil za postelí na druhé straně místnosti. V rukou držel brokovnici. Měl ji ukrytou pod postelí, nikdy bez ní nešel spát.

„Vidíš tu pušku. Míří přímo na tvůj zatracený hrudník. Slibuju, že neminu.“

„Tak takhle to je,“ řekl Génus a potichu se zasmál. „Tedy šach - mat? Chytil jste Génia. Budete slavný!“

S úsměvem vykročil směrem k Walshovi.

Čím nebezpečnější, Hm lepší.

„Stůjte!“ křikl na něj Walsh. „Stůjte, nebo střelím! STŮJTE!“

„Dělejte, jak umíte,“ řekl Génus.

Nezastavil, ani nezpomalil - krok za krokem se k němu přibližoval.

Pak zaslechl, jak agent stiskl spoušť. Tento pohyb měl způsobit jeho smrt, zarazit jeho zločinné řádění. *Ale nic se nestalo.*

Jo, dělejte, jak umíte, agente Walshi."

Přitiskl hlaveň své pistole k čelu protivníka. Druhou rukou mu přejel po vlasech zastřižených na ježka.

"Já jsem Géníus; vy ne. Umíral jste touhou mě dostat, ale já dostal vás. Vyndal jsem vám z brokovnice náboje. Dostanu vás všechny, jednoho po druhém. Vás, Walshi, Douda, Cavalierrovou. Možná dokonce detektiva Alexe Crosse. Všichni zemřete."

Kapitola 92

DORAZIL JSEM DO DOMU Jamese Walshe ve Virginii v neděli kolem půlnoci. Venku na ulici nervózně přecházelo několik sousedů. Slyšel jsem, jak si jedna postarší žena povzdechla: „Takový milý člověk. Je to velká ztráta. Byl to agent FBI, víte."

Věděl jsem to. Zhluboka jsem se nadechl a vstoupil do skromného domu, kde Walsh žil a zemřel. FBI byla přítomna v plné síle a stejně tak i místní policie. Protože zemřel agent, na místo činu byl povolán vyšetřovací tým z Quantika.

Zahlédl jsem agenta Mika Doudu a prodral se k němu. Byl popelavý v obličeji a ruce se mu třáslly.

„Je mi to líto," řekl jsem mu. On a Walsh byli blízcí přátelé. Doud žil poblíž na stejném předměstí.

„Proboha. Jimmy se mi nikdy o ničem nezmínil. A to jsem byl jeho nejlepší přítel."

Přikývl jsem. „Co zatím víme? Co se stalo?"

Doud ukázal směrem k ložnici. „Jimmy je tam. Vypadá to, že spáchal sebevraždu, Alexi. Nechal dopis. Nemohu tomu uvěřit."

Prošel jsem spoře zařízeným obývacím pokojem. Od Walshe samotného jsem věděl, že se před několika lety rozvedl. Měl šestnáctiletého syna na soukromé škole a dalšího u Mírových sborů.

James Walsh na mě čekal v koupelně sousedící s ložnicí. Byl stočený v kaluži na bílých dlaždičkách na podlaze. Jakmile jsem vstoupil do místnosti, hned jsem viděl, co zbylo z týla jeho hlavy.

Doud se postavil za mě. Podal mi list papíru, zasunutý do igelitového pytlíku na důkazy. Přečetl jsem si vzkaz, aniž bych list vyndal. Byl určený Walshovým synům.

Už toho na mě bylo příliš.

Práce, tenhle případ, všechno ostatní.

Andrewe, Petere, je mi to opravdu moc líto.

S láskou táta.

Vyděsilo mě zazvonění mobilu. Patřil Doudovi. Přijal hovor, ale pak mi ho podal. „Je to Betsey," řekl.

„Jsem na cestě na letiště. Ach, Alexi, jak se to mohlo stát?" uslyšel jsem její hlas. Zřejmě byla ještě v New Yorku. „Chudák Jim. Proč se musel zabít? Nemohu tomu uvěřit. Není ten typ."

Pak se hlasitě rozvzlykala do telefonu a ačkoliv byla tak daleko, nikdy jsem se k ní necítil blíž.

Nevyslovil jsem to, na co jsem myslel. Stačilo, že ta myšlenka vyděsila mě. *Možná byly Betseyiny pochybnosti namístě. Možná se Walsh opravdu nezabil sám.*

Kapitola 93

Do NEW YORKU JSEM SE VRÁTIL v pondělí časně ráno. Na schůzi svolanou na devátou hodinu do ústředí FBI na Manhattanu jsem dorazil právě včas. Snažil jsem se skrýt své pocity, nedat najevo, co si myslím.

Do konferenční místnosti jsem vstoupil ve slunečních brýlích. Betsey musela vycítit, že jsem přišel. Zvedla hlavu od hromady papírů a vážně pokývla. Poznal jsem, že strávila většinu noci v myšlenkách na Walshe. Stejně jako já.

Našel jsem si volnou židli a posadil se právě v okamžiku, kdy nějaký právník z ministerstva spravedlnosti zahájil schůzi. Vypadal na padesát a jeho kožený obličej dokonale skrýval jakékoliv city. Na sobě měl lesklý šedý oblek s úzkými klopami, který vypadal dobře dvacet let starý.

„Došlo k dohodě s Brianem Macdougalem,” oznámil shromážděné skupině.

Pohlédl jsem na Betsey a ta pokývala hlavou a obrátila oči v sloup. Už o tom věděla.

Nemohl jsem tomu uvěřit. Naslouchal jsem pozorně každému slovu, které vyšlo z právníkových úst.

„Zavazujete se, že nepromluvíte o ničem, o čem bude řeč v této místnosti. Nebudou poskytnuty žádné informace médiím. Detektiv Macdougall souhlasil, že bude mluvit s vyšetřovateli o naplánování a provedení únosu v MetroHartfordu. Má cenné informace, které by mohly vést k dopadení mimořádně důležitého podezřelého, takzvaného Génia.”

Byl jsem naprosto šokovaný a cítil se, jako by mi někdo plivl do obličeje. Ministerstvo dospělo k dohodě přes víkend a já si byl jistý, že Macdougall dostal přesně to, co chtěl. Dělal se mi z toho zle od žaludku, ale takhle to na ministerstvu spravedlnosti chodilo vždycky.

Brian Macdougall věděl přesně, jaký druh dohody může žádat. Nabízela se tedy otázka, jestli nás může dovést ke Géniovi. Kolik toho ví? Ví vůbec něco?

To jsem měl brzy zjistit. Výslech korunního svědka detektiva Macdougalla byl naplánovaný na odpoledne v Metropolitním

nápravném centru. Výslechu jsem měl být přítomný já, detektiv Harry Weiss za newyorskou policii a Betsey Cavalierrová za FBI.

Macdougall si povolal dva právníky. Ani jeden z nich neměl na sobě dvacet let starý oblek. Vypadali slizce, nákladně a chytře. Když jsme vstoupili do výslechové místnosti, detektiv nás pozdravil pokývnutím. „Smrdí to, co?“ řekl. „Taky to cítím. Ale tak už to chodí.“

Samorostlý filozof Macdougall se posadil mezi své dva právníky a výslech mohl začít.

Betsey se ke mně naklonila a pošeptala mi: „To jsem tedy zvědavá, co ministerstvo koupilo.“

Kapitola 94

ZAČÁTEK SEZENÍ se moc nevydařil. Detektiv Weiss z oddělení pro vnitřní záležitosti newyorské policie usoudil, že má mluvit za nás všechny. Weiss považoval za nezbytné začít na samém začátku a metodicky procházel Macdougallova předchozí prohlášení větu po větě.

Bylo to úmorné. Toužil jsem ho přerušit, ale neudělal jsem to. Pokaždé, když Weiss položil další otázku nebo se pustil do jednoho ze svých malých projevů shrnujících Macdougallovy prohřešky, šlápl jsem Betsey pod stolem na nohu. V odpověď mě zlehka kopla do holeně.

Macdougall toho měl konečně dost. „Vy pitomče!“ vybafl na Weisse. „Děláte si ze mě srandu? Tímhle pindáním mě jenom připravujete o čas. Ať se ptá někdo jiný.“

Zamračil se na Weisse, který to zřejmě nepochopil.

„Dáváte mi špatné otázky, kreténe,“ zařval nakonec Macdougall a vyskočil ze židle. „Když neumíte dělat svoji práci, tak nás tady aspoň nezdružte!“

Macdougall se k nám otočil zády a postavil se ke špinavému oknu, zakrytému hustou sítí a mřížemi. Jeho právníci se k němu připojili. Něco pronesl a všichni se rozesmáli. *Cha, cha, cha. To je ale srandista, tenhle Brian Macdougall!*

My tři jsme zůstali sedět a sledovali je. Betsey se snažila Weisse uklidnit a zachovat tak jednotnou frontu.

„Do hajzlu s ním,“ ulevil si Weiss neobvykle stručně a odvážně. „Můžu se ho zeptat, na co mě napadne. Přece jsme si toho parchanta koupili.“

Betsey s ním naoko souhlasila. „Máte pravdu, Harry. Je to arogantní parchant. *Typický detektiv,*“ řekla. „Možná bude odpovídat detektivu Crossovi. Zřejmě nemá rád vnitřní záležitosti.“

Weiss nejprve vrtěl hlavou, ale pak svolil. „Dobře, ať je po jeho. Hlavně když to bude fungovat. Jsem týmový hráč.“

„Všichni jsme týmoví hráči,“ řekla a lehce poklepala Weisse po paži. Byla dobrá. „Díky, že to berete tak rozumně.“

Macdougall se vrátil ke stolu klidnější. Dokonce se Weissovi omluvil. „Promiňte. To víte, mám nervy na pochodu.“

Několik vteřin jsem počkal, než Weiss omluvu přijme, ale muž z vnitřních záležitostí neřekl ani slovo. Nadechl jsem se a spustil. „Detektive Macdougalle, proč nám nepovíte, co sám považujete za důležité. Sám víte nejlíp, co chceme slyšet.“

Macdougall pohlédl na oba své právníky a konečně se usmál.

Kapitola 95

„TAK JO, ZKUSÍME TO TAKHLE," řekl Macdougall. „Jednoduché otázky a jednoduché odpovědi. S tím takzvaným Géníem jsem se setkal třikrát. Pokaždé ve Washingtonu. Ve všech třech případech nám, jak říkal, ‚proplatil cestáky‘. To obnášelo padesát táců za jeden výlet, což nám mělo vynahradit ušlý čas a zvýšit náš zájem.

Byl *hodně, hodně* upjatý. Všechno promýšlel ze všech úhlů. Věděl, o čem mluví. A - řekl nám hned na začátku, že náš podíl bude patnáct miliónů dolarů. Měl velmi přesné informace o MetroHartfordu a dokonalý plán, na kterém jsme hned poznali, že bude fungovat."

„Jak se o vás dozvěděl?" zeptal jsem se. „Jak vás kontaktoval?"

Tahle otázka se Macdougallovi zamlouvala nebo se tak aspoň tvářil. „Je jeden právník, kterého občas používáme." Pohlédl na právníky po svém boku. „Ne jeden z těchhle dvou džentlmenů. Spojil se s naším *dalším* právníkem. Nevíme přesně, jak se o nás dozvěděl, ale měl přehled o tom, co jsme udělali a jak pracujeme. Tohle je důležitá, informace, detektive Weissi. Poznamenejte si to. *Kdo* o nás mohl vědět? Policista? Jeden z *nás*, detektive Weissi? Agent FBI? Policajt z D. C? Možná někdo z téhle místnosti? Mohl to být kdokoliv."

Weiss se nedokázal ovládnout. Zrudl v obličeji a zdálo se, že ho škrťí límeček košile. „Ale vy už víte, kdo to byl, Macdougalle? Je to tak?"

Macdougall pohlédl na Betsey a mě. Zavrtěl hlavou. Nemohl důvěřovat ani Weissovi. „K tomu, co vím a nevím, se teprve dostanu. Nepodceňujte fakt, že se o nás *vůbec dozvěděl*. Věděl o detektivu Crossovi. A agentce Cavalierrové. Věděl *všechno*. To je důležité."

„V tom s vámi souhlasím," řekl jsem. „Pokračujte, prosím."

„Tak dobře. Než jsme se dohodli na druhé schůzce, snažili jsme se zjistit, co je ten takzvaný Géníus zač. Mluvili jsme o něm dokonce i s FBI. Pátrali jsme, kde se dalo. Nic jsme nenašli. Ten chlap po sobě nenechal žádnou stopu.

Dostavili jsme se tedy na druhou schůzku a on se stále nevyjádřil, jestli nás bere nebo ne. Bobby Shaw se ho pokusil sledovat, když odešel z hotelu. Ztratil ho."

„Což vás přivedlo na myšlenku, že by to mohl být policista?" zeptal jsem se.

Macdougall pokrčil rameny. „Rozhodně nás to napadlo. Na třetí schůzce se mělo rozhodnout, jestli do toho půjdeme. Polovina z třiceti miliónů dolarů - *už jsme věděli, že to uděláme*. On to věděl také. Pokusili jsme se dohodnout na vyšším podílu. Zasmál se a řekl, že v žádném případě. Přistoupili jsme na jeho podmínky. Buď bude po jeho, nebo nic.

Po schůzce odešel z hotelu. Tentokrát jsme na něj pověsili dva muže. Je vysoký, statný, má tmavou bradku

- ale to bylo nejspíš přestrojení. Naši dva lidé ho málem znovu ztratili.

Nakonec však měli štěstí. Viděli ho vcházet do nemocnice pro veterány v Hazelwoodu v D. C. Ven už *nevyšel*. Nevíme, jak Génus vypadá, ale vstoupil do téhle nemocnice a zůstal tam."

Macdougall se odmlčel. Pomalu přejížděl pohledem z Weisse na Betsey a na mě.

„Je to pacient nemocnice pro veterány v Hazelwoodu, dámy a pánové. Je na psychiatrickém oddělení. Jenom ho tam musíte najít."

Kapitola 96

DO NEMOCNICE PRO VETERÁNY v Hazelwoodu bylo okamžitě vysláno několik agentů FBI, kde se pustili do prohlížení a vyhodnocování karet pacientů. Vedení nemocnice nám zatím nepovolilo přístup k léčeným, ale to byla jen otázka času.

Zbytek toho dlouhého dne jsem strávil porovnáváním záznamů zaměstnanců MetroHartfordu a záznamů pacientů z Hazelwoodu. Díky bohu za počítače. I kdyby Génus v nemocnici opravdu byl, nikdo nevěděl, jak vlastně vypadá. Jeho polovina z těch třiceti miliónů dolarů se stále pohřešovala. Dostali jsme se však k němu blíže než kdykoliv předtím. Od newyorských detektivů jsme získali skoro všechny peníze zpět. Chybělo jen pár set tisíc. Všichni detektivové se to snažili uhrát na dohodu.

Kolem půl desáté jsem povečeřel s Betsey v restauraci nazvané Ecco. Měla na sobě jednoduché žluté šaty, zlaté náušnice a náramky. Moc hezky to kontrastovalo s jejími tmavými vlasy a opálením. Myslím, že si byla vědoma, že jí to sluší. Působila velice, velice žensky.

„Má tohle být něco jako rande?“ zeptala se, jakmile jsme se usadili u stolu útulné, ale poněkud hlučné restaurace na Manhattanu.

Usmál jsem se. „Myslím, že bychom to tak mohli nazvat, hlavně pokud nebudeme moc mluvit o práci.“

„Máš moje slovo. Ani kdyby přišel Génus a posadil se přímo k našemu stolu.“

„Je mi líto Jima Walshe,“ řekl jsem jí. Zatím jsme neměli příležitost si o něm promluvit.

„Já vím, Alexi. Mně také. Byl to opravdu dobrý chlap.“

„Nepřekvapilo tě to? Že se zabil?“

Položila ruku na mou.

„Vyrazilo mi to dech. Ale teď o tom mluvit nebudeme, dobře?“

Bylo to poprvé, co se otevřela a prozradila mi něco o sobě. Chodila na střední školu Johna Carolla v D. C. a byla vychovávána jako katolička. Svoji rodinu popsala jako „přísnou, přísnou a ještě jednou přísnou“. Matka byla v domácnosti až do své smrti, když bylo Betsey šestnáct. Otec byl armádní seržant a pak hasič.

„Kdysi jsem chodil s jednou dívkou od Johna Carolla," poznamenal jsem. „Pěkné uniformy."

„Bylo to někdy v poslední době?" zeptala se. V hnědých očích jí zajiskřilo. Byla s ní zábava. Tvrdila, že její smysl pro humor pochází ze čtvrti ve Washingtonu, kde vyrůstala, a také z atmosféry v domě jejích rodičů. „Každý kluk v naší čtvrti musel být buď zábavný, nebo se musel umět prát. Můj otec chtěl syna, ale narodila jsem se já. Byl to tvrdý chlap, ale byla s ním legrace. Táta umřel v práci na infarkt. Možná proto pracuju každý den jako šílená."

Svěřil jsem se jí, že oba mí rodiče zemřeli ještě než mi bylo deset a pak mě vychovávala babička. „A já taky hodně pracuju," dodal jsem.

„Tys chodil na Georgetownskou a pak na Johna Hopkinse, vid'?" zeptala se.

Uznale jsem pokýval hlavou a zasmál se. „Vidím, že ses na rande připravila. Ano, udělal jsem doktorát z psychologie na Hopkinsovi. Na svoji práci mám až příliš vysokou kvalifikaci."

Zasmála se. „Taky jsem chodila na Georgetownskou. Ale to už jsi byl dávno pryč."

„Čtyři roky. Jenom čtyři krátké roky, agentko Cavalierrová. A tys tam byla moc dobrá v lakrosu."

Pokrčila nos. „A pak kdo se připravil na rande."

Rozesmál jsem se. „Ne, ne. Jednou jsem tě viděl hrát."

„Ty si ten zápas pamatuješ?" vyvalila na mě překvapeně oči.

„Pamatuju si tebe. Úplně jsi *létala* po hřišti. Dřív jsem si to nedal dohromady, ale teď se mi to vybavilo."

Betsey se zajímala o mé studium psychologie na Univerzitě Johna Hopkinse a následující tři roky soukromé praxe. „Ale práce detektiva na oddělení vražd tě baví víc?" zeptala se.

„Baví. Mám rád akci."

Připustila, že ona také.

Povídali jsme si trochu o lidech, kteří pro nás byli v životě důležití. Vyprávěl jsem jí o své ženě Marii, která byla zabita. Vytáhl jsem z peněženky fotografie Damona a Jannie.

Postřehl jsem, že jí změkl hlas. „Nikdy jsem vdaná nebyla. Mé dvě sestry vdané jsou a mají děti. Mám je moc ráda. Říkají mi teta policajtko.“

„Můžu se tě zeptat na něco osobního?“

Přikývla. „Do toho. Snad mě to neporazí.“

„Přemýšlela jsi někdy o tom, že by ses usadila?“ zeptal jsem se.

„Je ta otázka osobní nebo profesionální, doktore?“ Okamžitě jsem poznal, že je neustále ve střehu. Smysl pro humor používala nejspíš jako štít.

„Ta otázka je čistě přátelská,“ uklidnil jsem ji.

„Vždyť já vím, Alexi. Odpovím ti. Potkala jsem v minulosti několik mužů, se kterými to vypadalo vážně. Na poslední chvíli jsem se však Vykroutila.“

„Z něčeho se vykroutit nemusí být vždycky tak snadné,“ usmál jsem se.

Naklonila se ke mně, políbila mě na čelo a pak na rty. Její polibky byly sladké a naprosto neodolatelné.

„Je mi s tebou dobře,“ řekla. „Moc hezky se mi s tebou povídá. Nepůjdeme už?“

Do hotelu jsme se vrátili spolu. Doprovodil jsem ji do jejího pokoje. Políbili jsme se přede dveřmi a líbilo se mi to ještě víc než poprvé v Hartfordu.

„Stále ještě nejsi připravený,“ konstatovala věcně.

„Máš pravdu... nejsem připravený.“

„Ale jsi *tak blízko*.“ Usmála se, vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. „Nevíš, o co přicházíš,“ zavolala zevnitř.

Usmíval jsem se celou cestu do svého pokoje. Myslím, že jsem dobře věděl, o co přicházím.

Kapitola 97

„UŽ JSME TADY!“ zvolal John Sampson a zatleskal. „Lumpové, lumpové, kam se schováte?“

V úterý v šest ráno jsem vystoupil se Sampsonem z mého porsche na parkovišti personálu hazelwoodské nemocnice pro veterány na North Capitol Street v D. C. Rozlehlý areál nemocnice se rozkládal jižně od Armádního zdravotnického centra Waltera Reeda a severně od Domova pro vojáky a piloty.

Tak tady bydlí Génius? říkal jsem si. *Je to možné? Podle Briana Macdougalla ano - a on na tohohle koně vsadil hodně.*

John a já jsme měli na sobě sportovní košile, pytlovité khaki kalhoty a kotníčkové tenisky. Byli jsme připravení na jedno nebo dvoudenní práci v nemocnici na místech asistentů psychiatra. Až dosud FBI nedokázala identifikovat Génia mezi pacienty nebo zaměstnanci.

Pozemek nemocnice obklopovala vysoká kamenná zeď porostlá břečťanem. Parková úprava byla skrovná -několik stromů a keřů a pár laviček.

„Tohle je hlavní pavilon nemocnice,“ řekl jsem a ukázal na žlutě natřenou budovu, která se tyčila pět pater nad námi. Na pozemcích bylo rozmístěno ještě asi půl tuctu menších staveb podobných bunkrům.

„Už jsem tady byl,“ řekl Sampson. Přimhouřil oči. „Znal jsem pár chlapů z Vietnamu, kteří tady skončili. Nedá se říct, že by na tuhle instituci zrovna pěli chválu. Podobná místa mi vždycky připomenou *Přelet nad kukaččím hnízdem*. Představuju si, že když pacient nechce jíst, nacpou to do něj nosem gumovou hadicí.“

Pohlédl jsem na Sampsona a potřásl hlavou. „Ty to tady *opravdu* nemáš rád.“

„Nelíbí se mi tenhle systém oddělené zdravotní péče pro veterány. Nelíbí se mi, co se stane s vojáky, kteří přijdou k úrazu v nějaké válce na druhém konci světa. Ty lidi, co tady pracujou, jsou ale většinou v pohodě. Nejspíš už ani nepoužívaj nosní hadice.“

„Myji možná potřebovat budeme,“ řekl jsem mu, „jestli toho chlapa najdeme.“

„Jestli Génia najdeme, člověče, tak mu gumovou hadici do nosu rozhodně nacpeme.“

Kapitola 98

VYSTOUPALI JSME po příkrých kamenných schodech a vešli do administrativní budovy nemocnice. Nechali jsme si ukázat cestu do kanceláře plukovníka Daniela Schofielda, ředitele ústavu.

Plukovník Schofield na nás čekal před malým soukromým pokojem. Uvnitř už byli další dva muži a drobná blondýna. „Pojďte dál," vybídl nás Schofield. Netvářil se zvlášť nadšeně. Jaké překvapení.

Velmi formálně nás představil lidem v místnosti. Začal Sampsonem a mnou a pak došlo na jeho spolupracovníky. Ani jeden z nich nás nevítal s otevřenou náručí.

„Tohle je paní Kathleen McGuiganová. Je to vrchní sestra na Čtyřce a Pětce, kde budete pracovat vy a pan Sampson. Tohle je doktor Padraic Cioffi. Doktor Cioffi je primářem psychiatrického oddělení. A doktor Marcuse, jeden z pěti skvělých psychoterapeutů, kteří pracují v nemocnici."

Doktor Marcuse vlídně pokývl naším směrem. Narozdíl od sestry McGuiganové a doktora Cioffiho, kteří tam seděli s kamennými obličejí, vypadal celkem sympaticky.

„Vysvětlil jsem tuhle delikátní situaci paní McGuiganové, doktoru Cioffimu a doktoru Marcusovi. Abych k vám byl upřímný, nikdo z nás není s vaší přítomností smířený, ale chápeme, že nemáme na vybranou. *Pokud* se tady skrývá vrah, bezpečnost nás všech je na prvním místě. Samozřejmě musí být dopaden. To nikdo nezpochybňuje."

„Byl tu," řekl jsem. „Aspoň na chvíli. A možná je tu stále."

„Nevěřím, že je tady," promluvil doktor Cioffi. „Je mi líto, ale znám všechny naše pacienty a žádný z nich není geniální. Ani zdaleka. Tito lidé jsou velmi vážně nemocní."

„Mohl by to být člen personálu, doktore," řekl jsem mu a sledoval jeho reakce.

„To na mém názoru nic nemění, detektive."

Potřeboval jsem, aby spolupracovali, a bylo mi jasné, že by nebylo špatné se s nimi spřátelit. „Detektiv Sampson a já se to tady pokusíme zvládnout tak rychle, jak jen bude v našich silách," řekl

jsem. „Máme důvod věřit, že námi hledaný vrah je, nebo aspoň po nějakou dobu byl pacientem této nemocnice. Nevím, jestli to nějak usnadní situaci, ale jsem psycholog. Působím jako psychologický poradce McLeanovy nemocnice a Institutu pro život. Myslím, že bych mohl dobře zapadnout do místního dění.“

Sampson nemohl zůstat pozadu. „Jo, a já jednou dělal poslíčka na nádraží Union. Taky sem dobře zapadnu. Můžu nosit kufr.“

Představitelé nemocnice se nezasmáli a neřekli ani slovo. Sestra McGuiganová a doktor Cioffi si Sampsona, který se opovážil zlehčit vážnost situace, změřili nevraživými pohledy.

Došlo mi, že na ně budu muset jít úplně jinak, pokud mám dosáhnout vůbec nějakých výsledků. „Je tady v nemocnici k dispozici anectine nebo marplan?“ zeptal jsem se přítomných.

Doktor Cioffi pokrčil rameny. „Zajisté. Ale proč se na tyhle léky ptáte?“

„Anectinem byli zabiti lidé, kteří s tím vrahem pracovali na první loupeži. Ví toho hodně o jedech a zdá se, že se rád dívá, jak lidé umírají. Další gang, který najal, nebyl nikdy nalezen a domníváme se, že jsou ti lidé také mrtví. Detektiv Sampson a já budeme muset nahlédnout do zdravotních materiálů všech pacientů a ve vybraných případech projít i denní karty. Dnes budeme pracovat od sedmi do půl čtvrté.“

Plukovník Schofield zdvořile přikývl. „Očekávám, že budou všichni s těmito detektivy plně spolupracovat. Uvnitř nemocnice by se mohl skrývat vrah. Je to *možné*, nikoliv však pravděpodobné.“

V sedm hodin jsme se Sampsonem zahájili naši směnu v Hazelwoodu. Já byl psycholog a on poslíček. A Génus? Kdo byl on?

Kapitola 99

TOHO RÁNA SE NĚKDE V pátém patře nemocnice v Hazelwoodu Géníus hrozně rozčílil na svého doktora. Ten bezcenný budižkničemu mu odebral jeho privilegium opouštět nemocniční areál. Ten lapiduch chtěl vědět, proč se v poslední době chová jinak. Co se to s ním prý děje? *Neskrývá snad něco?*

Syčel ve svém ubohém pokojíčku v pátém patře jako natlakovaný papiňák. Byl vzteklejší a vzteklejší. *Na koho měl ale největší vztek? Kromě toho psychiatra?* Zamyslel se nad tím, pak si sedl a napsal dopis.

Pan Patrick Lee Majitel

Vážený pane,

Nechápu, o co Vám jde. Podepsal jsem nájemní smlouvu s dodatky, na kterých jsme se v dobré víře dohodli. Já svou část dohody dodržel a Vy ne!

Chováte se, jako byste se vědomě rozhodl naši smlouvu porušit.

Dovolte, abych Vám připomněl, pane Lee, i když jste majitelem tohoto bytu, jakmile ode mne přijmete peníze, je to můj domov.

Účelem tohoto dopisu je jasně pojmenovat všechny protizákonné kroky, kterých jste se vůči mně dopustil.

Musíte přestat lepit na mé dveře příkazy k soudnímu vystěhování. Platím nájem každý měsíc a včas!

Musíte na, mě přestat žvatlat tou svou kantonskou hatmatilkou a obtěžovat mě.

Přestaňte mi ubližovat!

Zopakuji to ještě jednou a, naposledy.

Přestaňte mi ubližovat!

Okamžitě.

Nebo ublížím já vám!!!

Přestal psát. Pak se dlouze a hluboce zamyslel nad dopisem, který právě napsal. Už má namále, že? Jde to s ním z kopce.

Vypnul počítač a vyšel na chodbu oddělení. Nasadil svůj obvyklý výraz pasivního člověka, který je tak trochu mimo. Před jeho očima defilovali cvoci v celé své kráse. Cvoci v otrhaných županech, cvoci v rozvrzaných kolečkových židlích, nazí cvoci.

Chvílemi nedokázal vůbec uvěřit, že je opravdu tam. Ale důvod je přece jasný, ne? Nikoho ani nenapadne, že by mohl být Génus. Nikdo ho tam nikdy nenajde. Je tam naprosto v bezpečí.

A pak spatřil detektiva Alexe Crosse.

Kapitola 100

SAMPSON A JÁ jsme toho dne pracovali ve směně od sedmi do půl čtvrté. Když jsem dorazil do pátého patra, měl jsem pocit, že skoro slyším skřípání tenké červené linie mezi duševním zdravím a šílenstvím.

Vzhledem se oddělení nijak nelišilo od ostatních podobných zařízení: všechno natřené světle zelenou a šedou barvou, poškrábané stěny, sestry roznášející tácy s malými kelímky, duchem nepřítomní muži v nemocničních kalhotách se šňůrkou v pase a flekatých županech. To všechno už jsem viděl dříve, kromě jedné věci. Personál nosil píšťalky, aby mohl v případě potřeby vyhlásit poplach. To nejspíš znamenalo, že tam už došlo k napadení ošetřovatele pacientem.

Ve čtvrtém a pátém patře se nacházelo psychiatrické oddělení. V pátém bylo jedenatřicet veteránů ve věku od dvaceti tří do sedmdesáti pěti let. Pacienti v pátém byli považováni za nebezpečné buď ostatním, nebo sami sobě.

Své pátrání jsem zahájil v pátém. Dva z pacientů v tomto poschodí byli vysocí a statní. To by odpovídalo popisu muže, kterého sledovali detektivové Crews a O'Malley. Jeden z nich, Cletus Anderson, měl prošedivělou bradku a po propuštění z armády pracoval nějaký čas u policie v Denveru a Salt Lake City.

Našel jsem Andersona, jak okouní ve společenské místnosti. Bylo už po desáté, ale ještě měl na sobě pyžamo a zašlý župan. Díval se v televizi na Pohotovost a vůbec nevypadal jako geniální zločinec.

Zařízení společenské místnosti sestávalo asi z tuctu plastových židlí, vratkého karetního stolku a televizoru připevněného na zdi. Vzduch byl plný kouře z cigaret. Anderson kouřil. Sedl jsem si před televizi a pokývl na pozdrav.

Obrátil se ke mně a vyfoukl nedokonalý kroužek dýmu. „Jste tady nověj, co? Hrajete kulečnick?“ zeptal se.

„Pokusím se.“

„Pokusí se,“ řekl a zasmál se, jako by se mu povedl dobrý vtip. „Dojdete pro klíče od kulečnicku?“

Vstal, aniž by čekal na odpověď. Nebo možná zapomněl, že se na něco ptal. Věděl jsem z jeho karty, že má násilné sklony, ale že je právě nacpaný váliem. To bylo dobře. Anderson měřil skoro metr devadesát a vážil sto dvacet kilo.

Místnost s kulečníkem byla překvapivě veselá, se dvěma velkými okny s výhledem na sportovní hřiště obklopené javory a jilmy, v jejichž korunách cvrlikali ptáci.

Byl jsem tam s Andersonem sám. Mohl by tenhle obr být Génius? Zatím jsem si nebyl jistý. Možná by se mi rozsvítilo, kdyby mě praštil do hlavy kulečnickovou koulí nebo tágem.

Anderson a já jsme hráli hru s osmi koulemi. Moc mu to nešlo. Schválně jsem několik šťouchů zkazil, abych mu dal šanci vyhrát, ale nezdálo se, že by si toho všiml.

Pohled jeho modrošedých očí jako by se upíral kamsi mimo tento svět.

„Nejradši bych zakroutil těm svinskejm sojkám krkem," zavrčel vztekle, když minul kouli, která ani zdaleka nepředstavovala jeho nejlepší šanci na stole.

„Co je na těch sojkách špatného?" zeptal jsem se.

„Jsou venku a já tady," řekl a změřil si mě pohledem. „Nezkoušejte na mě žádný cvokařský finty, pane Chytřej, a hrajte."

Poslal jsem jednu kouli do rohu a zkazil šťouch přes celý stůl, který by se mi nejspíš podařil. Anderson si ode mě vzal tágo, sehnul se nad stolem a dlouho přemýšlel nad svým šťouchem. Až příliš dlouho, napadlo mě. Znenadání se napřímil v celé své výšce. Svaly na pažích a krku se mu začaly napínat.

„Říkal jste něco, pane Cvokařskej Poskoku?" zeptal se. Pevně sevřel tágo v rukou velkých jako lopaty a protáhl si krk. Měl na něm spoustu sádla, ale přesto mi připomněl profesionálního fotbalistu nebo zápasníka.

„Ne. Ani jsem nepípl."

„To má bejt nějaký fór? Nějaká narážka na *pípání* sojek, o kterých dobře víš, že je tak nenávidím?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Vůbec nic jsem tím nemyslel."

Anderson ustoupil od kulečnickového stolu a tágo stále pevně svíral v rukou. „Byl bych přísahal, žes mi řek kundo. Anebo píčo?"

Zahleděl jsem se mu do očí. „Myslím, že jsme dohráli, pane Andersone. Položte prosím to tágo.“

„Tak ty myslíš, že mě dokážeš přinutit to tágo položit? Asi jo, když si myslíš, že jsem píča.“

Zvedl jsem k ústům služební píšťalku. „Jsem tady nový a tuhle práci potřebuji. Nestojím o žádné problémy.“

„No, tak tos přišel do špatný díry, kámo," řekl. „Jseš pěkněj zmrď.“

Anderson hodil tágo na stůl a zamířil ke dveřím. Cestou mi vrazil do ramene.

„Bacha na hubu, *negře*“ zavrčel a odplivl si.

Nedal jsem Andersonovi už ani vteřinu. Popadl jsem a zkroutil mu ruku za zády. Překvapil jsem ho a dal mu pocítit sílu svých paží. Chtěl jsem vidět, co udělá, když ho vyprovokuji.

„Ty si dej bacha na tu svoji," varoval jsem ho šeptem. „Dávej si na mě moc velkéj pozor.“

Pustil jsem Cletuse Andersona ze svého sevření a díval se, jak vychází z kulečnickové místnosti. Tak trochu jsem doufal, že je opravdu Génius.

Kapitola 101

NEJHORŠÍ MOŽNOST, kterou jsem si dokázal představit, byla, že Géníus zmizel a už nikdy o sobě nedá vědět. Lov na Génia se změnil spíš v Čekání na Génia nebo v Modlení, aby Géníus udělal něco, co by nás k němu dovedlo.

Směny v nemocnici pro veterány začínaly třicetiminutovou poradou v sesterně. Během ní byl stručně zmíněn každý pacient a zaznamenány důležité změny. Nejčastějšími slovy byla *záchvat*, *interakce* a samozřejmě PTS. Přinejmenším polovina mužů na obou odděleních trpěla posttraumatickým stresem.

Noční směna podala hlášení a můj den začal. Hlavním úkolem asistenta byl kontakt s pacienty. Ta práce mi připomínala dny, kdy psychologie byla mým denním chlebem.

Kromě vzpomínek na dřívější život jsem byl znovu konfrontován se strašnou mocí traumatu. Tolik těchto mužů jím trpělo. Svět jim už dávno nepřipadal bezpečný nebo zvládnutelný. Lidé kolem nich se jim nezdáli důvěryhodní a spolehliví. Nedůvěra v sebe sama a pocit viny je pronásledovaly na každém kroku. *Proč si Géníus vybral tohle místo jako svůj úkryt?*

Během osmihodinové směny jsem měl mnoho konkrétních povinností: kontrolu ostrých předmětů v sedm (musel jsem spočítat všechny přístroje v kuchyni; pokud by cokoliv chybělo, což se stávalo zřídka, byly by prohledány pokoje), zvláštní návštěvu o osmé hodině u pacienta jménem Copeland se sebevražednými sklony; patnáctiminutové kontroly pohybu pacientů začínající v devět (každou čtvrt hodinu jsem musel zjistit, kde se každý z nich nachází a udělat značku u jeho jména na tabuli před sesternou); a koše (někdo musel vynést smetí).

Pokaždé, když jsem šel k tabuli, označil jsem nejpravděpodobnější podezřelý o něco silnější čarou. Nakonec jsem napočítal sedm kandidátů.

Pacient James Gallagher se dostal na můj seznam čistě díky své podobnosti s Géníem. Byl dost vysoký, silný přes hrudník a zdál se být celkem bystrý. To samo o sobě stačilo, aby vzbudil mé podezření.

Frederic Szabo měl povoleno opouštět areál nemocnice, byl však plachý a pochyboval jsem, že by dokázal vraždit. Od Vietnamu se potloukal od města k městu a žádné zaměstnání si nedokázal udržet déle než několik týdnů. Občas plivl po některém ošetřovateli, ale to byla největší agrese, které byl schopný.

Stephen Bowen mohl také vycházet ven a ve Vietnamu býval slibným kapitánem pěchoty. Trpěl PTS a od roku 1971 putoval z jedné nemocnice pro veterány do druhé. Rád se chlubil, že co odešel z armády, nikdy nemusel pracovat.

David Hale byl dva roky policistou v Marylandu, ale pak ho začaly pronásledovat paranoidní vize, že ho každý Asiat, kterého potkal na ulici, chce zabít.

Michael Fescoe pracoval ve dvou bankách ve Washingtonu, ale teď se zdálo, že je příliš mimo na to, aby vyplnil šek. Možná PTS jen předstíral, ale jeho terapeut to nepovažoval za pravděpodobné.

Cletus Anderson odpovídal popisu Génia. Nijak se mi nezamlouval, ale Anderson neudělal nic, co by naznačovalo, že je opravdu Génius.

Těsně před koncem směny mě na oddělení zastihl Betseyin telefonát. Vzal jsem si ho v malé místnosti pro personál. „Co se děje, Betsey?”

„Alexi, stalo se něco podivného,” řekla a znělo to vyděšeně. Zeptal jsem se, o co jde, a její odpověď mě šokovala.

„Mike Doud je nezvěstný. Dneska ráno nepřišel do práce. Volali jsme jeho ženě, ale ta říkala, že odjel z domova jako obvykle.”

„Co jste zatím podnikli?” zeptal jsem se.

„Nemyslíme, že by šlo o dopravní nehodu, a je příliš brzy, abychom po něm vyhlásili pátrání. Nemá ale pravděpodobné, že by zmizel z vlastní vůle. Miluje svou rodinu a je na něj spolehnutí,” řekla. „Nejdřív Walsh a teď tohle. Co se to sakra děje, Alexi? Má v *tom prsty on, že?”*

Kapitola 102

LOVÍ NÁS JEDNOHO PO DRUHÉM? Nejdřív zemřel agent James Walsh, teď zmizel Doud. Nedalo se poznat, jestli spolu obě události souvisejí, ale museli jsme předpokládat, že ano. *Má v tom prsty on, že?*

Měl jsem domluvenou schůzku s doktorem Cioffim v administrativní budově nemocnice a nechtěl jsem přijít pozdě. Jeho a několik dalších psychiatrů v Hazelwoodu už jsem si prověřil. Cioffi sám byl válečný veterán; Odsloužil si dva pobyty ve Vietnamu a tohle byla už osmá nemocnice pro veterány, ve které pracoval. Mohl být on Génius? Potřebnou znalost psychologie na to měl, ale to já koneckonců také.

Když jsem vstoupil do Cioffiho kanceláře, psal něco u borového psacího stolu. Seděl zády k oknu v ratanové židli potažené žlutě pruhovanou látkou, která ladila se závěsy.

Moc dobře jsem na něj neviděl, ale bylo mi jasné, že on vidí na mě. Ach, tyhle věčné hry - těm neodoláme ani my, psychologové.

Když nakonec vzhlédl, dělal překvapeného, že mě tam vidí. „Omlouvám se, detektive Crossi. Úplně jsem zapomněl na čas.“

Shrnul si manžety, vstal ze židle a ukázal na stolek se dvěma křesly v rohu místnosti. „Doktor Marcuse a já jsme o vás zrovna včera mluvili. Shodli jsme se, že jsme se ze začátku stavěli k vaší přítomnosti na oddělení až příliš odmítavě. Zřejmě se nám trochu zajídala představa policie, potloukající se nám mezi pacienty. Slyšel jsem však zprávy, že jste skvělý psychiatrický asistent.“

Odmítl jsem skočit mu na špek. On byl doktor; já *psychiatrický asistent*. Pověděl jsem Cioffimu o seznamu podezřelých, který jsem sestavil. Vzal si ho ode mě a rychle přelétl jména pohledem.

„Všechny tyhle pacienty samozřejmě znám. Jsem si jistý, že někteří z nich by se mohli chovat násilně. Anderson a Hale dokonce v minulosti vraždy spáchali. Přesto si stěží dokážu představit, že by některý z těchto mužů dokázal zorganizovat sérii opovážlivých loupeží. A pak, kdyby měl všechny ty peníze, proč by stále zůstal tady?“ Zasmál se. „To já bych tady rozhodně nezůstal.“ *Je to tak, doktore Cioffi?* zeptal jsem se v duchu.

Pak jsem strávil skoro hodinu s doktorem Marcusem, který měl menší kancelář hned vedle Cioffiho. Čas mi v jeho společnosti příjemně ubíhal. Marcuse byl energický, chytrý a snažil se nám ve vyšetřování pomoci. Nebo to tak aspoň vypadalo.

„Jak jste se ocitl tady v Hazelwoodu?" zeptal jsem se ho nakonec.

„Dobrá otázka, složitá odpověď. Můj otec byl vojenský pilot. Ve druhé světové válce přišel o obě nohy. Od sedmi let jsem strávil spoustu času po nemocnicích pro veterány. Vášnivě jsem je nenáviděl a měl jsem proč. Nejspíš jsem se chtěl přičinit, aby se změnila k lepšímu, než jak je znal můj otec."

„A uspěl jste?" zeptal jsem se.

„Jsem tady slabých osm měsíců. Nastoupil jsem po doktoru Francisovi, který přešel do jiné nemocnice pro veterány na Floridě. Finanční zdroje určené těmto nemocnicím jsou naprosto nedostačující. Je to celonárodní ostuda a každému jako by to bylo jedno. Každý týden by se měla v televizním zpravodajství objevit jedna reportáž z některé nemocnice pro veterány - dokud by pro ně nezačal někdo něco dělat. Ale s vaším vrahem vám neporadím, Alexi."

„Vy nevěříte, že je tady, vidíte?" zeptal jsem se.

Marcuse zavrtěl hlavou. „Jestli tu je, je to skutečný génius. V tom případě se mu totiž podařilo všechny oklamat."

Kapitola 103

VIDÍM VÁS, DOKTORE CROSSI. Vidím vás, ale vy nemáte tušení, kdo jsem. Mohl bych k vám dojít a dotknout se vás.

Jsem mnohem chytřejší než vy - a také mnohem chytřejší, než za jakého mě považujete. To je prostě fakt. Mohu to i dokázat. Udělal jsem spousty těch nejpropracovanějších psychotestů. Viděl jste moje výsledky? Udělaly na vás dojem?

Tuhle ráno jsem seděl na židli hned vedle vás ve společenské místnosti. Studoval jsem váš obličej. Pohledem jsem přejížděl po vašem vypracovaném těle. Říkal jsem si, že se možná mýlím - že nejste skutečný Alex Cross. Byl jsem tak blízko, že jsem mohl vyskočit a popadnout vás za krk. Překvapilo by vás to?

Musím přiznat, že mě překvapilo, když jste se tady poprvé objevil. Viděl jsem vás na fotografii - jste známá osoba - a pak jste byl zničehonic zde. Všechny mé paranoidní sny a fantazie se rázem staly skutečností.

Proč jste tady, doktore Crossi? Jak byste mě tady mohl najít? Jste opravdu tak dobrý?

Tyhle otázky si opakuji pořád dokola, znějí mi v hlavě jako litanie.

Proč je Alex Cross tady? Jak je dobrý?

Chystám pro vás překvapení. Pracuji na zvláštním plánu na vaši počest.

Sleduji vás, jak chodíte po chodbě a dáváte pozor, abyste nezvonil klíči, a jak vás tak pozorují, pracuji na mém novém plánu.

Jste jeho součástí.

Buďte mimořádně opatrný, doktore Crossi.

Jste mnohem zranitelnější, než si myslíte.

A víte co? Teď půjdu a sáhnu si na vás.

Mám vás!

Kapitola 104

„TA NEMOCNICE VYPADÁ na slepou uličku, Betsey. Prověřil jsem úplně každého - doktory, asistenty i pacienty. Nemyslím, že bychom se tam měli se Sampsonem vracet ještě příští týden. Možná z nás Macdougall udělal pitomce. Nebo si s námi Génus hraje. Víme něco nového o Walshu nebo Doudovi?“

Zavrtěla hlavou. Viděl jsem v jejím pohledu bolest a zklamání. „Doud je stále nezvěstný. Nemáme *nic*. Jako by se propadl do země.“

Seděl jsem v její kanceláři, nohy položené na jejím stole. Oba jsme pili z láhví ledový čaj a snažili se vymyslet něco kloudného.

„Zkus shrnout, co zatím víme,“ řekla. „Budu jenom poslouchat. Potřebuju si to sama srovnat v hlavě.“

„Nepodařilo se nám najít nic, co by spojovalo nějakého pacienta nebo zaměstnance nemocnice s MetroHartfordem nebo předchozími bankovními loupežemi. Žádný pacient se nezdá být schopný něco podobného zorganizovat. Ani doktoři nejsou nijak zvlášť zajímaví. Možná Marcuse - ale ten na zločince nevypadá. Půl tuctu našich agentů obrátilo Hazelwood vzhůru nohama. Nic, Betsey. O víkendu si všechny ty papíry ještě jednou projdu.“

„Takže myslíš, že jsme ho ztratili?“

„Je to stále ta stará písnička - *žádný podezřelý*. Ten Génus jako by se dokázal propadnout do země, kdykoliv se mu zamane.“

Protřela si oči a znovu na mě pohlédla. „Ministerstvo spravedlnosti vsadilo na Macdougallovu historku hodně. Nemohou z Hazelwoodu odejít s prázdnýma rukama. Pak prohlédnou všechny ostatní nemocnice pro veterány v zemi. Musíme hledat dál. Ale myslíš si, že se Macdougall a jeho kumpáni spletli?“

„Možná se spletli, možná naletěli. Nebo si Macdougall celou tu historku prostě vymyslel. Jak jsem řekl -ještě si ty materiály projdu. Nevzdávám to.“

Betsey dál hleděla z okna na střechy okolních budov. „Takže máš v plánu celý víkend pracovat? To je škoda. Zdá se, že bys sis potřeboval dát oraz.“

Napil jsem se čaje a tázavě na ni pohlédl. „Máš na mysli něco konkrétního?“

Zasmála se a její úsměv byl naprosto neodolatelný. Foukla přes hrdlo láhve s ledovým čajem. Ozvalo se zahoukání. „Myslím, že už je na čase, Alexi. Oba potřebujeme nějakou dobrou staromódní Z-Á-B-A-V-U. Co kdybych se pro tebe zastavila - řekněme v sobotu kolem poledne.“

Přikývl jsem a rozesmál se.

„Má to znamenat ano?“ zeptala se.

„Znamená to ano. Taky myslím, že potřebuju trochu staromódní Z-Á-B-A-V-Y.“

Kapitola 105

NEMOHL JSEM SE DOČKAT sobotního odpoledne. Věnoval jsem hodně času dětem - byl jsem s nimi nakupovat, navštívili jsme nové dětské zoo v Southeast. Snažil jsem vypudit z hlavy jak Génia, tak agenty Walshe a Douda, nemocnici pro veterány v Hazelwoodu, vraždy a loupeže.

Konečně pro mě Betsey přijela přesně v poledne svým modrým saabem. Auto bylo umyté, možná dokonce navoskované, a lesklo se jako nové. Odpoledne začínalo velmi slibně.

Věděl jsem, že nás Jannie sleduje z okna svého pokoje, takže jsem se obrátil, udělal legrační obličej a zamával. Dcerka mi také zamávala a usmála se od ucha k uchu. Stála tam s kočkou Rosie v náručí a obě byly moc zvědavé na můj nový „románek“.

Naklonil jsem se k bočnímu okénku Betseyina saabu. Měla na sobě lehkou koženou bundu oblečenou přes bílou blůzu. Když chtěla, vypadala skvěle, a řekl bych, že toho dne opravdu chtěla.

„Jseš vždycky přesná. Jako Génius," poškádli jsem ji.

„Pěkně děkuju," usklíbila se. „Nebyl by to vlastně skvělý konec, Alexi? Já jsem on! Dopadl jsi mě, protože jsem udělala osudnou chybu. Zamílovala jsem se do tebe.“

„Ty ses zamílovala?" zeptal jsem se, když jsem se usadil vedle ní. „Ty, starší agentka Cavalierrová?"

Zasmála se a ukázala krásně bílé zuby. Dokázala odbourat všechny zábrany. „Obětovala jsem ti přece svůj cenný víkend, ne?"

„Takže kam jedeme?" chtěl jsem vědět.

„To brzo uvidíš. Mám parádní plán.“

„To mě nepřekvapuje.“

O deset minut později zabočil saab na kruhovou příjezdovou cestu hotelu Four Seasons na Pennsylvania Avenue. Pestrobarevné vlajky povlávaly ve větru. Cihlová zeď okolo nádvoří byla porostlá brečťanem. Moc hezký pohled.

„Je to v pořádku?" obrátila se ke mně. Její pohled byl trochu nejistý.

„Myslím, že ano," řekl jsem. „Dokonalý plán.“

„Proč marnit cenný čas na cestě?" prohodila Betsey a neodolatelně se usmála. Na chytrou a ambiciózní agentku FBI byla mimořádně krásná. Líbil se mi její styl: dokázala jít za tím, co chtěla. A nejspíš to většinou i dostala.

Měla zamluvený pokoj v nejvyšším patře, kam nás okamžitě uvedli. Celou cestu jsem šel za ní; *pozoroval jsem její chůzi*.

„Potřebujete ode mě ještě něco?" zeptal se mladý poslíček, když jsme vstoupili do apartmá.

Podal jsem mu spropitné. „Díky, že jste nám ukázal pokoj. A teď, kdybyste za sebou zavřel dveře zvenčí. Potichu."

Přikývl. „Pokožová služba je tady skvělá. Nejlepší v D.C."

„Díky. Ty dveře," usmála se Betsey a zamávala mu. „Potichu. Nashle."

Kapitola 106

BETSEY UŽ SI SVLÉKALA koženou bundu a jakmile dveře zacvakly, držel jsem ji v náručí. Líbali jsme se a tiskli k sobě jako při pomalém, elegantním a neodolatelném tanci. Oba jsme byli zamilovaní a tak to mělo být. Dobrá, staromódní zábava. Neslibovala mi snad něco takového?

Betsey mi zapadla do náručí, jako by tam patřila odjakživa. Mohla sloužit jako živoucí příklad kontrastů. Byla malá a lehká, ale také urostlá a silná; byla velmi chytrá a seriózní, ale zároveň zábavná a ironická. A k tomu byla ještě pekelně sexy.

Přesunuli jsme se k posteli a upadli na ni. Nevím, kdo vedl a kdo se nechal vést. Nezáleželo na tom. Ukryl jsem svou tvář v její hedvábné blůze.

Pohlédl jsem do jejích hnědých očí. „Byla sis docela jistá sama sebou. Ta rezervace a tak...”

„Přišel čas," řekla na to jen.

Svlékl jsem jí smetanovou blůzu a krátkou černou sukni. Jemně jsem ji pohladil po tváři, pak po pažích, nohách, chodidlech. Muselo nám trvat nejméně půl hodiny, než jsme byli zcela nazí.

„Umíš se mě krásně dotýkat," zašeptala. „Nepřestávej. Prosím, nepřestávej."

„Neboj se. Tvoje doteky se mi taky líbí."

„Ach, Alexi, to nádhera!" vykřikla nadšeně.

Políbil jsem ji tam, kde jsem se jí předtím dotýkal prsty. Byla tak horká na dotek. Krásně voněla parfémem, který se, jak mi řekla, jmenoval *Navždy*. Líbal jsem její rty, nikoliv *navždy*, ale dlouho, předlouho.

Ještě jsme trochu tančili, objímali se, líbali a hladili. Měli jsme všechen čas, co ho jen na světě bylo. Bože, jak mi něco takového chybělo.

„Ted', prosím," zašeptal jeden z nás nakonec.

Rozhodně už přišel čas.

Velmi, velmi pomalu jsem do Betsey vstoupil. Pronikl jsem tak hluboko, jak to jen šlo. Ležel jsem na ní, ale opíral se o lokty.

Pohybovali jsme se společně, zlehka a naprosto přirozeně. Začala si pobrukovat a ten zvuk mě rozechvěl jako ladičku.

„Je mi s tebou krásně," řekl jsem. „Ještě krásněji, než jsem čekal."

„To mně taky. Říkala jsem, že to bude mnohem lepší než honit Génia."

„Je to *mnohem* lepší."

„*Ted', prosim!*"

Kapitola 107

POZději odpoledne jsme s Betsey usnuli v objetí.

Probudil jsem se první a zjistil, že už je skoro šest. Nezáleželo na tom, toho dne nikoliv. Zavolal jsem domů, abych se přesvědčil, že je tam všechno v pořádku. Bylo -měli radost, že jsem si vyrazil ven a pro změnu si užívám.

Užíval jsem si. Pozoroval jsem Betsey, která spala nahá, a napadlo mě, že bych pro nás mohl připravit koupel. Měl bych? *Ano, měl. Proč ne?*

V koupelně jsem poblíž jejích věcí našel láhev jasně modré pěny do koupele. Už zase měla přede mnou náskok. Zapřemýšlel jsem, jestli se mi to líbí, a došel jsem k názoru, že ano.

Vana se pomalu plnila, když jsem za sebou uslyšel její hlas. „Paráda, taky jsem si s tebou chtěla vlézt do vany s pěnou.”

Ohlédl jsem se na ni - byla stále nahá.

„Tebe už to napadlo předtím, vid’?”

„Je to tak. A mockrát. Na co mám taky myslet při těch otravných schůzích?”

Za okamžik jsme vstoupili společně do vany. Bylo to úžasné: lék na únavu po těžké práci, napětí a frustraci, kterou jsme v poslední době cítili.

„Je mi s tebou moc hezky,” zašeptala Betsey a upřeně mi pohlédla do očí. „Vůbec se mi z té vany nechce ven. Je to tady jako v ráji.”

„Prý tady mají skvělou pokojovou službu. Nejlepší v D. C.,” připomněl jsem jí. „Nejspíš by nás obsloužili i ve vaně, kdybychom hezky poprosili.”

„Tak to zkusíme,” přikývla Betsey.

Kapitola 108

A TAK TO ŠLO DÁL, jako v úžasném snu, po zbytek soboty a do nedělního rána. Jediný problém byl, že čas ubíhal příliš rychle.

Čím déle jsem byl s Betsey a čím víc jsme si povídali, tím jsem ji měl radši; a to už jsem ji měl rád, ještě než jsme spolu jeli do hotelu Four Seasons. Za celou sobotu přišla řeč na Génia jen jednou. Betsey se mě zeptala, jestli si myslím, že jsme v nebezpečí. Ani jeden z nás na to nedokázal odpovědět, ale oba jsme byli ozbrojení.

Kolem desáté ráno jsme si nechali naservírovat snídani k bazénu. Seděli jsme v čalouněných lehátkách vyložených nadýchanými modrými a bílými ručníky. Četli jsme *Washington Post* a *New York Times*. Občas nám někdo věnoval zvědavý pohled, ale hotely Four Seasons nejsou žádné blehárný a lidé, kteří v nich bydlí - a tady ve Washingtonu zvláště - už tohle všechno viděli (a mnohem, mnohem víc). Kromě toho si jsem jistý, že jsme s Betsey vypadali šťastně a spokojeně.

Měl jsem to vidět přicházet. Ani nevím proč, ale najednou jsem začal přemýšlet o muži, který měl na svědomí ony loupeže, vraždy a únosy: o Géniovi. Pokusil jsem se ty myšlenky zahnat, ale nepodařilo se. Idyla byla pryč; práce se vrátila.

Pohlédl jsem na Betsey. Oči měla zavřené a zdála se být dokonale uvolněná. Ráno si nalakovala nehty jasným odstínem červené a na rty nanesla tutéž rtěnku. Nikdo by v ní nepoznal agentku FBI. Byla sexy a krásná a já si s ní připadal jako v ráji.

Hrozně nerad jsem ji rušil. Zasloužila si jen tak ležet na lehátku a na nic nemyslet.

„Betsey?“

Pozvedla koutky úst v úsměvu. Oči nechala zavřené, jen se trochu zavrtěla na lehátku.

„Ano. Moc ráda s tebou půjdu do pokoje. Obětuju pro to dokonce i tohle povalování na slunci. Ručníky můžeme nechat tady, třeba tady ještě budou, až se vrátíme.“

Usmál jsem se a lehce jí namasíroval záda. „Strašně nerad to dělám, Betsey, ale můžeme si promluvit o případu? O něm?“

Otevřela oči a zatvářila se soustředěně. Zničehonic byla připravená na práci. Užasl jsem nad její proměnou. „A co s ním?“ zeptala se. „Co máš konkrétně na mysli?“

Posadil jsem se na kraj lehátka. „Dva týdny jsme obraceli vzhůru nohama MetroHartford. Pak jsme vyslýchali Macdougalla. Celou tu dobu jsme ignorovali banky, který vyloupil předtím. Betsey, chci se podívat do těch starých vyšetřovacích spisů. Včetně personálních záznamů.“

Trochu ji to zmátlo. „Dobře. Jasně. Proč ne? Ale nechápu, o co ti jde, Alexi. Co hledáš?“

„V bance First Union byli zabiti čtyři zaměstnanci. Pro jejich smrt nebyl žádný důvod. Vždycky jsme předpokládali, že měli sloužit jako odstrašující příklad. Proč ale čtyři? To mi nedává smysl.“

Znovu zavřela oči. Skoro jsem viděl, jak se jí v hlavě rychle otáčejí závit. „Chtěl se té bance pomstít a chtěl peníze.“

„To by mu bylo podobné, co? Je pečlivý a výkonný. Nenechá si nic ujít. Chce všechno najednou.“

Betsey znovu otevřela oči a pohlédla na mě. Sešpulila jasně rudé rty. „Je tady ale ještě něco. A je to důležité.“

Lehce jsem ji na rty políbil. „A co to je?“ zeptal jsem se.

„Pořád chci jít s tebou do pokoje. *Pak* můžeme projít ty upatlané, zaprášené spisy.“

Zasmál jsem se. „To zní jako moc chytrý plán. Hlavně ta jeho první část.“

Kapitola 109

KOLEM TŘETÍ ODPOLEDNE jsme byli v oblastní pracovně FBI. Betsey tam předem zavolala a spisy First Union už na nás čekaly v její kanceláři. Z občerstvení na rohu jsme si nechali přinést ledový čaj a sendviče a zahrabali jsme se do spisů.

„Proč si nemůžeme dát chvíli pokoj?“ zeptala se Betsey po chvíli.

„S největší pravděpodobností zabil Walshe a možná i Mika Doudu. Je to magor a klidně si běhá po světě.“

Vážně přikývla. „To *my* jsme magoři a podívej, kam nás to dovedlo. Podej mi prosím támhle tu hromadu. Ve Four Seasons bylo tak báječně.“

Okolo jedenácté jsem vytáhl malou černobílou fotografii. Našel jsem ji hluboko v osobních spisech zaměstnanců First Union.

„Betsey?“ zavolal jsem.

„Hmmm?“ Byla zabraná do své hromady spisů.

„Tenhle chlap pracoval v bance jako šéf bezpečnosti. Betsey, on je jako pacient v Hazelwoodu. Víím, kdo to je. Tenhle týden jsem s ním mluvil. V nemocnici nemají žádný záznam, že pracoval ve First Union. *Tohle je náš člověk.* Určitě.“ Podal jsem jí fotografii. Rychle jsme se dohodli, že se do nemocnice vrátím se Sampsonem hned druhý den ráno. Betsey se mezitím snažila shromáždit všechny dostupné informace o pacientovi jménem Frederic Szabo. Zatracený cvok!

Bylo možné, že Szabo nemá s naším případem nic společného, ale nezdálo se to pravděpodobné. Szabo býval hlavou bezpečnosti v bance First Union. Byl *vyšoký*, měl *bradku* a byl pacientem v Hazelwoodu. Odpovídal Macdougallovu popisu. Jeho psychiatrický profil zahrnoval paranoidní fantazie proti mnoha prominentním osobám a známým institucím. Na Génia se jen zdál příliš uzavřený a bezmocný.

Nejpřesvědčivějším důkazem byla skutečnost, že v nemocničních záznamech *nebyla zmínka, že pracoval ve First Union.* Předpokládalo se, že Szabo od Vietnamu nikde nepracoval. Teď jsme věděli, že o těch letech lhal.

Podle jeho psychiatrického profilu trpěl Szabo paranoidní poruchou osobnosti. Silně nedůvěřoval lidem, zvláště těm spojeným s finančními institucemi. Věřil, že ho zneužívají a snaží se ho oklamat. Během dvouletého manželství v letech 1970 a 71 byl Szabo patologicky hypersenzitivní a žárlivý na svou ženu. Když se mu manželství rozpadlo, zmizel a předpokládalo se, že se jen toulal. Nakonec se objevil v Hazelwoodu, kde hledal pomoc tři roky před těmi bankovními loupežemi a, jak se teď ukázalo, rok poté, co byl propuštěn z First Union. Během svých častých pobytů v Hazelwoodu se distancoval od ostatních pacientů i personálu a uzavíral se do sebe. S nikým se nepřátelil, ale zdál se být neškodný: *po většinu doby mohl volně opouštět nemocnici.*

Když jsem si znovu přečetl jeho profil, došlo mi, že Szaboova práce v bance dokonale odpovídala jeho poruše. Jako mnoho paranoiků si hledal práci, kde by jeho podezíravý a moralistický styl byl společensky akceptovatelný. Jako hlava bezpečnosti v bance se mohl soustředit na prevenci útoku, který mohl přijít od kohokoliv a kdykoliv. Tím, že chránil banku, chránil nevědomky sám sebe.

Ironií bylo, že provedením série úspěšných loupeží dokázal, alespoň symbolicky, že nedovede ochránit sám sebe před útoky ostatních. Možná o to právě šlo.

Jeho nedůvěra komplikovala léčbu, pokud ji přímo neznemožňovala. V posledních osmnácti měsících byl v Hazelwoodu hospitalizovaný čtyřikrát. Měla ta nemocnice pro veterány sloužit jako zástěrka pro jeho další aktivity? Vybral si Hazelwood jako úkryt?

A, což byla největší záhada, proč tam stále zůstával?

Kapitola 110

V PONDĚLÍ RÁNO jsem znovu nastoupil do práce v Hazelwoodu. Byl jsem oblečený do bílé košile a manšestrových kalhot, které byly dost volné, aby skryly pouzdro s pistolí přivázané ke stehnu. Personál oddělení doplnil agent FBI Jack Waterhouse, který mi měl být nápomocný. Sampson dál pracoval jako zřízenec, ale teď už se pohyboval jen po pátém patře.

Frederic Szabo stále neudělal nic, co by vzbudilo jakékoliv podezření. Tři dny po sobě vůbec neopustil oddělení. Většinu času prospal ve svém pokoji a občas pracoval na starém laptopu Apple.

Co tam mohl dělat? Věděl, že ho pozorujeme?

Ve středu jsem se po směně v nemocnici setkal v administrativní budově nemocnice s Betsey. Měla na sobě modrý kostým a lodičky a tvářila se velmi pracovně. Vypadala jako úplně jiný člověk.

Byla zjevně stejně zklamaná jako já. „Tak on pracoval na svém skvělém plánu poslední čtyři roky, je to tak? Dá se předpokládat, že má někde ukrytých patnáct miliónů dolarů. Zabil spoustu lidí, aby je získal. A teď sedí na zadku v cvokárně? No to mě podrž!”

Pověděl jsem jí, co si o Szaboovi myslím. „Je mimořádně paranoidní. Je to psychopat. Možná dokonce ví, že jsme tady. Třeba bychom se měli z nemocnice stáhnout a sledovat ji zvenčí. Doktor Cioffi mu povolil pohybovat se po areálu léčebny a chodit do města. Szabo si může jít, kam chce.”

Během našeho rozhovoru se Betsey tahala za klopy kostýmu. Báł jsem se, že si za chvíli začne vytrhávat vlasy.

„Ale on nechodí *nikami* Je to padesátiletý flákač! Je to naprostý ztroskotanec!”

„Já to vím, Betsey. Už tři dny pozoruji Szaboa, jak spí a hraje hry na internetu.”

Podrážděně se zasmála. „Takže on spáchal pět dokonalých zločinů - ne-li víc. A teď odešel na odpočinek na farmu.”

„Jo. Trochu zvláštní farmu,” řekl jsem.

„Chceš slyšet, jak jsem se dneska měla já?” zeptala se pak.

Přikývl jsem.

„Navštívila jsem First Union a promluvila si s každým, kdo tam byl, když tam pracoval Szabo. Byl považovaný za oddaného své práci. Měl ale problémy s výkonností a tím, že nedělal některé věci tím pravým způsobem. Někteří kolegové se mu proto posmívali."

„Posmívali? Jak?" zeptal jsem se.

„Szabo měl *přezdítku*, Alexi. Představ si to, říkali mu Génius! Měl to být *vtip*."

„No, vypadá to, že vzal ten vtip vážně. A nám nezbývá, než ho vzít vážně také."

Kapitola 111

DRUHÝ DEN RÁNO se stala velmi podivná věc. Když kolem mě Szabo procházel na chodbě, otřel se o mě. Podařilo se mu zahrát to jako náhodu a omluvil se, že „*se zamotal*“, ale já si byl skoro jistý, že to udělal schválně. Proč? Co to mělo znamenat?

Asi o hodinu později jsem ho viděl odcházet z oddělení. Byl jsem si skoro jistý, že ví, že ho pozoruji. Jakmile byl venku, rozběhl jsem se ke dveřím.

„Kam šel Szabo?“ zeptal jsem se zřízence, který ho pouštěl ven.

„Má FT. Szabo se může volně pohybovat po nemocnici a chodit do města.“

Strávil jsem na oddělení už tolik času, že mě přistihl nepřipraveného. „Vyříd'te hlavní sestře, že jsem musel odejít,“ řekl jsem.

„Řekněte jí to sám,“ odsekl zřízenec a zamračil se na mě.

Proklouzl jsem kolem něj. „*Vyříd'te jí to. Je to důležité.*“

Vyběhl jsem z oddělení a sjel rozvrzaným a nespolehlivým výtahem do přízemí. FT znamenalo fyzioterapie a Frederic Szabo tělocvičnu nenáviděl. Vzpomněl jsem si, že jsem to četl v poznámkách sester. Kam tedy šel?

Pospíšil jsem si ven a zahlédl jsem Szaboa, jak přechází dvůr mezi nemocničními budovami. *Vysoký a s bradkou* -jako muž, kterého popsal Brian Macdougall.

Když Szabo prošel kolem tělocvičny, nijak mě to nepřekvapilo.

Šel dál a já ho sledoval. Zdál se být trochu nervózní a pořád se ohlížel. Nepředpokládal jsem, že si me všiml. Nebo ano?

Muž pokračoval v chůzi a prošel branou nemocnice. Ulice před nemocnicí byla plná aut. Zamířil na jih. Byl Génius?

Několik bloků od nemocnice naskočil do jednoho ze tří taxíků, které tam parkovaly před hotelem Holiday Inn.

Nastoupil jsem do dalšího a požádal řidiče, aby ten první taxík sledoval.

Řidič byl Ind. „Kam jedeme, pane?“ zeptal se.

„Nemám tušení,“ odpověděl jsem a ukázal mu svůj policejní odznak.

Řidič potřásl hlavou a nešťastně zasténal. „Můj ty bože. Mám já to ale smůlu. Jako v kině. *Sledujte ten taxík.*”

Kapitola 112

SZABO VYSTOUPIL Z TAXÍKU na Rhode Island Avenue v Northwest. Já také. Chvilí se jen tak procházel a prohlížel si výlohy. Alespoň to tak vypadalo. Zdál se být už mnohem klidnější. Jeho nervózní tiky ustoupily, jakmile vyšel u nemocnice. Nejspíš proto, že je předstíral.

Nakonec zabočil do zchátralé budovy z hnědého pískovce stále na Rhode Island Avenue. V přízemí sídlila čínská prádelna - A. LEE.

Co tam dělal? Chtěl vyklouznout zadním vchodem? Pak mi ale padl zrak na okno v prvním patře, kde se rozsvítilo světlo. Szabo se v něm několikrát mihl. Byl to on. *Vysoký a s bradkou.*

Hlavou mi začaly vířit nejružnější možnosti. *Nikdo v Hazelwoodu netušil, že má Szabo ve Washingtonu byt.* V jeho kartě o tom nebyla ani zmínka.

Szabo byl považován za ztroskotance. Neškodného, vyřízeného bezdomovce. Tuhle iluzi o sobě sám stvořil. Konečně jsem odhalil jeho tajemství. Co ještě skrýval?

Čekal jsem dole na Rhode Island Avenue. Necítil jsem se v žádném zvláštním nebezpečí. Alespoň zatím.

Uplynuly dvě hodiny. V okně už se ani jednou neobjevil. Co tam mohl dělat?

Pak světlo v bytě zhaslo.

Sledoval jsem dům s narůstající nervozitou. Szabo stále nevycházel. Začínal jsem si dělat starosti. Kde mohl být?

Po dobrých pěti minutách se objevil v domovních dveřích. Jeho tiky se vrátily. Možná byly opravdu skutečné.

Několikrát si protřel oči a podrbl se na bradě. Ošíval se a tahal se za košili. Třikrát nebo čtyřikrát si prohrábl své husté černé vlasy.

Byl to Génius, na koho jsem se díval? Zdálo se to skoro nemožné. Pokud to ale nebyl on, co dál?

Szabo se nervózně rozhlížel po ulici, ale já se skrýval v temném stínu protějšího domu. Byl jsem si jistý, že mě nemůže vidět. Čeho se bál?

Sestoupil na chodník a vydal se vpravo po Rhode Island Avenue. Pak si zastavil taxík.

Chtěl jsem ho sledovat, ale zabránilo mi v tom silnější pokušení. Přeběhl jsem ulici a vstoupil do domu, kde strávil většinu odpoledne.

Musel jsem zjistit, co tam Szabo dělal. Nemohl jsem popřít, že z něj začínám bláznit. Objevily se už první tiky.

Kapitola 113

POUŽIL JSEM MALÝ, velmi užitečný paklíč a vnikl do Szaboova bytu, než bys řekl „nezákonné vniknutí“. Nikdo se nikdy nedozví, že jsem tam byl.

Měl jsem v plánu jen se v bytě rychle porozhlédnout a vypadnout. Pochyboval jsem, že tam nechal důkazy, které by ho spojovaly s únosem v MetroHartfordu nebo s bankovními loupežemi. Potřeboval jsem však vidět, kde bydlí. Chtěl jsem se o Szaboovi dozvědět víc, než napsali lékaři a sestry do jeho materiálů. Chtěl jsem Génia pochopit.

Měl tam sbírku ostře nabroušených loveckých nožů a také sbírku starých zbraní: pušek z Občanské války, německých lugerů, amerických koltů. Byly tam suvenýry z Vietnamu: slavnostní šavle a prapor batalionu NVA K10. Velkou část bytu zaplňovaly knihy a časopisy. *Zlo, které člověk páchá. Zločin a trest. Střelecký magazín.*

Až dosud žádné překvapení, které by překonalo samotný fakt, že nějaký byt *má*.

„Szabo, jsi on?“ pronesl jsem nahlas. „Jsi Génius? Co to hraješ za hru?“

Rychle jsem prohledal obývací pokoj, malou ložnici a stísněnou komoru, která zjevně sloužila jako pracovna.

Tak tady jsi všechno naplánoval, Szabo?

Na stole tam ležel nedokončený, rukou psaný dopis. Pustil jsem se do čtení.

Pan Arthur Lee Čistírna A. Lee

Tohle je varování, a být Vámi, bral bych ho velmi vážně.

Před třemi týdny jsem k Vám přinesl něco na vyčištění. Dříve než dám něco do čistírny, pokaždé k tomu přiložím seznam všeho, co chci vyčistit, včetně stručného popisu každého kusu.

Kopii seznamu si ponechám!

Tento seznam je naprosto přesný!

Dopis pokračoval oznámením, že se nějaké oblečení Szaboovi v čistírně ztratilo. Už na ztrátu upozornil a bylo mu přislíbeno, že mu ztracené části oblečení budou neprodleně zaslány. Nebyly.

Šel jsem dolů do čistírny. Setkal se s VÁMI. Rozzuřilo mě, že jste si dovolil mi s naprostým klidem oznámit, že mé šaty nemáte. A pak přišla poslední urážka. Prohlásil jste, že mi je nejspíš ukradl můj vrátný.

Nemám žádného mizerného vrátného! Bydlím ve stejném domě jako Vy!

Považujte tohle za varování.

Frederic Szabo

Co mělo tohle znamenat? říkal jsem si, když jsem ten bláznivý a zjevně nepodstatný dopis dočetl.

Zmateně jsem kroutil hlavou. Měla být prádelna A. LEE dalším terčem? Že by *Génius* plánoval něco proti panu Leeovi?

Otevřel jsem zásuvku malého příborníku a našel další dopisy adresované různým společnostem: Citibank, Chase, First Union, Exxon, Kodak, Bell Atlantic a dalším.

Sedl jsem si a listoval těmi dopisy. Všechno to byly stížnosti. Práce blázna. Tohle byl Frederic Szabo, jak ho popisovaly jeho zdravotní záznamy. Paranoia, mrzoutský jedenapadesátiletý chlap plný vzteku na celý svět, člověk, kterého vyhodili ze všech dosavadních zaměstnání.

Nedalo se říct, že bych se v Szaboovi vyznal víc než na začátku. Přejel jsem prsty po vršku vysoké skříně. Ležely tam nějaké papíry. Sundal jsem je dolů a nahlédl do nich.

Byly to plány bank, které byly vyloupeny!

A náčrt půdorysu hotelu Mayflower!

„Proboha, je to on,“ zamumlal jsem nahlas. Jak jinak by se tam ty plány ocitly?

Nepamatuji se přesně, co se stalo pak. Možná to byl stín nebo nějaký zvuk v místnosti, co upoutalo mou pozornost.

Obrátil jsem se od Szaboova psacího stolu. Šokovaně jsem vytřeštil oči. Srdce se div nezastavilo leknutím.

Blížil se ke mně muž s loveckým nožem v ruce. Na hlavě měl masku prezidenta Clintona. Vykřikl mé jméno!

Kapitola 114

„Crossi!”

Natáhl jsem obě paže, abych zastavil ruku s loveckým nožem, který mě hrozil probodnout. Oběma rukama jsem tu silnou paži sevřel. Jestli to byl Szabo, byl mnohem silnější a mrštnější, než se zdál být v nemocnici.

„Co to děláte?” ječel. „Jak se opovažujete sahat na moje věci?” Z jeho hlasu zaznívalo šilenství. „Ty dopisy jsou soukromé!”

Pokusil jsem se zkroutit ruku držící nůž a vši silou jsem jí trhl. Ostří nože se zabodlo do dřevěné desky stolu. Muž v masce zavrčel a zaklel.

Co teď? Neměl jsem šanci se sklonit a vytrhnout pistoli z pouzdra u kotníku. Muž v masce nožem snadno manipuloval. Máchl jím v malém, smrtícím oblouku. Minul o několik centimetrů. Čepel mi zasvištěla kolem spánku.

„Umřeš, Crossi,” zařval.

Na jeho stole jsem upozoroval křišťálový baseballový míček. Byla to jediná věc připomínající zbraň, kterou jsem kde viděl. Popadl jsem ho a hodil ho po něm.

Uslyšel jsem křupnutí, jak ho těžítka zasáhlo do spánku. Hlasitě a rozzuřeně zařval, jako raněné zvíře. Zapotácel se dozadu, ale udržel se na nohou.

Rychle jsem se ohnul a tasil svůj glock. Musel jsem s ním trochu trhnout, abych ho uvolnil, ale pak už jsem ho svíral pevně v ruce.

Rozmáchl se po mně znovu tím velkým nožem.

„Stůj!” vykřikl jsem. „Budu střílet!”

Nezastavil se. Z úst se mu valila jakási nesrozumitelná slova. Znovu máchl nožem. Tentokrát mě řízl do pravého zápěstí. Pekelně to bolelo a pátilo.

Vystřelil jsem. Kulka ho zasáhla do horní části hrudníku. *Nezastavila ho!* Zapotácel se ke straně, ale vyrovnal to a opět zaútočil. „Chcípni, Crossi!” řval. „Nejsi nic!”

Byl příliš blízko, abych se po něm rozmáchl pěstí, a nechtěl jsem ho zastřelit, pokud to nebude nezbytné. Sklonil jsem hlavu a tvrdě mu jí vrazil do hrudníku. Mířil jsem na místo, kde byl postřelený.

Vydal ze sebe vysoké, děsivé zaječení. Pak upustil nůž.

Sevřel jsem ho oběma pažemi tak pevně, jak jsem jen dokázal. Nohy se mi podlamovaly. Potáceli jsme se místností, až jsme narazili do zdi. Celý dům se otřásl.

Někdo ve vedlejší bytě začal bušit na zeď a stěžovat si na hluk.

„*Volejte policii*“ křikl jsem. „*Volejte devět jedna jedna!*“

Když jsem ho přitiskl k podlaze, začal hlasitě sténat, že jsem ho zranil. Nepřestal se zmítat a bojovat. Udeřil jsem ho vší silou do čelisti a to ho konečně uklidnilo. Pak jsem mu stáhl gumovou masku.

Byl to Szabo.

„Ty jsi Génus,“ vyrazil jsem ze sebe. „Jsi to ty.“

„Nic jsem neudělal,“ zachroptěl. Znovu začal bojovat. Hlasitě klel. „Vloupal ses mi do bytu! Ty blázne! Všichni jste blázni! Poslouvej mě, ty pitomče. Poslouvej! *Chytil jsi nepravého!*“

Kapitola 115

BLÁZINEC, který propukl pak, byl vhodnou scénou tomu dramatickému zatčení. Ani ne za hodinu dorazil do Szaboova bytu tým techniků FBI. Dva z nich jsem znal z dřívějšího, Grega Wojcika a Jacka Heeneyho. Byli to skuteční experti a okamžitě začali obracet byt vzhůru nohama.

Zůstal jsem tam a sledoval zevrubnou prohlídku. Technici hledali falešné zdi, volná prkna v podlaze, jakoukoliv myslitelnou skrýš, kam mohl Szabo ukrýt důkazy nebo patnáct miliónů dolarů.

Betsey Cavalierová se objevila v bytě hned po technících. Rád jsem ji viděl. Jakmile bylo Szaboovo zranění ošetřeno, pokusili jsme se ho vyslechnout. Odmítal s námi mluvit. Zdálo se, že ho jeho duševní choroba plně ovládla; v jednom okamžiku se zuřivě zmítal a pak hned zůstal ležet bez pohybu. Udělal i to, čím byl proslulý v Hazelwoodu - několikrát na mě plívl. Szabo plíval, dokud neměl sucho v ústech. Potom se objal pažemi a ztichl.

Oči měl pevně sevřené. Nepohlédl ani na jednoho z nás, nereagoval na naše otázky. Nakonec byl odnesen na nosítkách ve svěrací kazajce.

„Kde jsou ty peníze?“ zeptala se Betsey, když Szaboa vynesli z bytu.

„To ví jenom on a nezdá se, že by nám to chtěl říct. Z žádného případu jsem ještě nebyl takhle zmatený.“

Následující den byl deštivý, ohavný pátek. Betsey a já jsme jeli do Metropolitní vazební věznice, kde byl zatčený držen.

Kolem budovy se shromáždily desítky reportérů. Když jsme davem procházeli, neřekl nikdo z nás ani slovo. Skryl nás před nimi velký černý deštník a husté provazce deště.

„Odporní mrchožrouti,“ pošeptala mi Betsey. „V tomhle životě se můžeš spolehnout na tři věci: smrt, daně a tisk, který vždycky všechno překroutí.“

„A co je psáno, to je dáno,“ dodal jsem.

Se Szaboem jsme se setkali v malé, anonymně působící místnosti poblíž bloku cel. Už ho nepoutala svěrací kazajka, ale o moc víc při smyslech nevypadal. Výslechu byla přítomna Szaboova obhájkyne

ex offio Lynda Coleová, která podle všeho neměla svého mandanta o nic radši než my.

Překvapilo mě, že si Szabo nenajal nějaké právnické eso, ale on se v ničem nechoval podle očekávání. *Nemyslel jako ostatní.* V tom byla jeho síla, ne? Na tom si nejvíc zakládal a to ho také nejspíš přivedlo tam, kde byl teď.

Szabo se na nás opět ani nepodíval. Betsey a já jsme ho zavalili lavinou otázek, on však nereagoval ani na jednu z nich. Jeho dávka haldolu byla zvýšena a já uvažoval, jestli to nezapříčinilo jeho otupělost. Ale pochyboval jsem o tom. Měl jsem pocit, že to na nás jenom hraje.

„To je k ničemu," řekla Betsey asi po hodině marného snažení. Měla pravdu. Nemělo smysl ztrácet s ním toho dne další čas.

Zvedla se k odchodu stejně jako Lynda Coleová, která byla malá jako Betsey a stejně pohledná. Za celou tu hodinu neproněsla víc než deset slov. Nebyl důvod, aby něco říkala, když mlčel její klient. Szabo náhle zvedl oči od jednoho místa na desce stolu, na které zíral posledních dvacet minut.

Pohlédl přímo na mě a konečně promluvil. „Dostal jste nepravého."

Pak se Frederic Szabo zašklebil jako ten největší šílenec, kterého jsem v životě viděl. A že jsem potkal pár opravdu vydařených bláznů.

Kapitola 116

BETSEY CAVALIERROVÁ a já jsme se vrátili do Hazelwoodu k hromadě práce, která tam musela být udělána. V kanceláři se k nám pak připojil Sampson. Kolem půl jedenácté večer jsme dokončili prohlídku všeho, co jsme v nemocnici našli. Podařilo se nám identifikovat devatenáct členů personálu, kteří trávili čas se Szaboem. Seznam zahrnoval šest terapeutů, kteří se podíleli na jeho léčbě.

Betsey a já jsme přilepili jejich fotografie na stěnu. Přecházel jsem od jedné ke druhé a doufal v nějaké vnuknutí. Kam ukryl Szabo peníze? Jak mohl řídit ty bankovní loupeže?

Znovu jsem se posadil. Betsey dopíjela šestou nebo sedmou dietní kolu. Několikrát jsme se vrátili k údajné sebevraždě Jamese Walshe a náhlému zmizení Michaela Douda. Szabo odmítl odpovídat na otázky o těchto dvou agentech. Proč by ty dva zabíjel? Jaký byl jeho skutečný plán? K čertu s ním!

„Je vůbec možné, aby to měl Szabo všechno na svědomí, Alexi? Je na to dost chytrý? Ten magor?“

Unaveně jsem se zvedl od stolu, u kterého jsem pracoval. „Já už si nejsem jistý ničím. Je pozdě. Jsem utahaný, Betsey. Vypadneme odsud. Zítra je taky den.“

Světlo zářivek mě oslepovalo. Betsey upírala zarudlé oči do prázdna. Chtěl jsem ji obejmout, ale v kanceláři ještě pracovalo půl tuctu agentů. Toužil jsem sevřít ji v náručí a povídat si s ní o čemkoliv jiném než o tom případu.

„Dobrou noc,“ řekl jsem nakonec. „Prospi se.“

„Dobrou, Alexi.“ *Chybíš Tni*, naznačila bez hlesu ústy.

„Dávej na sebe pozor cestou domů,“ dodal jsem.

„Neboj se. Ty buď taky opatrný.“

Nějak jsem se dostal domů a upadl do postele. Pracoval jsem příliš tvrdě příliš dlouho. Možná bylo *opravdu* na čase toho nechat. Asi o půl třetí jsem se probudil. Ve snu jsem rozmlouval s Frederikem Szaboem. Pak jsem s někým rozebíral vyšetřování. Ach, bože.

Bylo to moc ošklivé probuzení. Většinou si nepamatuji své sny - což nejspíš znamená, že je potlačuji - ale tentokrát jsem se vzbudil s velice jasným a znepokojujícím obrazem.

Bankovní lupič Tony Brophy popisoval své setkání s Géníem; jak seděl oslněný reflektory a viděl jen siluetu muže. Obrys, který popsal, neodpovídal hlavě Frederika Szabo. Ani přibližně. Brophy mluvil o velkém, zahnutém nosu a velkých uších. O těch se zmínil několikrát. *Vypadal jako auták s votevřenejma dveřma.* Szabo však měl malé uši a naprosto obyčejný nos.

Pak jsem si však vzpomněl na někoho jiného! Proboha! Vyskočil jsem z postele a opláchl si obličej, abych zahnal zbytky spánku. Pak jsem zavolal Betsey.

Zvedla telefon po druhém zazvonění. Její hlas byl tichý a nezřetelný.

„Tady Alex. Promiň, že tě budím, ale myslím, že vím, kdo je Géníus.“

„Nějaký zlý sen?“ zamumlala.

„To rozhodně,“ řekl jsem jí. „Je to ta nejhorší noční můra, kterou si dokážeš představit.“

Kapitola 117

GÉNIOVÉ BYLI DVA. Nejdřív mi to připadalo bláznivé, ale pak jsem pochopil, že je to jediné vysvětlení všech těch věcí, které při vyšetřování nedávaly smysl.

Szabo byl jeden Géníus, ale v jeho případě šlo o žertovnou přezdívku, protože byl až příliš výkonný a dokonalý. Pak tu byl ještě někdo jiný. Druhý Géníus. Tomuhle Géniovi se nikdo neposmíval; tenhle Géníus nepsal výhružné dopisy ve svém pokoji v nemocnici pro veterány.

Několik minut mi trvalo, než jsem přesvědčil Betsey, že bych mohl mít pravdu. Pak jsme zavolali Kylu Craigovi. Museli jsme se hodně snažit, než nám povolil, abychom sledovali tenhle nečekaný směr ve vyšetřování.

V jedenáct dopoledne jsme s Betsey nasedli v Bollingu do letadla. Ještě před několika týdny jsem o tomhle letišti skoro nevěděl a teď jsem z něj létal častěji než z Národního letiště, které se teď jmenuje po Ronaldu Reaganovi.

Po jedné hodině jsme přistáli na mezinárodním letišti v Palm Beach v jižní Floridě. Venku bylo pětatřicet stupňů a vlhkost jako pod vodou. Vůbec jsem si vedra nevšímal. Byl jsem celý žhavý konečně vyřešit celou tu záhadu. Cekali tam na nás agenti FBI, ale velení měla Betsey, dokonce i na Floridě.

Z malého, velmi dobře udržovaného letiště jsme vyjeli na sever po I-95. Po patnácti kilometrech jsme zahrnuli k oceánu a ostrovu Singer. Slunce vypadalo jako citrónový drops rozpouštějící se v blankytně modré obloze.

Během letu jsem měl čas přemýšlet o své teorii o dvou Géníích. Čím víc jsem o ní uvažoval, tím jsem si byl jistější, že jsem konečně na správné stopě. Před očima jsem měl jeden velmi živý obraz.

Byla to fotografie jednoho terapeuta, doktora Bernarda Francise. Našel jsem ji ve Francisově osobním spisu v Hazelwoodu. Dvě další fotografie visely na stěně v kanceláři doktora Cioffiho. Viděl jsem je tam, když jsem ho vyslýchal. Bernard Francis byl vysoký a proplešatělý, se širokým čelem a zahnutým nosem. Měl také velké, odstávající uši. *Jako auťák s votevřenejma dveřma.*

Francis byl terapeutem Frederika Szaboa po devět týdnů v roce 1996 a pak pět měsíců vloni. Na konci roku odešel na Floridu, kde měl pracovat v nemocnici pro veterány ve West Palm. Jakmile jsem odhalil spojitost s Francisem, následovalo několik dalších souvislostí. Podle zdravotních záznamů se doktor Francis setkal vloni se Szaboem nejméně třikrát mimo nemocnici. Samo o sobě by to nebylo nic divného, ale za těchto okolností mi to přišlo velmi zajímavé.

V letadle jsem si také znovu přečetl poznámky, které si doktor Francis udělal o Szaboovi v roce 1996 a vloni.

Mezi dřívějšími poznámkami jsem objevil tuhle bystrou úvahu:

Strávil pacient opravdu asi dvacet let potloukáním, po celé zemi od jednoho příležitostného zaměstnání ke druhému? To mi nějak nehraje. Pacient

má velmi bujnou fantazii a mohl by před námi něco skrývat. Co ve skutečnosti předcházelo pacientově letošní hospitalizaci v Hazelwoodu?

Betsey a já jsme odpověď na tuhle otázku znali a podezírali jsme Francise, že ji odhalil také. V únoru roku 1996 byl Frederic Szabo propuštěn z banky First Union, kde měl na starosti bezpečnost. Tenkrát došlo k sérii nevyřešených loupeží v pobočkách First Union ve Virginii a Marylandu. Szabo vinil sám sebe ze selhání bezpečnostních opatření a banka měla stejný názor. Propustili ho.

Krátce poté se nervově zhroutil a byl hospitalizován v Hazelwoodu, kde se začal bavit svým zvláštním způsobem.

Kapitola 118

ZAJISTILI JSME nepřetržité sledování domu na pobřeží ostrova Singer, kde doktor Francis bydlel. Obýval luxusní čtyřpokojový byt na střeše. Zdálo se, že si žije nad poměry obyčejného terapeuta nemocnice pro veterány. Doktor Francis se ovšem za obyčejného terapeuta nepovažoval.

Lékař trávil večer s blondýnou, která se zdála být o polovinu mladší než on. Musel jsem však uznat, že na svých pětáctyřicet vypadá velmi dobře. Ona však byla skutečná kráska; na sobě měla černé provázkové bikiny a černé lodičky na vysokém podpatku. V jednom kuse si upravovala ňadra v podprsence a odhrnovala vlasy z očí.

„Opravdu okouzující," ušklíbla se Betsey. „Tahle nemocnice musí platit mnohem víc než ostatní."

Betsey, dva další agenti a já jsme tábořili v dodávce dodge na parkovišti za domem. Parkoviště bylo skoro plné a auto tam nebudilo žádnou pozornost. Bylo vybaveno periskopem, který nám umožňoval sledovat Francise a jeho návštěvníci, jak si opékají na terase steak. FBI už blondýnu identifikoval jako tanečnici nahoře bez z jedné restaurace ve West Palm. Byla už zatčena pro prostituci ve Fort Lauderdale. Jmenovala se Bianca Massie a bylo jí dvacet tři.

Sledovali jsme doktora, jak během přípravy večere blondýnu v jednom kuse objímá a mazlí se s ní. Pak ti dva zmizeli asi na deset minut uvnitř. Když se znovu objevili, pokračovali ve svých milostných hrátkách. Dopili druhou láhev cabernetu Jelení skok a znovu zmizeli uvnitř.

„Co je tam k vidění?" zeptala se Betsey jednoho z agentů. „Potřebuju obraz."

„Náš muž na protějščí střeše vidí do bytu několika okny obrácenými na jih," ohlásil jeden z agentů.

„Je to typické staromládenecké doupě. Drahý nábytek, hodně leptů. Drahá hi-fi věž, činky. Velká postel. Asi si domů často vodí krásky, které sbalí na pláži."

„Neřekl bych, že tuhle sbalil," řekl jsem. „Spíš si ji zaplatil na noc."

„On a ta mladá dáma jsou teď k sobě kapku *intimní*. Tenhle doktor umí pár zajímavých triků. Náš pozorovatel říká, že jeho nos a uši jsou mnohem větší než jistá další část jeho anatomie.“

To vyvolalo smích v celé skupině a uvolnilo trochu napětí. Nedělali jsme si o tu dívku žádné zvláštní starosti, ale byli jsme dost blízko, abychom tam mohli okamžitě vtrhnout.

Pozorovatel dál referoval o tom, co vidí. "Ejhle, doktor má zřejmě problémy s předčasnou ejakulací. Ta dáma ale nevypadá, že by jí to vadilo. *Páni*, teď ho políbila na čelo, chudáčka."

„Musí za své peníze něco dostat," řekla Betsey.

Blondýna nakonec odešla a porno pro ten večer skončilo. Doktor Francis zůstal na terase, srkal brandy a pozoroval, jak nad Atlantikem vychází měsíc.

„To je život," poznamenala Betsey. „Měsíc nad Miami a všechno to ostatní.“

„Musel jenom zabít pár lidí, aby si získal svoje místo na slunci," řekl jsem.

Kolem půlnoci zazvonil Francisovi mobilní telefon. Poslouchali jsme hovor v dodávce. Rozmluva rozhodně upoutala naši pozornost. Já a Betsey jsme si vyměnili významné pohledy.

Hlas volajícího zněl nervózně. „Bernie, jsou už zase všude kolem. Teď prověřují personál. Oni -“

Francis ho přerušil. „Je pozdě. Zavolám ti ráno. *Zavolám ti*. Nevolej mi sem, už jsem ti to povídal. Prosím, už to nedělej.“

Doktor Francis rozčileně zavěsil a hodil do sebe zbytek brandy.

Betsey do mě šťouchla loktem. Poprvé za dobu, co jsme sledovali Francise, se usmála. „Poznal jsi ten hlas na druhém konci, Alexi?“

Jistě že ano. „Milá a talentovaná Kathleen McGuiganová. Sestra McGuiganová v tom jede také. Všechno nám to pěkně zapadá dohromady, že?“

Kapitola 119

BYLO OPRAVDU SNADNÉ si doktora Bernarda Francise hnusit. Byl to lidský odpad, nejhorší z nejhorších, vrah, který s potěšením nechával své oběti trpět. S tímhle pomyšlením se noční sledování dalo hned lépe snést. Pomáhalo nám i vědomí, že Francis je Génius a brzy ho budeme moci přitlouct na zeď jeho bytu ve středomořském stylu.

Kathleen McGuiganová už té noci Francisovi nezavolala. A on nezavolal jí. Kolem jedné hodiny si šel dovnitř lehnout a zapnul alarm.

„Sladké sny, ty parchante," řekla Betsey, když v bytě zhasla světla.

„Víme, kde bydlí. Víme, že to udělal - i když nevíme přesně jak. Copak ho ale můžeme zatknout?" postěžoval si jeden z agentů, když se Francis uložil ke spánku.

„Trpělivost, trpělivost," řekl jsem. „Sotva jsme začali. Doktora Francise dostaneme. Musíme ho jenom nějaký

čas sledovat. Tentokrát si musíme být naprosto jistí. A chceme také ty peníze, co ukradl."

Betsey a já jsme vystoupili ze sledovací dodávky kolem druhé v noci. Vzali jsme si jeden ze služebních sedanů. Betsey nastartovala a zamířila z ostrova Singer. Všichni ostatní bydleli v hotelu Holiday Inn ve West Palm. Zamířili jsme na sever po I-95.

„Je to takhle v pořádku?" zeptala se, když jsme najeli na dálnici. Vypadala zranitelněji, než jak jsem ji znal. „O pár výjezdů z dálnice dál je hotel Hyatt Regency."

„Jsem s tebou moc rád, Betsey. Od první chvíle, kdy jsme se setkali," řekl jsem jí.

„Cítím, že jsi se mnou rád, Alexi. Ale ne dost, vid'?"

Pohlédl jsem na ni. Betsey se mi líbila snad ještě víc, když byla takhle nejistá. „Toužíš po upřímnosti ve čtvrt na tři ráno?" zažertoval jsem.

„Prahnu po ní."

„Vím, že je to trochu bláznivé, ale -"

Konečně se usmála. „To snesu."

„Nevím přesně, co se právě teď v mém životě děje. Tak trochu plavu, kam mě vlny zanesou. Moc se mi to nepodobá, ale možná je to dobře.“

„Pořád se ještě snažíš vzpamatovat z Christine,“ diagnostikovala mě. „A řekla bych, že na to jdeš správně. Jsi moc statečný.“

„Anebo blázen,“ usmál jsem se.

„Nejspíš od obojího trochu. Na první pohled jsi bezproblémový a jednoduchý - v tom dobrém slova smyslu. Ale uvnitř jsi komplikovaný - také v tom dobrém slova smyslu. Teď si nejspíš myslíš, o tobě bych mohl říct totéž.“

„Ani ne. Vlastně jsem si říkal, jaké jsem měl štěstí, že jsem tě potkal.“

„A co takhle nechat se dál unášet vlnami, Alexi? Mně to tak vyhovuje,“ řekla. Její oči krásně zářily ve tmě. „Tak

co, chtěl bys jít ke mně domů? Domů daleko od domova. Do mého skromného pokoje v Hyattu?“

„Hrozně rád, raději než cokoliv jiného.“

Když jsme zaparkovali před vchodem do hotelu, Betsey se ke mně naklonila a políbila mě. Přitáhl jsem si ji na svou hrud' a pevně ji objal. Několik minut jsme zůstali tak.

„Budeš mi tolik chybět,“ zašeptala.

Kapitola 120

ZBYTEK NOCI UPLYNUL k naší nelibosti jako voda. Pořád jsem myslel na to, co Betsey řekla - *že jí budu chybět*. V devět ráno jsme už zase seděli v dodávce FBI. Uvnitř už to docela páchlo.

„Co je nového, pánové?" zeptala se Bestey agentů stísněných v autě. „Uteklo mi něco zajímavého? Náš doktůrek už je vzhůru?"

Dozvěděli jsme se, že Francis už vstal a Kathleen McGuiganové ještě nevolal. Měl jsem určitý nápad, který se Betsey moc líbil. Zavolali jsme Kylu Craigovi a zastihli ho doma. Kyle měl také nápad.

Agenti v Arlingtonu ve Virgínii zatkli sestru McGuiganovou něco po desáté ráno. Při výslechu popřela, že by věděla cokoliv o nějakém spojení mezi doktorem Bernardem Francisem a Frederikem Szaboem. Popřela také, že by s celou záležitostí měla sama něco společného. Řekla, že obvinění proti ní vznesená jsou směšná.

Francisovi předchozí noci nevolala a s radostí nám dovolí prohlédnout její telefonní záznamy.

Agenti mezitím prohledávali dům a pozemek sestry McGuiganové. Kolem poledne našli jeden diamant z výkupného za rukojmí z MetroHartfordu. McGuiganová zpanikařila a změnila výpověď. Řekla FBI všechno, co věděla o doktoru Francisovi, Frederiku Szaboovi, loupežích a únosech.

„*Ano, ano, ano, ano*, "jásala Betsey Cavalierrová a poskakovala nadšeně po dodávce. Hlavou narazila do stropu. „*To bolelo*. Ale nevádí. Máme ho! Doktor Francis je náš!"

Chvilí po druhé hodině odpolední jsem přešel s Betsey přes zastřižený trávník a vystoupil po cihlovém schodišti do domu, kde Francis bydlel. Výtahem jsme vyjeli do čtvrtého patra - střešního bytu, Géniova doupěte.

„Tohle jsme si zasloužili," řekl jsem jí.

„Nemůžu se dočkat, až uvidím jeho obličej," podotkla Betsey a zazvonila. „Chladnokrevný parchant. *Cink, cink*, hádej, kdo je za dveřmi. To je za Walshe a Doudu."

„A za malého Buccieriho - a ostatní, které zabil."

Doktor Francis otevřel dveře. Byl opálený, na sobě měl kratásky floridských Aligátorů a tričko miamských Delfínů. Byl bos. Nevypadal jako chladnokrevné monstrum, ale tak už to bývá.

Betsey mu řekla, kdo jsme. Pak vysvětlila doktoru Francisovi, že jsme součástí týmu, který vyšetřuje únos v MetroHartfordu a několik bankovních loupeží v okolí Washingtonu.

Francis se zatvářil zmateně. „Obávám se, že vám nerozumím. Proč jste přišli za mnou? Ve Washingtonu jsem nebyl už dobře rok. Nevím, jak bych vám mohl pomoci s nějakými bankovními loupežemi někde na severu. Jste si jistí, že jste na správné adrese?”

Promluvil jsem já. „Můžeme dál, doktore Francisi? Jsme *určitě* na správné adrese, to mi věřte. Chceme s vámi mluvit o vašem bývalém pacientovi Frederiku Szaboovi.”

Francisovi se podařilo zatvářít se ještě zmateněji. Hrál svou roli dobře a nemohu říct, že by mě to nějak zvlášť překvapilo.

„O Frederiku Szaboovi? Děláte si ze mě legraci?”

„To tedy neděláme,” opáčila Betsey důrazně.

Terapeut se rozčílil. Zrudl v obličeji a na krku. „V pondělí budu ve své kanceláři v nemocnici pro veterány ve West Palm. Tam si můžeme promluvit o mých bývalých pacientech. Frederic Szabo? Proboha! To už je skoro rok. Co provedl? Jde o ty jeho bláznivé dopisy? Obávám se, že vám nepomohu. Odejděte prosím a nechte mě na pokoji.”

Doktor Francis se pokusil zabouchnout mi dveře před nosem. Strčil jsem mezi ně nohu. Srdce mi divoce bušilo. Bylo to dobré - měli jsme ho.

„Tohle do pondělka nepočká,” řekl jsem mu.

Povzdechl si, ale stále se tvářil hrozně naštvaně. „No jo, tak dobře. Právě jsem si vařil kafe. Pojd'te dál, když jinak nedáte.”

„Nedáme,” odpověděl jsem Géniovi.

Kapitola 121

„Co TADY SAKRA POHLEDÁVÁTE?" zeptal se Francis znovu, když jsme ho následovali prosklenou lodžíí, ze které byl výhled na příboj Atlantiku několik pater pod námi. Byl to krásný výhled, který určitě stál za několik vražd. Odpolední slunce vytvářelo nespočet hvězd a diamantů, které tančily na vodní hladině. Doktor Bernard Francis si rozhodně nežil špatně.

„Frederic Szabo to celé vymyslel, vidíte?" řekl jsem, abych nějak začal. „Sníl o tom, jak se bankám pomstí. Měl plán, posedlost, kontakty. Stalo se to takhle?"

„O čem to kruci mluvíte?" Francis se na nás podíval jako na nějaké své nepřičetné pacienty.

Ignoroval jsem ten pohled a blahosklonný tón. „Vyslechl jste ten plán na svých terapeutických sezeních se Szaboem. Zaujala vás jeho preciznost. Szabo promyslel všechno do posledního detailu. Dozvěděl jste se také, že se celá ta léta od války nepotloukal jen tak od ničeho k ničemu. Zjistil jste, že pracoval v bance First Union. Jaké překvapení. Staral se o bezpečnost. *Opravdu* věděl všechno o bankách a jak je vyloupit. Byl to blázen, ale myslelo mu to."

Doktor pohlédl na kávovar na kuchyňské lince. „Tyhle žvásty mi nestojí ani za odpověď. Nabídl bych vám kávu, ale jsem našťvaný. Skoncujte prosím s tím nesmyslem a odejděte."

„Kávu nechci," řekl jsem. „Chci vás, Francisi. Bez sebemenší lítosti jste zabil všechny ty lidi. Zavraždil jste Walshe a Doudu. Vy jste ten šílenec, vy jste Géníus. Ne Frederic Szabo."

„Šílenec jste vy. *Oba* jste šílenci," řekl doktor. „Jsem uznávaný lékař a vyznamenaný důstojník."

Pak se usmál - skoro jako by si nemohl pomoci - a výraz jeho tváře jasně říkal: *Můžu si dělat všechno, co chci. Jste proti mně nuly. Dělán si, co chci.* Tenhle výraz už jsem viděl dříve. Dobře jsem ho znal. Gary Soneji, Casanova, pan Smith a Kamikadze ho měli také. Doktor Francis byl psychopat jako oni. Možná strávil příliš mnoho času nedoceněnou prací s veterány. Důvody však byly určitě ještě hlubší.

„Vyslechli jsme jednoho muže, o kterém jste uvažoval jako o možném členu vašeho týmu. Popsal vás jako vysokého, s širokým čelem, zahnutým nosem a velkýma ušima. Frederic Szabo tak nevypadá.”

Terapeut se na mě ohlédl od přípravy kávy a suše, nepříjemně se zasmál. „No, to je opravdu přesvědčivý důkaz, detektive. Chtěl bych slyšet, jak ho předkládáte oblastnímu prokurátorovi ve Washingtonu. Vsadím se, že by se z něj potrhla smíchy.”

Usmál jsem se na něj. „Už jsme s prokurátorem mluvili - vlastně prokurátorkou. Nesmála se. Mimochodem, Kathleen McGuiganová promluvila také. Protože jste jí nezavola zpátky, vypravili jsme se za ní. Jste zatčen pro loupež, únos a vraždu. Vidím, že už se nesmějete, doktore Francisi.”

Vycítil jsem, že se snaží promyslet své další kroky. „Vidíte také, že nijak nespěchám, abych zavola svému právníkovi.”

„To byste ale měl,” poradil jsem mu. „Měl byste vědět ještě něco. Szabo dnes ráno konečně promluvil. Frederic Szabo si psal o vašich sezeních do deníku, doktore. Dělal si poznámky. Zapsal si, že jste se zajímal o jeho plány. Víte sám, jak přesný a podrobný dokáže Frederic být. Říkal, že jste se během terapie ptal na jeho plány loupeží víc než na něj. Ukázal vám i svoje náčrty.”

„Chceme ty peníze, těch patnáct miliónů dolarů,” promluvila Betsey. „Pokud ty peníze dostaneme, bude to pro vás polehčující okolnost. To je ta nejlepší nabídka, kterou můžete dostat.”

Z Francise pohrdání přímo čišelo. „Připusťme na okamžik, že jsem opravdu ten Génus, o kterém mluvíte. Nemyslíte, že má nějaký fantastický plán útěku? Nemůžete sem jen tak vtrhnout a zatknout mě. Génus by nepřipustil, aby ho dostali dva pěšáci, jako jste vy.”

Teď přišla se smíchem řada na mě. „Aby vás pěšáci nepřekvapili, Francisi. Myslím, že teď už jste v tom sám. *Nebo vám dal Szabo i svůj únikový plán?* Neřekl bych.”

Kapitola 122

„BUDETE SE DIVIT, ale dal," řekl Francis hlasem asi o oktávu nižším než původně. „Pořád existovala nepatrná pravděpodobnost, že mě dopadnete. Pak by me čekal život ve vězení. To je naprosto nepřijatelné, to snad chápete. A to se nestane."

„No, vlastně se na tom už pracuje," namítla Betsey pevně. Já už mezitím sahal po zbrani.

Francis se náhle rozběhl ke dveřím na terasu. Věděl jsem, že tudy utéct nemůže. *O co se to snažil?*

„Francisi, ne!" vykřikl jsem.

Betsey a já jsme pozvedli pistole současně, ale nevystřelili jsme. Nebyl důvod ho zabíjet. Proběhli jsme dveřmi a utíkali za Francisem po zvětralých prknech terasy.

Když jsme doběhli k zábradlí, udělal doktor něco, co bych si nedokázal představit ani po všech těch letech policejní práce.

Skočil po hlavě z terasy, která byla pět podlaží nad ulicí. Bylo jisté, že si srazí vaz. Tohle nemohl přežít.

„To snad není možný!" vykřikla Betsey, když jsme se opřeli o zábradlí a pohlédli dolů.

Ani já jsem nevěřil vlastním očím. Francis skočil do třpytivě modrého bazénu. Vyplaval na hladinu a rychlými tempy plaval k jeho vzdálenějšímu konci.

Neměl jsem na vybranou a nezaváhal jsem. Skočil jsem z terasy za Francisem.

Betsey mě následovala v těsném sledu.

Když jsme se řítili dolů, řvali jsme oba z plných plic.

Dopadl jsem na hladinu zadkem a škaředě jsem si to odpykal. Ozvalo se hlasité plácnutí a já měl pocit, že si mé vnitřnosti vyměnily místa.

Tvrdě jsem narazil na dno, ale okamžitě jsem začal pádlovat na hladinu a ke druhému konci bazénu. Snažil jsem se vyčistit si hlavu, zaostřit zrak a vymyslet nějaký plán, jak zastavit Géliův útěk.

Vylezl jsem z bazénu a viděl jsem, jak Francis vbíhá na pozemek vedlejšího domu. Sklepával ze sebe vodu jako kachna.

Betsey a já jsme se rozběhli za ním. V botách nám čvachtalo a stříkala z nich voda. Nezáleželo na tom, museli jsme ho chytit.

Francis nabíral rychlost a já ho následoval. Napadlo mě, že má na vedlejším parkovišti připravené auto -nebo možná člun v blízkém přístavu.

Na to, jak jsem se snažil, jsem se k němu přibližoval jen velmi pomalu. Francis běžel bos, ale to ho nijak nezpomalovalo.

Ohlédl se přes rameno a uviděl nás. Pak natáhl hlavu dopředu a spatřil něco, co zhatilo všechny jeho plány.

Na parkovišti před Francisem stáli tři agenti FBI. Drželi v rukou zbraně a mířili na něj. Volali, aby zastavil.

Francis zůstal stát na místě. Ohlédl se na nás a pak zpátky na ty tři agenty. Sáhl do kapsy u krátkasů.

„Francisi, nedělejte to!“ zařval jsem a běžel k němu.

On však nevytáhl zbraň. V ruce držel čirou lahvičku. Nalil si její obsah do úst.

Doktor Francis se popadl za krk. Oči vypouklil na dvojnásobek původní velikosti. Padl na kolena a pak se zhroutil na dlažbu.

„On se otrávil,“ vyhrkla Betsey. „*Proboha, Alexi!*“

V náhlém návalu síly se Francisovi podařilo vstát z chodníku. Vyděšeně jsme sledovali, jak se potácí po parkovišti a mává divoce rukama. U úst měl pěnu. Nakonec dopadl obličejem na stříbrný mercedes SUV. Jeho kapotu potřísnila krev.

Snažil se něco říct, ale z úst mu vycházelo jen zmučené chroptění. Z nosu se mu valila krev. Zmítal se v křečích a my mu nemohli nijak pomoci.

Na parkoviště vbíhali další agenti a obyvatelé okolních domů. Nikdo z nich nemohl pro Francise nic udělat. Zabil mnoho lidí, některé z nich otrávil. Zavraždil dva agenty FBI. Teď jsme sledovali, jak umírá, a bylo to děsivé. Trvalo to celou věčnost.

Znovu dopadl tvrdě na zem a hlavou udeřil o dlažbu. Křeče pomalu ustávaly. Strašidelně chroptěl.

Padl jsem na ruce a kolena vedle něj. „Kde je agent Doud? Kde je Michael Doud?“ ptal jsem se. „*Proboha, promluvte!*“

Francis na mě vytřeštil zrak a vypravil ze sebe ta poslední slova, která jsem chtěl slyšet. „*Dopadli jste nepravého.*“

Pak zemřel.

Epilog

TEN PRAVÝ

Kapitola 123

UPLYNULY TRI TÝDNY a můj život se pomalu vracel k něčemu, co se trochu podobalo normálu. Neuběhl však ani den, abych nepomyslel na to, že nechám policejní práce. Nevím, jestli to bylo intenzitou případu Génies nebo nahromaděním případů za celou mou kariéru, ale pozoroval jsem na sobě zřetelné příznaky vyhoření.

Většina těch patnácti miliónů dolarů z Francisova podílu nebyla nalezena, což přivádělo FBI k šílenství. Pátrám po nich zabíralo Betsey většinu času. Už zase pracovala i přes víkendy a já ji moc nevídal. Myslím, že tohle měla na mysli na Floridě. *Budeš mi tolik chybět.*

Ten večer měla na svědomí Nana; alespoň já ji z toho vinil. Já a Sampson jsme byli lapeni uvnitř starobylého baptistického kostela na Čtvrté ulici poblíž našeho domu.

Všude kolem nás *vzlykali* muži a ženy. Pastor a jeho žena vysvětlovali všem, že projev emocí je to nejlepší - vylít to všechno ze sebe, zlobu, strach, to, co otravuje naše nitro. Přesně to se lidem v našem okolí skvěle dařilo. Já a Sampson jsme byli jediní, komu netekly po tvářích slzy.

„Nana nám za tenhle zlomyslný kousek dlužící skvělou večeri," pošeptal mi Sampson do ucha.

Usmál jsem se tomu, jak špatně chápe ženu, kterou zná od svých deseti let. „Ona to nechápe jako zlomyslnost. Takhle ona neuvažuje. To my dlužíme Naně za to, jak se o nás starala, když jsme vyrůstali."

„Na tom něco je, kamaráde. Ale tohle maže všechny starý dluhy."

John a já jsme byli sevření mezi dvěma ženami, které plakaly a vykřikovaly modlitby. Šlo o mimořádnou bohoslužbu nazvanou „Odpusť, ženo!", která si začínala získávat ve Washingtonu na

popularitě. Do kostela přicházeli muži, aby vzdali čest ženám za jejich fyzické a psychické utrpení, které jim mnohdy způsobili sami.

„To je od vás hezké, že jste přišel," křikla mi náhle do ucha žena vedle mě. Stiskla mi rameno. „Jste dobrý člověk, Alexi. Jeden z mála."

„Jo, to je můj problém," zamumlal jsem si pro sebe. Ale pak, tak hlasitě, aby mě slyšela, jsem řekl: „Odpusťte, paní. Vy jste dobrá žena. Milá. S velkým srdcem."

Žena mě stiskla ještě silněji. Byla opravdu milá. Jmenovala se Terri Rashadová. Bylo jí něco přes třicet, byla pohledná a hrdá. Znal jsem ji ze sousedství.

„Odpusť, ženo," zaslechl jsem Sampsona říkat sousedce stojící vedle něj v kostelní lavici.

„No, vy se tedy máte za co omlouvat," uslyšel jsem odpověď Lace McCrayové. „Ale děkuji. Nejste tak špatný, jak jsem si myslela."

Sampson do mě strčil a pošeptal mi hlubokým hlasem: „Není to tak špatný, když se do toho člověk dostane. Možná udělala Nana dobře, když nás sem poslala."

„Nana ví vždycky, co dělá," poznamenal jsem.

„A jak jsi na tom ty, člověče?" zeptal se Sampson, když zpěv, jekot a vzlyky dosáhly vrcholu.

Několik vteřin jsem o tom přemýšlel. „No, chybí mi Christine. Ale jsem rád, že je malý Alex u nás. Nana říká, že jí to prodlouží život. Rozzářil nám celý dům. Nás považuje za své *sluhy*."

Christine se odstěhovala na konci června do Seattlu. Aspoň mi konečně prozradila, kam jede. Zajel jsem do Mitchellville, abych se s ní rozloučil. Její nový mercedes byl naložený až po střechu. Všechno bylo připravené k odjezdu. Christine me objala a pak se rozplakala. „Možná jednou," zašeptala. *Možná jednou*.

Ted' však byla daleko ve státě Washington a já byl v baptistickém kostele v sousedství. Došlo mi, že mi Nana takhle chtěla pomoci najít přítelkyni. Byl to legrační nápad a já se konečně rozesmál.

„Lituješ ty ženský?" zeptal se Sampson. Začínal si z toho dělat legraci. Pohlédl jsem na něj a pak se rozhlédl po kostele.

„Jistě. Je tady spousta dobrých lidí a opravdu se snaží. Touží jenom po troše lásky."

„Na to se nedá nic namítnout," řekl Sampson a silně mi stiskl rameno.

„Ne. Vůbec nic. Můžeme se jenom víc snažit."

Kapitola 124

O NĚKOLIK DNŮ POZDĚJI jsem hrál asi o půl dvanácté večer doma na piáno. V celém domě byl klid a mír, tak, jak to mám někdy rád. Hrál jsem Gershwina, Rapsodii v modrém. Před chvílí jsem se byl podívat na malého Alexe a našel ho, jak spí v postýlce jako malý andílek.

Myslel jsem na mou rodinu a náš starý dům v Páté ulici a na to, jak to tam mám rád přes to všechno špatné, co se děje v okolí. Začal jsem se pomalu dávat dohromady. Možná byly všechny ty modlitby a pláč v baptistickém kostele přece jen k něčemu dobré. Nebo to možná bylo tím Gershwinem.

Zazvonil telefon a já spěchal do kuchyně, abych ho zvedl dřív, než vzbudí celý dům.

Byl to Kyle Craig.

Kyle mi skoro nikdy nevolal domů a vůbec nikdy takhle pozdě. Podobně začal případ Géníus - nečekanou návštěvou Kyla Craiga.

„Kyle," řekl jsem, „proč mi voláš v tuhle hodinu? Co se děje? Snad to není další případ?"

„Je to zlé, Alexi. Ani nevím, jak ti to mám povědět," řekl tichým hlasem. „Krucinál, Alexi... Betsey Cavalierrová je mrtvá. Jsem teď u ní doma. Měl bys sem přijet."

Zavěsil jsem. Celý jsem se třásl a podlamovala se mi kolena. Kousl jsem se zevnitř do tváře a ucítil v ústech chuť krve. Kyle mi neřekl všechno, jen že bych měl přijet k Betsey domů. Někdo se k ní vloupal a zabil ji. Kdo ji zabil? A proč, proboha?

Hodil jsem na sebe nějaké šaty a právě se chystal vyrazit za Kylem, když telefon zazvonil znovu. Hrál jsem po sluchátku. Určitě někdo další s tou smutnou zprávou. Nejspíš Sampson nebo možná Rakeem Powell.

Ve sluchátku jsem uslyšel podivný hlas a srdce se mi zastavilo.

„Chtěl jsem vám jen poblahopřát. Odvedl jste skvělou práci. Chytil jste a potrestal všechny mé poskoky, přesně jak jsem čekal. Vlastně právě proto jsem vám je předhodil."

„Kdo jste?" zeptal jsem se. Ale tušil jsem, s kým to mluvím.

„Vy víte, kdo jsem, detektive Crossi. Chytrý jste na to dost. Sám jste věděl, že dopadnout doktora Francise bylo až příliš snadné. Stejně jako mé přátele detektivy v New Yorku - pana Briana Macdougalla a spol. A samozřejmě jsou tu stále ty pohřešované peníze. Jsem ten, komu říkáte Génius. To jméno mi vyhovuje. Jsem *opravdu* tak dobrý.

Prozatím vám přeji dobrou noc. Brzy se zase ozvu. A užijte si s Betsey Cavalierrovou. *Já si rozhodně užil.*"

Kapitola 125

ZE VŠEHO NEJDŘÍV jsem zavolał Sampsonovi a požádal ho, aby přijel a zůstal s Nanou a dětmi. Pak jsem se rozjel do Woodbridge ve Virgínii, kde bydlela Betsey. Na dálnici jsem musel jet nejméně sto šedesát.

Nikdy předtím jsem tam nebyl, ale dům jsem našel snadno. V ulici parkovala auta ve dvou řadách. Na místě už byl FBI a záchranná služba. Žluté a červené majáky vrhaly na trávník před domem a verandu nebezpečně vypadající záblesky. Slyšel jsem kvílení dalších sirén mířících na místo činu.

Zhluboka jsem se nadechl a vešel dovnitř. Točila se mi hlava. Kyle tam ještě byl a vydával pokyny technikům, kteří začínali zajišťovat stopy. Potrásl jsem hlavou; nepředpokládal jsem, že by něco našli. Géníus po sobě stopy nenechával.

Několik agentů plakalo. Já se vyplakal cestou tam, ale teď jsem se potřeboval soustředit. Tohle byla jedinečná šance vidět Betseyin dům tak, jako ho zanechal vrah, když odcházel.

Vypadalo to, jako by tam došlo ke vloupání. V kuchyni bylo rozbité okno. Technici FBI ho právě natáčeli na video. Nemohl jsem si nevšimnout Betseyiných věcí, jejího vkusu. Na lednici ležel výtisk *Newsweeku* s fotbalistkou Brandi Chastainovou a nápisem „Holky vedou!“ na titulní straně.

Dům mohl být dobře sto let starý a naplňovalo ho venkovské harampádí. Na stole v hale jsem spatřil Betseyin služební revolver. Vedle něj ležela pozvánka na kvalifikační střelby na střelnici FBI.

Nakonec jsem udělal něco, co jsem považoval skoro za nemožné. Přinutil jsem se projít dlouhou chodbou vedoucí k obývacímu pokoji v zadní části domu. Hlavní ložnice se nacházela na konci chodby. Bylo snadné poznat, že k vraždě došlo tam. Kolem otevřených dveří se hemžili technici a agenti FBI.

Stále ještě jsem si nepromluvil s Kylem, nechtěl jsem ho vytrhovat z práce na místě činu. Možná budeme mít tentokrát štěstí. A možná ne.

Pak jsem uviděl Betsey a nezvládl to. Ruka mi vylétla k obličejí, reflex, který jsem nedokázal ovládnout. Podlomila se mi kolena. Celý jsem se roztřásl.

V uších mi zvonil jeho odporný hlas: *A užijte si s Betsey Cavalierrovou. Já si rozhodně užil.*"

Vrah jí svlékl noční košili. Nikde v ložnici jsem ji nezahlédl. Spodní část těla pokrývala krev. Tentokrát použil nůž - aby jím Betsey potrestal. Její hnědé oči na mě upřeně hleděly, ale nic neviděly a už nikdy ani neuvidí.

Policejní lékař se otočil a uviděl mě tam stát. Znal jsem toho muže, jmenoval se Merrill Snyder. Už jsme spolu dříve pracovali - ale na ničem podobném.

„Je možné, že byla znásilněna," zašeptal. „V každém případě ji tam pobodal nožem. Třeba aby zničil důkazy, ale kdo ví. Je to šílené. Víte už, kdo to mohl být?"

„Ano," odpověděl jsem potichu. „Vím, kdo to udělal. Za tohle ho zabiju."

Kapitola 126

VRAH BYL PŘÍMO TAM, v domě Betsey Cavalierrové. Vychutnával si smutek a nenávisť lidí kolem sebe. Tohle byl jeden z nejúžasnějších okamžiků v jeho životě.

Být tam s policií a FBI.

Poslouchat, jak ho proklínají a roní slzy nad mrtvou kolegyní, cítit jejich strach. Byli rozzuření - na něj.

A přesto nemohli dělat vůbec nic.

Byl to jeho *mistrovský čin*. Všechno měl pod kontrolou.

Navštívil dokonce znovu Betsey Cavalierrovou, která věřila, že jednoho dne dosáhne až na nejvyšší příčku hierarchie FBI.

Skutečný projev přehnané sebedůvěry.

To si opravdu myslela, že patří mezi nejlepší mozky FBI? Jistěže ano. V dnešní době si všichni myslí, kdoví jak nejsou chytří.

No, po smrti rozhodně chytře nevypadala, jak tam tak ležela pokrytá vlastní krví, zneuctěná na všechny způsoby, které dokázal vymyslet.

Viděl Alexe Crosse vycházet z ložnice. Konečně vypadal zdrcený. Zdrcený, ale také plný spravedlivého hněvu.

Ujistil se, že se tváří, jak se v jeho roli sluší a patří, a přistoupil k Alexi Crossovi.

To byl ten okamžik.

„Je mi Betsey tak líto," řekl Kyle Craig, *Génius*. „Je mi to tak líto, Alexi."